

ZAMAN

GENNIFER ALBIN

Barışın bedeli çok ağır olacak.

DE
X

ZAMAN

Zaman

Özgün adı: *Crewel Trilogy 3: Unraveled*

© 2015, Gennifer Albin

Yazan: Gennifer Albin

Çeviri: Talin Ataman

Yayına hazırlayan: Tülin Er

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.
Yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. Baskı / İstanbul, 2015

ISBN: 978-605-09-3054-2

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

ZAMAN

GENNIFER ALBIN

*Daima üç hikâye isteyen
James ve Sydney için*

GİRİŞ

Karanlık ve güzel deniz beni kollarına çağırıyor. Burada uyuyabilirim. Ama savaşmayı bıraktığım anda su tüm gücüyle göğsüme çökerek kollarımı hareketsiz bırakıp beni aşağı itiyor. Gözlerim açılıyor ama ışık yok. Ben hiçbir şeyim. Ben okyanusum. Ben her şeyim.

Yüzeye çıkabileceğim kadar yakın bir yer yok. Demek ki sualtında nefes almayı öğrenmem gerekiyor. Yeniden doğmalıyım. Kollarımdan beni geçmişime bağlayan bir düzine cam kutu sarkıyor. Bazılarının içinde tuzağa düşürülen arkadaşlarım yardım için çılglık atıyorlar. Diğerlerinin içinde sevdiklerim gözümden kaçmayan hataları tekrarlıyorlar. Oynayıp kaybettiğim kumarların narin kalıntıları ve hâlâ oynadığım oyunlar kollarımdan tuttuğu için yüzemiyorum.

Bir kurtulsam her şeyi değiştirebilirim. Jost ve Erik'i özgür bırakabilirim. Amie'nin dönüştüğü kişiye güvenebilirim. Cormac'a olan nefretimden vazgeçebilirim. Geçmiş üstümden atmalı ve kalın, yeni bir deriye bürünmeliyim.

Yükselmek için beni aşağı çeken ağırlığı bırakıyorum. Suyun içinde yukarı doğru çıkıyorum. Onlara veda ediyorum ve geçmişimden bıraktığım her parçayla, beni bu noktaya getiren borçların ve hikâyelerin yükünden kurtulup suyun içinde gittikçe yükseliyorum çünkü serbestim.

Özerk.

Özgür.

Tehlikeli.

Beni artık hiçbir şey durduramaz. Lonca bu yüzden benden korkmalı. Her şeyi elden çıkardım. Kaybedecek başka hiçbir şeyim yok. Dünyaları kurtarabilirim ve kurtaracağım. Lonca benim için pusu kurmuş olabilir ama ben hazırlıklıyım.

B İ R

Beni rahat bir kayıtsızlıkla saran karanlık içinde uyan-
dım. İnançlarım ve anılarım, pek çözemediğim arapsacı
gibi karışık düşüncelere dönüştüğünden ışığa gerek duy-
dum. İçinde bulunduğum yatak tuhaf ve yabancıydı. Düş-
lerimin nerede sona erdiğini ve hayatımın nerede başla-
dığını çözümleyemiyordum. Sonra Arras'a giden bir hava
gemisinde, Cormac'ın odasında olduğumu anımsadım. El-
lerimde ağır aletler, becerilerimi kullanmamı engelleyen
kısıtlayıcı kelepçeler vardı. Ellerime ulaşamadığımdan,
kanatları kırık bir kuş gibi doğrulmaya çabaladım. Hava
gemisi Yeryüzü'nü Arras'tan ayıran kabaca dokunmuş sı-
nır olan Arayüzey boyunca düzgün bir şekilde kayıp gi-
derken küçük, yuvarlak bir pencereden ışık ve enerjinin
patlamasını izledim. Etrafım olasılıktı. Altın ipliklerden
yayılan evrenin ışıltılı titreşimi çevremdeki olasılıktı.
Ellerim bağlı olsa da kontrolün bende olduğunu hisset-
tim. Tartışmasız en güçlü silahlarımdan ayrılmış olmam
bana, bir tek savunmamın kaldığını anımsattı. Bu, daha
fazla hasar yaratabilecek olan aklımdı.

Cormac ve Lonca beni küçümsemişlerdi. Şimdi beni Kule dokuma tezgâhlarına ve değıştirme laboratuvarlarına götürürlerken gücüm olduğunu biliyordum. Yalnız kaldığım, arkadaşlarımdan, ailemden ve Erik'ten koparıldığım için bunu özellikle anımsamalıyım.

Parmaklarımı hareketsiz bırakan çelik aletin içinde onları bükerek beni sakat bırakmayı amaçlayan eldiven benzeri prangaları inceledim. Alet birbiri üstüne sıralanmış bir dizi yüzüğün bir araya gelmesiyle oluşmuştu. Yapılış şekli basit gibi görünse de sertçe baskı uyguladığımda, tenimde bir elektrik şoku yaratıyordu. Her aletin ucunda küçük, mavi bir ışık yanıyordu. Derin bir nefes alarak ellerimi kaldırıp ağzıma yaklaştırmak, mandalı ısırmaya çalıştım. Mavi ışık parıltı ve daha güçlü bir darbe beni nefessiz bıraktı.

Onlardan kurtulmaya çalışmaktan vazgeçtim.

Beni, Cormac'ın kendisi kadar kişiliksiz ve düzgün odasında bırakmışlardı. Gösterişli gökdelenleri ve estetik olarak gelişmiş halkıyla Arras kadar zengin bir dünyayı yöneten biri için Cormac'm zevki sadeydi. Odanın ortasında iki tane gösterişsiz deri iskemle, aralarında da gri döşemeli zeminde çelik bir masa duruyordu. İçinde uyandığım yatak pencereye yakın, alçak bir platforma yerleştirilmişti. Duvarları süsleyen sanat eserleri yoktu. Küçük bir ayna bana, Kule'deki bakım programımın kalıntılarını gösteren, çilek rengi saçları ateş kırmızısına dönüşmüş bir kıızı yansıtıyordu. Şimdilik yüzüm temizdi. Zerre kadar makyaj malzemesi olmadığından saf ve solgun görünüyordu. Ama bu ne kadar sürecekti? Gözlerim soruyu bana geri yansıttı. Hâlâ anneminkiler gibi zümrüt yeşiliydiler.

Koridor kapısı açıldı ve Cormac içeri girdi. Alcatraz'daki karşılaşmamız sırasında üstünde olan askeri kıyafeti değiştirmiş, alışıldığı gibi siyah smokinini giymiş ama üst düğmesini açık bıraktığı gibi kravat takma zahmetine de katlanmamıştı. Rahat giyim olarak adlandırdığının bu olduğunu düşündüm.

İlk anda her zamanki kılığında görünse de yaklaştığında, gözlerinin altında mor halkalar bulunduğunu ve şakaklarındaki saçların daha çok grileştiğini fark ettim.

“Sana sormadan yiyecek bir şey getirmelerini söyledim,” dedi.

Tepsiyi kendisinin tuttuğunu görünce şoke oldum.

“Bir şeyleri kaldırmayı biliyor musun?” diye sordum.

“Ağır işin çoğunu ben yaparım,” dedi, yemeğimi parlayan masanın üzerine bırakarak.

“Zavallı çocuk. Masaj yapmamı ister misin?” dedim.

“Güzel olur.”

Adamlarının bağladıklarını hatırlatmak için ellerimi yukarı kaldırdım. “Önce bunları çıkar.”

“Elbette. Hatta gidip kokpitin anahtarını da sana vereyim. İyi denemeydi Adelice. Bu aletler zamanı gelene kadar ellerinde kalacak.” O zamana karar vermek ister gibi gözlerini tavana dikti.

“Ne zamana kadar?” dedim ısrar ederek.

“Onları asla çıkarmasam mı diye karar vermeye çalışıyorum.”

Kendimi masaya yakın iskemlelerden birine bıraktım. Görüldüğü kadar rahatsızdı. Cormac'la ilgili her şey görüntüden ibaretti.

Bana getirdiği yiyecek tabağını göz ardı etmeye çalış-

tım ama midem öfkeyle gurulduyordu. Bir gündür yemek yememiştim. Kincaid'in malikânesinde bana son getirilen yemeğin ilaçlı olduğu söylenmiş ve dokunmamam konusunda uyarılmıştım.

Kincaid'in beni neden gece uyuşturduğunu anlamaya çalışırken gerçeği keşfetmiştim. Arras ve Yeryüzü'yle ilgili çarpık planlarına uyacak şekilde beni değiştirmek üzere ölçülerimi almak için zamanı kullanıyordu. Kaçma ve Kairos Gündemi'nden sorumlu kişiyi bulma telaşı arasında yemek yemeyi unutmuştum.

Alcatraz'daki hazırlıksız görevimiz sırasında yiyecek yoktu. Lonca'nın oraya hapsedtiği bilim adamını kurtarmakla öyle meşguldüm ki Dr. Albert Einstein'ın bize sunduğu çay dışında midem saatlerdir boştu.

Cormac'ın tepsisinde kızarmış kuzu incik ve tereyağlı sıcak ekmek vardı. Cormac sonsuza kadar ayak direyemezdi. Ellerime yeniden ulaşmamı istemiyorsa, bana daha kötü şeyler yapabilirdi. Becerime ihtiyacı vardı yoksa ellerimi bağlamak yerine, onları kesebilirdi. Ama yine de kendimi iyi hissetmedim. Beni bu aletlerle kontrol etmese, bir hücreye atabilir ya da uslanmam için değiştirebilirdi. Demek ki geriye bir çözüm kalıyordu: Güvenini yeniden kazanmalıydım.

"Öyleyse beni sen mi besleyeceksin?"

Cormac dudaklarını alaycı bir gülümsemeyle büktü ve parmaklarıyla burnunu sıktı. "Başımı ağrıtmaya başladın bile."

Anlaşılan hapsedtiği kadını beslemek gibi romantik bir davranış ilgisini çekmiyordu. Tabakla benim aramda gidip gelen göz hareketlerindeki çelişkiyi görebiliyordum

ama sonunda kulaklığını etkinleştirmek için başını yana çevirdi. Tatsız işleri yapması için başka birini çağırmak tam da Cormac'tan beklenen bir davranıştı.

"Hannox," diye seslendi kulaklığa ve sağ kolu olan adama bağlandı. Karşılaştığımız andan bu yana, gizemli Hannox'a emirler yağdırıp duruyordu. "Amie'yi güvenli bir odaya götür ve kapısının önüne iki silahlı adam koy. Biri içeri girmeye çalışırsa, kızı öldürmeni istiyorum."

Bir sessizlik oldu.

"Ben bile olsam," dedi onaylayarak. "Arras'a varana kadar Birinci Protokol olasılığını varsay."

"Biri odaya girdiği için başka birini öldürmek biraz aşırı gibi geldi bana," dedim, Cormac'ın başı daha rahat bir şekilde geriye yaslanırken.

"Senin durumunda aşırı derecede tedbirli olmak gibi bir şey düşünülemez," dedi Cormac. "Bunu seninle karşılaştığım akşam öğrenmiş olmam gerekirdi. O günden bu yana gerçekten kim olduğunu öğrendim."

Beni Romen'deki evimden götürmeye geldiği o gece, onun gerçekten kim olduğunu bildiğimi söylemek istedim. Annemle babam bir kulede hapsedilip yaşamaktan beni kurtarmak için kaçırmaya çalışırken ailemi mahvetmişti. O günden beri defalarca başardığı tek şey gerçekten ne kadar büyük bir canavar olduğunu bana göstermekti.

"Bunları çıkaracağın anlamına mı geliyor?" diye sordum.

"Çıkarmamak için bir neden görmüyorum." Cormac sırtarak iskemlesinde kaykıldı. "Herhangi bir şey dersen kız kardeşin ölür. Onu asla kurtaramazsın."

Ölüm tehditleri siyah gözlerinde her zaman parıltılar yaratırdı.

“Belki onu terk ederim,” dedim. “Onu başka birine dönuştürdün. Artık onun kim olduğunu ya da hakkımda ona ne gibi yalanlar söylediğini bilmiyorum.”

“Amie, ailenin son üyesi Adelice. Onun için ne yapabileceğini kesinlikle biliyorum.”

“Son üyesi değil,” dedim onun dikkatini çekerek. Cormac bunu herkesten iyi biliyordu. Lonca annemi değiştirmiş, ruhunu çalmış ve peşime düşmesi için Yeryüzü’ne yollamıştı. Bir Kalıntı olarak yalnızca annemin yüzüne sahipti. Ama ne yapmış olursa olsun hâlâ *hayattaydı*. Hatta son dönemde varlığından bile habersiz olduğum başka bir aile üyesiyle de karşılaşmıştım: Değiştirme becerilerini kullanma konusunda Lonca’nın baskı yapamaması için laçıan biyolojik babam Dante. Erkek kardeşi Benn, beni kendi çocuğu gibi büyötmüş ve Lonca’dan kurtarmaya çalışırken ölmüşü. Cormac benden çok şey almıştı ama tüm ailemi yok etmemişti. Ayrıca aramızdaki ilişki biraz sorunlu olsa da şimdi başka sevdiğim insanlar da vardı.

Ama cesur yüz ifademe karşın Amie’yi düşünmemeye çalıştım. Sonunda bana yakındı. Ellerim serbestken ona ulaşmak için gerekli tüm silahlara sahiptim. Yanındaki odadan ya da bir pencereden geçerek onun odasına girmem mümkündü. Silahlı nöbetçilerin yanından yürümeyi içermeyen başka kaçış seçenekleri bile olabilirdi. Ama Amie’yi kurtarıp Yeryüzü’ne dönmek bana bir şey kazandırmazdı. *Ben* yaratana kadar, iki dünya arasında ve sevdiklerimle benim için huzur olmayacaktı.

“Amie de ailenin son üyesi olabilir.”

Cormac’ın yorumunu önemsemedim ve yeniden sesini kesmeden önce elimden geldiğı kadar bilgi toplamaya

odaklandım. “Birinci Protokol tam olarak ne anlama geliyor?”

“Yeryüzü’nde Kincaid ve Terzilerle bu kadar zaman geçirip bunu bilmediğini söyleme,” dedi ve lezzetli bir şey vermişim gibi dudaklarını yaladı.

“Bilmiyorum.”

“Yerimize ulaşım belirli bir güvenlik sağlanana kadar ben de dahil olmak üzere kimse Amie’yi göremez.”

“Sen neden göremezsın?” diye sordum.

“Terziler ne yaparlar Adelice?” Kışkırtıcı şekilde bana doğru eğildi.

“Nesneleri değiştirirler, anılar naklederler ve silerler,” dedim.

“Ve?”

Yanıt öyle açıktı ki tokat yemiş gibi yüzüme çarptı. “Görüntüleri değiştirirler.”

“Değiştirme yeteneğini ne kadar geliştirdiğini bilmiyorum. Çözüp açtığını biliyorum,” dedi. Cormac, Alcatraz’da Kincaid’in zaman ipliğini çıkarmama tanık olmuş ve yeni becerim açığa çıkmıştı. Aralarına girmek yerine keşke kendi savaşlarını yapmalarına izin verseydim.

“Görüntümü değiştiremem,” dedim. Cormac’ın görüntüsünü almaya çalışarak Amie’yi serbest bırakmak için onlara oyun yapacağım konusunda Hannox’u uyardığını fark ettim. “Yapabilseydim, daha önceden denemez miydim? Yakalanmamıza engel olmak için?”

“İsyanda kaybettiğimiz en yetenekli Terzilerimizden bazalarına ulaştın,” dedi Cormac omuz silkerek. “Şimdiye kadar çok kendini beğenmiş olduğunu düşünüyordum.”

“Ya şimdi?”

“Aptal olduğunu düşünüyorum. Herhangi birinin görüntüsünü alabilirdin.”

Cormac’ın anlamadığı şey, başka biri olarak kendimi değiştirmenin fayda sağlamayacağıydı. Arras Yeryüzü için tehdit olmaya devam edecek, kardeşim Cormac’ın kontrolünde olacak ve benim hâlâ gizlenmem gerekecekti. Şu an en değerli varlığım kendim olmaktı çünkü Cormac benimle çalışmaya istekli görünüyordu.

“Onu da bağlattın mı?” dedim, konuyu yeniden Amie’ye getirerek. Amie’nin geminin ucunda, bir hücrede kilitlenmiş hali gözümde canlandı.

“Amie’den korkmuyorum,” dedi Cormac. “Koruma altında olduğunu fark etmeyecek bile. Sanırım ya *Gazete* okuyordur ya da elektronik dosyasıyla oynuyordur. Tahmin ettiğin gibi, uslu olmanın ayrıcalıkları var.”

“Anlaşılan uslu olmaya fazla değer biçilmiş.”

“Her nedense bu beni şaşırtmadı,” dedi Cormac. “Ne olursa olsun, Amie güvende. Onun hayatını tehlikeye atmadan ona ulaşamazsın. Anlaşıldı mı?”

“Net bir şekilde,” diye mırıldandım.

Cormac bana doğru uzandı ve mavi ışığın üzerinden bir kart geçirdi. Kırmızı bir ışık yanıp sönmeye başladı. Cormac aletleri çıkarıp yemek tepsisinin yanına fırlattı. Parmaklarımı açtığımda eklemlerim çatırdadı ve bereli ellerim acıdı.

Bu benim şansımdı.

Hızla koşup kurtulabilirdim. Bu hava gemisi malzemeye donatılmıştı. Şimdi ellerimi kullanabileceğime göre nöbetçileri, hatta Cormac’ı bile yok edebilirdim ve büyük olasılıkla yüzeye bile çıkmayı başarabilirdim. Erik’e geri dönebilirdim.

Ama Erik'e geri dönmek, sevdiğim herkesi daha büyük tehlikeye atardı. En iyisi burada kalıp Cormac'ın iyi niyetinden faydalanmaya çalışmaktı.

"Ne kadar güzel." Parmağını bileğimdeki mührün üzerinde gezdirdi. "Kairos'un işareti. Bir anı mı?"

Neredeyse sürekli dikkatine karşın Cormac işareti ilk kez fark etmişti.

"Uzun zamandır taşıyorum," dedim ölçülü bir sesle. Övünüp, asi anne babamdan söz edebilirdim ama bunun Amie'yi daha büyük tehlikeye atacağını biliyordum. Cormac yalnızca mutlak kontrolün elinde olduğunu düşündüğü zaman güvenirdi. Bunu şimdi tehlikeye atamazdım.

"Onu elbette yok edeceğiz," dedi.

Sessizce unutmasını diledim. Geçmişimi hatırlatan bu küçük işaretin benden alınmasını istemiyordum. Elime bir çatal alıp patates püresinin içinde hareket ettirdim.

Cormac viski bardağının kenarından beni izliyordu. "Bu bana birlikte ilk yemeğimizi anımsattı."

"Duygulandın mı?" diye sordum küçük bir lokmayı ağzıma yaklaştırarak ve ondan yiyecek kabul ettiğim için kendimden nefret ederek. Açlık bile zayıflık anlamına geliyordu. Benden korkmasını istiyordum.

"O gün de neredeyse hiçbir şey yememiştin," dedi, kehribar rengi sıvıyı ağzında çevirip. "O zaman senin de benim de potansiyelimiz vardı. Korkarım yalnızca birimiz buna uyarak yaşadık."

Homurdandım ve ikinci, daha büyük bir lokma almaktan geri kalmadım. Cormac'la ilk yemeğim, Lonca'nın Dokumacı olmam için gelip beni götürdüğü kazanım gecemde, Nilus İstasyonu'ndaydı. O gece de yemem için ısrar

etmişti. O gece Cormac'ın bir dost olup olmayacağından emin değildim. Bir an güvenimi kazanmak ister gibi davranıyordu ama sonra beni tehdit ediyordu. Şimdi gerçeği biliyordum. Şimdi Arras'ın başbakanı olan Cormac Patton beni yanına çekmek için elinden geleni deneyecekti. Annemi bir canavara dönüştürmüştü. Arkadaşımı beni izlemesi için değiştirmişti. Kız kardeşim Amie'nin bile mükemmel bir dünya hayaliyle beynini yıkamıştı. Tüm bunları yaparken de Arras'ı bir imparatorluğa dönüştürmek için Yeryüzü'nü ana unsurlarından yoksun bırakmıştı. Barışçıl bir çözüm bulmaya onu ikna edemezsem, iki dünyayı da yok edeceğini biliyordum. Ya da onu nasıl yok edeceğimi sonunda ben çözecektim.

Hangisi daha önce gerçekleşirse.

"Benim hâlâ potansiyelim var," dedim sonunda. "Ve kullanmaya hazırım."

"Bu bir tehdit mi?" dedi Cormac ve içkisinden bir yudum alıp kaşlarını kaldırdı.

"Bir *ateşkes*." Benim ağzımdan çıkarken kulağa tuhaf geliyordu ama tam da bunu duymak istediğini biliyordum. Akıllı davranırsam onun beni kullandığı gibi Cormac'ı kullanabilirdim ama kartlarımı doğru oynamam gerekiyordu.

"Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun Adeline Lewys." Sesinde beğeni ifadesi vardı, kendimi kirli hissettim.

"Düşünecek zamanım oldu," dedim, gerçek duygularımı bir yana iterek. "Şimdi iki dünyaya da yardım etmek için uzlaşmak gerektiğini biliyorum."

"Tamamen katılıyorum."

Gülümseyerek ona baktım. İstedığımı bu şekilde elde

edecektim. Hata yapana ya da pes edene kadar onun güvenini kazanacaktım. Bunu yapabilirdim. Mecburdum.

“Seninle konuşmam gereken son bir iş daha var.” Cormac smokin ceketinin cebine uzanınca kaskatı kesildim.

“Korkmana gerek yok,” dedi. “Bu dünyaları bir araya getirecek şeyin bir ateşkes olduğu konusunda haklısın. Ve bu uzlaşmaya bağlanmanın birbirimize gerçekten söz vermekten daha iyi bir yolu olabilir mi?”

Avcunun içinde küçük, kadife bir kutu duruyordu. Gözlerim gözlerindeydi ve bedenimin her zerresi kutuyu açmamasını diliyordu. Ama başparmağıyla kapağı itip kaldırdı ve yüzük ortaya çıktı.

“Bir eşe ihtiyacım olduğunu sana daha önce söylemiştim,” dedi Cormac kutuyu masanın üstüne bırakarak.

“Bir eş bulduğunu duymuştum,” dedim geveleyerek. Çatalımı ve yemeğimi bırakıp altın halkanın zarif kavisine ve ortasındaki fazlasıyla büyük pırlantaya gözlerimi dikip bakmaya başladım.

Cormac birlikte çalışacağımızı söylemişti ama bunu kastettiğini düşünmemiştim. Özellikle de bütün olanlardan sonra.

“Uygun varsayılmaması için birden fazla neden vardı.” Cormac öne eğilip düşünceli şekilde iki elinin parmaklarını birbirine yasladı. Soğuk, siyah gözleri bana bakıyordu.

“Maela mı?” diye tahminde bulundum. Adaylığı kapacak ve sonra da tehlikeli bir öfke krizine yakalanıp fırsatı kaybedecek en olası kişi oydu. Kule’de eğitim gözetmenliğini yaparken birden fazla kez dengesizliğini görmüştüm. Kaçışım sırasında Erik’e kendim ulaşamadığım için Maela’nın bu özelliğine güvenmiştim. Yarattığım açık-

lıktan Erik'i itmesini sağlamıştım. Tek yapmam gereken onu öptüğümü söylemek olmuştu.

"Asla," dedi Cormac. "O fazla... Hevesli."

"O fazla kurnaz," dedim onu düzelterek.

"Her durumda, Maela bu konum için uygun bir aday olmazdı." Cormac yeni bir oyun oynuyormuşuz gibi güldü.

Kule'de Maela'yla olan iletişimimden anladığım kadarıyla Cormac'la arasının bir şekilde bozulduğundan kuşkulanmıştım. Şimdi haklı olduğuma emindim. Onun gözetimi altındayken Maela'nın kötü ruh halinin etkisindedim. Gelen Seçilmişleri eğitme konumunu sık sık kötüye kullanmıştı. Cormac'ın eşi olarak ne kadar zarara neden olacağını hayal edemiyordum.

Ama Maela değilse, dehşet verici bir olasılık kalıyordu.

"Kardeşim...mi yoksa?" diye sordum, alacağım yanıttan korkarak.

"Fazla genç," dedi Cormac. Onu bu şekilde görmesi rahatlatıcı olmalıydı ama bu aynı zamanda Amie'nin hâlâ kazanım gecemde pastaya dalgın dalgın bakan aynı uçarı kız olduğu anlamına geliyordu. Cormac onu Lonca'ya ve kendisine güvenmesi için bir seneden uzun süredir değiştiriyor, istediği kalıba sokuyordu.

"Pryana'yla bir hazırlık içindeydik," diye itiraf etti Cormac ve *suçluyum* der gibi derin bir nefes aldı. "Adamlarım..."

"Terzilerin."

"Terzilerim," dedi bir an bile beklemeden, "Loricel'in genetik mirasını ona ekleyebileceklerini düşündüler. Ama Loricel'in ya da senin sahip olduğun doğal yeteneği o asla gösteremedi."

"Yazık," dedim dikkatli bir ifadeyle. Kule'de bulundu-

ğum kısa süre boyunca beni yönlendiren Yaratıcı Loricel'e yaptıklarından dolayı kızgın olduğumu anlamasını istemedim. Cormac bazı insanların eski *Gazeteleri* biriktirdiği şekilde bilgi toplardı. Ama onun durumunda, bu masum bir alışkanlık değildi. Cormac daha sonra birine karşı kullanmak için hangi hikâyelere, hangi önemsiz durumlara tutunacağını bilirdi.

Ama Cormac'ın aklı hâlâ Pryana'da kalmıştı. "Onu Batı Kulesi'ne geri gönderdim ve düğünü iptal ettim."

"Umarım davetiyeleri göndermemiştin," dedim.

"Fark eder miydi?" dedi burnundan soluyarak.

Elbette etmezdi. Emrindeki Terziler, davetiye alacak kadar şanslı, daha doğrusu şanssız kişilerin zihnindeki davetle ilgili anıyı yok edebilir ve bilgiyi değiştirebilirlerdi. Cormac'ın attığı her adımın önceden alınmış bir önlemi vardı. Siyasi bir hata yapmak ya da bir felaketi önlemek konusunda asla endişe etmesine gerek yoktu çünkü sorunlu anıyı silip yok edebilirdi.

Terziler gözlerinizi açtığınızda anımsayamadığınız kâbuslardı.

"Benim için fazla yaşlısın," dedim yüzükle ilgisi olmayan bir konu bulmaya çalışarak. Sonunda pes ettim. "Neden? Teklifini neden kabul etmem gerektiğini söyler misin?"

"Kız kardeşinle ilgili küçük sorundan dolayı. Şu an benim vesayetim altında olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Başımı salladım. Amie'nin onun gözetiminde olduğunun kesinlikle farkındaydım.

"İyi. İşe yarayacağını biliyordum ama fazlası da var,"

dedi. İş konuşmaya hazır şekilde iskemlesinde doğruldu. “Kabul etmen gerektiğinin nedeni oldukça basit. Arras’ta sorun var. İki dünyanın da yaşamasını sağlamak için birlikte çalışacaksak, insanlara kafa yoracakları, saplantı haline getirecekleri bir şey vermek zorundayız. Ünlülerin düğününden daha iyisini düşünebiliyor musun?” Bana sevimli algılanması gereken bir gülümsemeyle baktı. Ne yazık ki bende asla işe yaramazdı. Ama tamamen haklı olduğunu biliyordum. Cormac’ın düğünü, Arras’taki her şehirde günün konusu olurdu. *Gazeteleri* ve *Yayın Birliği*’ni aylarca, hatta yıllarca ya da insanların dikkatini gerçekten olup bitenden başka yöne çevirecek kadar uzun süre meşgul ederdi.

“Onları oyalamak istiyorsun,” dedim.

“Onların yerlerinde kalmalarını istiyorum Adelice. İnsanlar korkarlarsa planlarımız başarıya ulaşmaz.”

“Arras’ta tam olarak neler oluyor?” diye sordum.

“Üstesinden gelinmeyecek hiçbir şey,” dedi beni temin ederek ama konuşurken gözlerini kırıştırdı.

Ama yine de üstesinden gelmek için *görkemli bir düğüne* ihtiyacı vardı.

Tabağı kendimden uzaklaştırdım ve bileklerimi ovuşturdum. Şimdi fikrini açıkladıktan sonra aletleri ellerime yeniden takması için ne kadar zamanım olduğunu bilmiyordum.

“Yemeğini bitirdin,” dedi Cormac. Aletlere baktı ve iç çekerek ellerimi kaldırıp ona uzattım. Yeryüzü’yle Arras arasındaki Arayüzey’de ilerleyen bir hava gemisi, kaçmayı denemek için iyi bir yer değildi. Bir de Cormac bunu anlayabilseydi.

“Bunlar beni senden koruyor,” dedi aletleri eline alarak.

“Kincaid’e ne yaptığını gördüm ve övgüye değerdi ama yeni bir gösteri için istekli değilim. Henüz değil. Ama başka bir seçenek daha var.”

Masanın üstünde duran kutuya göz attı. Hâlâ kutuya dokunmamıştım.

“Evet dersem onları takmayacak mısın?” diye sordum.

“O yüzüğü taktığında, bir söz vermiş olacaksın Adeli-ce. Benim verdiğim gibi,” dedi. “Çabamız konusunda ciddi olduğumu sana göstermek için, o yüzüğü taktığın sürece bunlara gerek yok.” Elindeki aletleri salladı ve bakışla-rım onlardan yüzüğe kaydı.

Mavi kadife kutuya uzanana kadar parmaklarımın tit-rediğini fark etmemiştim. Bütün kızlar evlilik teklifinden bu kadar korkar mıydı? Benimkinin ölüm bizi ayırana ka-dar maddesi eklenmiş olarak gelmesi işimi pek kolaylaş-tırmıyordu. Gözlerimi dikip yüzüğe baktım. Kusursuzdu ama anlamı güzelliğini gölgeliyordu: Kontrol.

Benim üzerimdeki kontrol.

Arras üzerindeki kontrol.

“İzin ver,” dedi yüzüğü parmağıma takarak. “Bunun bir son olduğunu düşündüğünü biliyorum Adelice ama uzlaşmanın ayıp olmadığını hatırla.”

Yalan söylemenin ayıp olduğunu düşündüm. Ama öf-keli bir yutkunmayla içimdeki sözcükleri yuttum.

“Mükemmel,” dedi. Yüzük benim için yapılmış gibi par-mağıma tam uydu. Büyük olasılıkla benim için yapılmıştı.

Parmaklarımı oynattım ve taş ışığın yansısıyla par-layıp odanın etrafına yıldızlar gibi titrek ışıklar yansıtır-ken yüzüğün ağırlığını hissettim.

“Anlaştık mı?” diye sordu Cormac.

“Her genç kızın düşlediği evlilik teklifi,” dedim mırıldanarak.

“Önünde diz çökmedim.”

“Arras’a şükür.”

Gözlerimi dikip Cormac’a baktım. Sonra yüzüğe baktım. Vatandaşın dikkatini dertlerden başka yöne çekmek için Cormac’m her ne anlama geliyorsa bir düğüne ihtiyacı vardı ama bu bana da zaman kazandırabilirdi. Cormac’ın halktan ne gizlediğini anlamak için zaman kazandırabilirdi. Gündem’in Yeryüzü’nde düzen kurması için zaman kazandırabilirdi. Çünkü orada zaman değerliydi ve arkadaşlarım için elimden geldiği kadar zaman kazanmalıydım.

“Evet,” dedim Erik’in yüzünü zihnimden uzaklaştırmak ve hissettiğim korkuyu önemsemeyerek.

Temkinli bir an boyunca birbirimize baktık ve sonra uzanıp elini yakalayarak kararlı bir şekilde sıktım.

“Ne kadar ciddi,” dedi Cormac ve elimi çekip ağzına yaklaştırdı ama öpmesine fırsat kalmadan kapı açıldı ve Hannox girdi. Kuşkusuz Cormac’ın romantik davranışı nedeniyle afalladığından bir an donup kaldı. Ya da benim yüzümdeki dehşet nedeniyle.

“Böldüğüm için özür dilerim efendim.”

Cormac el hareketiyle önemli olmadığını belirtti. “Sorun nedir? Gündem’in çılgınları peşimizdeler mi?”

Gündem’in adını duyar duymaz elimi çekip Dante, Jost ve Erik’ten mi söz ettiğini merak ettim.

“Sorun Yeryüzü’nde değil efendim,” dedi Hannox ve bu bilginin akılda yer etmesini ister gibi bekledi. “Sorun Arras’ta. Doğu Bölgesi’nde kararma var.”

İKİ

Kararmayı yalnızca bir kez çocukken görmüş ama asla unutmamıştım. Gökyüzünün gözden kaybolması hafife alınacak bir şey değildi ve geçmiş örnekler, Yayın Birliği'nde uyarıcı programlama olarak belirtilmişti. O programlardaki mesaj açıktı: Sakin olun. Kararmalar en fazla birkaç dakika sürerdi. En azından öyle olması gerekirdi.

Kuledeki eğitimim süresince kararmalar ve vatandaşların üzerindeki etkileri konusunda uyarılmıştık. Bir kararmadan sorumlu olmak dokuma tezgâhındaki yerinizi kesinlikle kaybetmeniz anlamına gelirdi. Ama basit bir kararma bir başbakanın dikkatini çekmeyi gerektirmezdi.

“Götür onu,” dedi Cormac Hannox’a emrederek ve yardım etmek için ne yapabileceğimi sormaya fırsat kalmadan kapıdan çıktı.

Karşı koymama rağmen aletler yeniden parmaklarıma takıldı ve Hannox beni Cormac'ın odasından dışarı çıkardı.

“Bunlara ihtiyacım yok,” dedim Hannox’a.

“Senin güvenliğinden sorumluyum.” Yanıt verirken

yüzüme bakmaya gerek duymadı.

“Peki, bunlar nasıl güvende olmamı sağlıyor?”

“Cormac seni koruma görevini bana verdi. Seni yıllardır inceliyorum Adeline. Yeryüzü’nde de senin izini sürdüm ve o sürede bir sonuca vardım.”

İyi bir sonuç olmalıydı.

“Sana en çok zarar veren kişi...” Duraksadı ve gözleri-me baktı. “Kendinsin Adeline.”

Bu fikrine karşı çıkmak isterdim ama yapamazdım.

Etrafımızda çeşit çeşit askeri kıyafetler giymiş görevliler aceleyle koridorda koşturup duruyorlardı. Bazıları silah, diğerleri dağcılık malzemesi taşıyorlardı. Acil durum böyle bir şey olmalıydı. Cormac, Arras’taki sorunların ciddiyetiyle ilgili yalan söyleyebilirdi ama bunu görünce işlerin kontrolünden çıktığını anladım. Birinin bana bilgi vermesini bekliyordum ama onun yerine hava gemisinin seyir güvertesine yönlendirildim. Koşuşturan çalışanlar çarparak yanımdan geçerken başlarını bile çevirip bakmıyorlardı.

“Ne yapmam gerek?” diye sordum beni bırakıp uzaklaşmak üzere olan Hannox’a.

Hannox tam olarak tahmin ettiğim gibi biri değildi. Onu daha önce Yeryüzü’nde Lonca’nın madenlerinde görmüştüm ama şimdi bu kadar yakinken nasıl davranacağını bilmiyordum. Yumuşak bir yüzü ve dikkatini topladığında kenarları kırışan büyük, kahverengi gözleri vardı. Cormac gibi düzgün ve gösterişli değildi. Ama Hannox’un öldürücü olduğunu anımsamaya çalıştım. Cormac’ın kirli işlerini yaptırmak için çağırdığı kişi her zaman Hannox’tu. O işte iyi olmalıydı.

“Kımıldamadan dur da seni izleyelim,” dedi Hannox.

“Bu kadar mı? Yardım...edemem mi?”

Hannox’un gözleri yumuşaktı ama parmaklarını hareketlendirirken sözleri soğuktu. “Cormac’la nasıl bir anlaşmaya vardığınızı bilmiyorum ama yardımına gerek duyduğumuzda söyleriz. Doğu Bölgesi’nde büyük bir devrim var. Asiler kraliçesiyle hava atıp, bize yardım etmesine güvenmemi bekleyemezsin.”

“Ya kaçarsam?” diye sordum, içimi saran hınçla. Ama anında sorduğuma pişman oldum. Hannox kesinlikle Cormac’a bilgi verecekti.

“Bunlarla kaçmayı denediğini görmek isterdim,” dedi Hannox parmaklarındaki aletleri işaret ederek. “Ama mucize eseri kaçarsan...” Bileğimi çevirdi ve kontrol panelini gösterdi. “Ellerini koparırım. Elleri olmayan bir Yaratıcı pek işe yaramaz.”

“Hayır, yaramaz,” dedim. Ellerimi çektim ve yüzümü göremesin diye başımı çevirdim.

Hannox eğilip kulağıma yaklaştı. “Kız kardeşinin elimizde olduğunu da unutma.”

Yanıt vermedim. Arras’a vardığımızda ne yapmayı planladıklarını kavramaya çalışarak dikkatimi etrafımdaki faaliyete çevirdim. Arayüzey boyunca şimdiye kadar görmediğim şekilde hızlı hareket ediyor ve bunu yaparken de ipliklerini söküp, birçoğuna zarar veriyorduk. Sağ tarafımda başını yana çevirmiş bir adam uzaktaki biriyle kulaklığı kanalıyla iletişim kuruyor ve yüksek sesle koordinatları söylüyordu. Omuzlarında ipler ve halatlar asılı adamlar hava gemisinin tavanına tırmanıyorlardı.

“Sıkı tutunun!” Emir yanımdan geçen Cormac’tan gelmişti. Neler olduğunu öğrenmek için umutsuzca bilgi almak üzere onu izledim.

“Neden?” diye sordum.

“Çünkü durmak üzereyiz,” diye seslendi omzunun üzerinden.

“Ellerim şu an meşgul sayılabilir,” dedim durumumu anımsatarak. Durdu ve dönüp gözlerini dikerek bana bakıp bir şeyler söylendi. Tepki göstermeme fırsat kalmadan kolunu belime dolayıp beni kendine doğru çekti ve diğer eliyle yakındaki bir parmaklığı kavradı.

“Ellerin birden fazla şekilde meşguller,” dedi gemi Arayüzey’in karşısında sertçe durup beni geriye fırlatırken. Ama Cormac’ın belimden sıkıca saran kolu beni ona yakın tutuyordu. Beni göğsüne bastırdı. Gemi keskin, kulak tırmalayıcı bir gürültüyle durmaya çalıştı ve etrafımızda birçok kişi dengesini kaybedip yere düştü. Gözlerim az önce yukarı tırmanan adamlara takıldı ve hava gemisinin çelik pervazına yapışmış olduklarını gördüm. Gemi tam olarak durur durmaz Arayüzey’e dokunana kadar yukarı çıkmaya çabaladılar.

“Ne yapıyorlar?” dedim kendimi Cormac’ın hevesli kollarından kurtarmaya çalışarak.

“Doğu Kulesi’nde kızlar dokuma tezgâhlarını çalıştırmıyorlar ve bu durumda Arras’a belirlenmemiş bir alandan girmek zorunda kalacağız,” diye açıkladı Cormac.

“Neden işi başka bir kuleye yaptırmıyorsunuz?” dedim.

Cormac sinirlendi. “Bu olay bastırılmalı. Ne kadar az insan bilse, o kadar iyi.”

“Ama Arayüzey’den nasıl Arras’a gireceğiz?”

“Adamlar bir geçit yaratacaklar,” dedi.

“Bir geçiş deliği mi?” Daha önce bir Gündem gezisinde bir geçiş deliği görmüştüm. Geçici tünel, Arras’tan kaçan mültecilerin Yeryüzü’ne sığınmalarına yaramıştı ama o zaman geçit Arras’ın içinde yaratılmıştı.

“Asi arkadaşların öyle mi adlandırıyorlar?” diye sordu güverte boyunca yürümeye başlayarak. Mürettebatın a-lışmasındaki gelişmeyi kontrol ederken onu takip ettim. “*Geçiş deliği...* ne kadar şiirsel.”

Pişman olacağım bir şey söylememek için dişlerimi ke-netledim. Dünyaları ayırmaya niyetli büyüyen bir isyan hareketi olan Kairos Gündemi’yle bağlantımı Cormac’a anımsatmak beni bir yere götürmezdi.

“Nasıl yapabiliyorlar?” diye sordum beni tuzağa düşür-mesine izin vermeden.

Cormac bana yanıt vermedi. Onun yerine geçiş deliği işleminin tamamlanmasını beklerken güverteyi arşınla-maya devam etti.

“Kendi geçiş deliğimi yaratamam,” dedim, bu bilgiyi kaçmak için kullanacağımı düşündüğünden kuşku duymadan.

“Benden uzaklaşmak için bir dünyada skk yarattı-đını gördüm.”

“O farklıydı,” dedim. Batı Kulesi’nden kaçış başarısı-nın tek nedeninin orada Yeryüzü’nn yüzeyine yakın ol-mamız olduğunu biliyordum.

“Belki de haklısın. Sıradan bir geçitten kendini atarak yaşamını srdremezsın. Ayrıca gelecekte böyle bir olay yaşanmamasını temin ettim,” dedi.

“Seninle anlaştık Cormac,” dedim ona hatırlatarak. “Kamayacağım.”

Gözlerini çevirip bir süre bana baktıktan sonra yumuşadı. “Bir makine kullanarak Arras ve Yeryüzü arasında geçici bir düğüm yaratıp arasından geçmeye çalışacaklar. Yalnızca Lonca bunu başaracak teknolojiye sahip.”

Bunun doğru olamayacağını çünkü Gündem’in geçiş deliği teknolojisine ulaşma imkânı olduğunu biliyordum. Cormac’ın aleti ellerimden çıkardığını ancak fark ettim. Bunu ona söyleyip söylememeye karar vermeme fırsat kalmadan Cormac yeniden konuşmaya başladı. “Lonca Arayüzey’den geçen tüm etkinliği izler.”

Bu doğruysa Lonca Yeryüzü’ne kaçan her mülteciyi biliyor demekti ve Gündem’in bundan haberi yoktu. Ama bu Cormac’ın casusları olarak çalışan Valery ve Deniel’in Kincaid’in malikânesine ne kadar kolayca sızdıklarını açıklıyordu. Kincaid Yeryüzü’nün en güçlü insanı olabilir ve yaşamsal güneş enerjisi ticaretini kontrol ediyor olabilir ama canlı oyuncaklara zaafı vardı. Ürkütücü tiyatro yapımları için Arras’tan mülteci topluyordu. Hem Valery hem de Deniel sahte oyunlarla Kincaid’in yanına sığınmak istemişlerdi. Kendine malikâne de bir yer edinmek için Deniel değiştirme becerisini kullanmıştı ama eski güzellik uzmanım Valery, Kincaid’in sevgilisi olmuştu. Deniel Cormac’ın emirlerini yerine getiremeden Kincaid’in adamları tarafından çözülüp açılarak öldürülmüştü ama Valery ciddi hasara neden olacak kadar uzun süre bizi kandırmıştı. Şu an burada bulunmamın nedeni oydu.

Geçiş deliği tamamlanınca gruplara ayrıldık ve bir görevli bağırarak herkesi uyarmaya başladı. Bu şartlar altında, geçiş deliği daralmaya başlamadan Arras’a girebilmek için az zamanımız vardı.

“Öncelikli geçişe göre çıkış yapılacak,” diye haykırdı görevli. “Öncelikli personeli güvenli bir şekilde yüzeye çıkarmak bizim görevimizdir. Biri koşmanızı söylerse, *koşun!* Tünelin, dengesini sağlayan parçalarından birinin eksik olduğunu hatırlayın. Bu da akıllıca ve hızlı hareket etmeniz anlamına geliyor.”

“Birinci gruptan önce girişi Doğu Kulesi’ne bağlamak için bir ekip gönderildi,” diye homurdandı görevli. “Girişle çıkış arasındaki uzaklık yaklaşık bir buçuk kilometre. Hızlı hareket edin, liderinizi izleyin ve başarın.”

Cormac’la ben geçiş deliğinden geçme izni alan ilk gruptaydık. Öncü ekip geçişin güvenli olduğunu bildir-diği anda Cormac zaman kaybetmedi. Yıkılan bir geçit-te kalma tehlikesini göze alamadığından mı yoksa Doğu Bölgesi’nin sorunlarını çözmeye istekli olduğundan mı, emin değildim.

Geçiş deliğinden girmek için izin beklerken Arayüzey’in üstündeki gümüş gibi ağı inceledim. Geçidin ağzı geminin güvertesinin yanında duruyordu ve girdaba girişimizi sağlamak için bir döşeme tahtası yerleştirilmişti. Tek yapmam gereken döşeme tahtasının üstünde yürüyüp tünele girmek-ti. Kulağa kolay gelse de görüntü dehşet vericiydi. Bize yol gösteren, görevliler en az iki buçuk metre çapında, dev bir metal halka kümesi taşıyorlardı. Döşeme tahtasının sonuna ulaştıklarında halkaları ayırdılar ve yeniden bir araya getir-diler. Bu kez bir araya yığılmamışlar, açık bir daire şeklinde dizilmişlerdi. Ortasında pirinç bir küre asılıydı. Halkalara dokunmuyordu. Havada asılı kalmış gibi süzülüyordu.

Daha önce bir geçiş deliğinde asla yolculuk etmemiş-tim ve milyonlarca sorum vardı.

“Bu nedir?” diye sordum Cormac’a, görevlilerin kurduğu tuhaf mekanizmayı işaret ederek.

“Bir tıg.”

Daha iyi bir yanıt için gözlerimi dikip ona bakmaya devam ettim.

“Bir halkalı küre. Biz geçerken geçiş deliğini koruyor,” dedi. “Soru sormaktan vazgeç.”

Geçiş deliğinin ağzına yönlendirilirken dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim.

Gruplar halinde, birbiri ardından yükselen büyük dalgalar gibi deliğe giriş yaptık. Biz deliğe girerken grubumuzun lideri uzaktan kumandayla tığı yönlendiriyordu. Halkalar bir yörünge etrafında vınlayarak hareket ediyor, bize net bir geçiş yaratmak için sürekli dönüyorlardı.

İlk başta dengemi korumam zordu. Girdap yaparak dönen bir renk kaleydoskopu baş dönmesi hissi yaratıyordu. Cormac sendeledikçe küfrediyordu ama ben dik duruyordum. Ona bakmaktan vazgeçip tünelin parlak renklerine odaklanınca yürümek doğallaştı. İstersem dokumaya dokunabilir, onu değiştirebilirdim. Ama bu geçici geçidin çökmesine yol açabilirdi. Yüzeyi sıyırmadan geçebileceğimiz kadar bir açıklık vardı.

Ayakkabılarımı çıkarsam çarpıtılmış ipliklerde bulunan elektriğin titreşimini hissedip hissedemeyeceğimi düşündüm.

Tüm güzelliğiyle evren buydu. Geçişimize devam ederken kaba, renkli iplikler incelmeye ve bulanıklaşıp yerini berrak ışığa bırakmaya başlayınca Arras’ın girişine yaklaştığımı anladım. O anda ne yapmak üzere olduğumu algıladım. Arras’a geri dönüyordum. Bu dünyadan kaçtı-

ğımda tehlikeden kurtulmuştum. Burada güvende değildim. Çıkışa yaklaştığımda bir an tereddüt ettim ve diğer tarafta neyin beklediğini özümsemeye çalıştım.

Gökyüzüne yayılan felç edici karanlık, şehri hüznle kaplamıştı. Bu dünyadaki her şey gibi doğaya aykırıydı ama bunun dokuma tezgâhındaki bir Dokumacının ellerinin işi olmadığını biliyordum.

Neden, o ellerin eksikliğiydi.

Ü Ç

Siyahlık gecenin içinde derin bir çukur açıyor, süzülen bir uçurum gibi üzerimizde uzanıyordu. Yeryüzü'ndeki karanlığı bildiğimi sanıyordum ama bu dört bir yanımlı sarmıştı. Doğu Bölgesi'nin başkenti Allia, acil durum ışıklarının parıltısı altında ilkel haline dönmüştü. Gerçek olamayacak bir şehrin taslağı gibiydi. Şimdi uzanıp dokunsam, kâğıdı tutacağıma emindim. Şehre derinlik ve boyut kazandıran yalnızca acil durum fenerlerinin titreşimiydi. Girmeye tereddüt ederek birleşme yerinde durdum ama Cormac kolumu kavradı ve beni çekti.

“Elektrik şebekeleri devre dışı efendim,” dedi bir görevli Cormac'ı bilgilendirerek ve ona koruyucu bir gözlük uzattı. “Bunlar yolculuk sırasında görmenize yarayacak gece görme cihazları. Kızılötesi teknolojiyle donanımlılar ve ısı merkezlerini turuncu renkte gösterecekler.”

“Isı merkezleri mi?” dedi bir başka görevli araya girerek.

“İnsanlar. Hayvanlar. Yaşayan herhangi bir şey,” dedi amiri açıklama yaparak.

Caddelerde ne bulacağımızı düşünerek derin bir nefes aldım. Görevli her birimize koruyucu gözlüklerden dağıttı. Benimkini alnıma yerleştirip bağladığım anda Hannox elimden gözlüğü kaptı.

“Efendim,” diye haykırdı Cormac’a. “Bayan Lewys’in arkada, korumayla kalması gerektiğini düşünüyorum.”

“Ben de gelmeliyim,” diye araya girdim, neden tartıştığımı bile bilmeden. Doğu Bölgesi’nin karanlık yollarını keşfetmeye pek de hevesli değildim. Belki de bana yapacağım şeyin söylenmesinden hoşlanmadığım içindi.

“Kulağa harika bir fikir gibi geliyor,” dedi Hannox alay ederek. Bana doğru yürüdü ve parmağını göğsüme sapladı. “*Asi* Dokumacılarla tanışması için *asi* Yaratıcıyı yanımızda götürelim.”

“İsyankârlık el kitabımı dağıtmak için yanımda getir-medim, sanırım sorun olmaz.” Kollarımı göğsümün üstünde birleştirdim ve Cormac’ın konu hakkındaki düşüncesini öğrenmek için ikimiz de ona döndük.

“Denetlenmese de kaçmayacak,” dedi Cormac ve Hannox’a bakıp sıırıttım. Cormac’ı iki yüz yıldır tanıyor olabilirdi ama Cormac’ın mutlu etmek istediği kişi bendim.

“Onu içine katmadan da yeteri kadar riskli bir durum,” dedi Hannox, Cormac’a hatırlatarak.

“Öyleyse onun kılığını değiştirerek kimliğini gizle,” diye emretti Cormac. Hannox ağzını açtığı anda Cormac elini kaldırdı. “Bu konuda tartışmak istemiyorum. Doğu Bölgesi’ndeki dokuma tezgâhları çalışmıyor ama sen onun varlığının dokumaya bir tehdit oluşturduğunu düşünüyorsan ve onun kılığını değiştirmek istiyorsan, yap. Yoksa askeri kıyafet giymesini sağla.”

“Silahla aram pek iyi değil,” dedim. Gerçekten de silahlardan nefret ederdim.

“Seni nişancı olarak kullanmak için askeri kıyafet giymeni istemiyorum,” dedi Cormac kızarak. “Yalnızca düğün günümüze kadar hayatta kalmanın iyi olacağım düşündüm.”

Hannox bir şeyler mırıldandı.

Bir yanım yüzüğümü gözüne sokmak istiyordu. Patronluk taslayan Hannox’a karşı galip geldiği için kendini beğenen yanımdı bu. Ama Cormac’la nişanlanmam ne gurur duyduğum ne de sabırsızlıkla beklediğim bir şey olmadığından parmaklarımı kendime sakladım.

“Ya elleri?” diye sordu Hannox.

“Aletler gereksiz. Öyle değil mi Adelice?” dedi Cormac. “Bir anlaşmaya vardık.”

Cormac konuşurken sol elimde yüzüğün ağırlığını hissettim. Bunu kabul etmem, bağlanmayan eller ve isyan çıkmış bölgelere yolculuk gibi küçük insaflar anlamına geliyordu. Bu pazarlıktan kârlı çıkan tarafın ben olduğuma emin değildim.

“Kötü bir fikir,” dedi Hannox son bir kez daha ama Cormac’ın öfkeli bakışı onu susturdu.

Cormac uzaklaşırken Hannox giymem için yardım etmeyi önermeden bana bir askeri kıyafet uzattı. Görevliler etrafımda koşturup dururken kalın, siyah yelekle kaşındıran, naylon pantolonu çengelleri takıp bantlarını bağlayarak giymeye çabaladım. Koruyucu gözlük burnumu sıktığı için alnımın üstüne yerleştirdim. Çok geçmeden bölgedeki askeri ekipler bizi birleşme yerinin girişinde karşılamaya geldiler. Cormac onlarla alçak sesle konuştuğu için bölgede olanlarla ilgili açıklamayı duyamıyordum.

Sonunda alanı görmek için yola koyulduğumuzda caddeler boştu. Gemi mürettebatının yolculuk sırasındaki paniğini düşününce öfkeli insan kalabalıkları ya da yağmalama görmeyi ummuştum. Ama başkentte ölüm sessizliği vardı.

“İsyan çıktığını söylediğini sanmıştım,” dedim Cormac’a, büyük bir motorvaril içinde ilerlerken. Araç yolumuzu projektörle aydınlattığı halde kimseyi görmüyordum.

“Yakında isyan çıkacak,” dedi Cormac.

“Nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Deneyim.” Ağzı acıklı bir gülümsemeyle büküldü.

Başka isyanlar da mı olmuştu? Nasıl başlamıştı? O bölgelerde Cormac ne yapmıştı? Ona bu soruları sormak istiyordum ama sessiz kalarak araçtaki görevlilerin konuşmalarını dinledim ve boş caddelere bakan Cormac’ın tepkilerine dikkat kesildim.

Bir kez Romen’da, ben küçük bir kızken kararma olmuştu. Hiçbir uyarı yoktu. Ne olacağını tahmin etmek olanaksızdı. Amie henüz yürümeye başlamış bir çocuktu ve annem akşam yemeğinin bulaşıklarını yıkarken biz onunla avluda oynuyorduk. Çimenden birkaç ot koparıp dudaklarıma yaklaştırmış, üzerine hava üfleyerek ılık çalmaya çalışmıştım. Amie gülmüş ve annem mutfak camından bizi izlerken ellerini çırpmıştı. O anda da gökyüzü yok olmuştu.

İşte bu kadar basitti. Bir an günbatımının pembeye boyadığı renklerin altında oturmuş, kardeşimi eğlendirirken, bir an sonra dünya kararmış, ani ve mutlak geceyle örtülmüştü. Karanlığın içinde yankılanan korku feryatlarını ve çığlık seslerini anımsıyordum ve ancak o sırada

annem beni kucağına, Amie'yi de diğer tarafına alıp yumuşak bir şekilde bizi susturmuştu: "Sakin olun. Her şey düzelecek canlarım."

Duyduğum seslerin kendi boğazımdan geldiğini fark etmemiş, çılgınlıklarımı karanlığın içinde kaybetmiştim. Babam merdivenin başında bizi karşılamıştı ve neyse ki evin içinde elektrik vardı. Ama hiçbirimiz gözümüzü yok olan gökyüzünden alamıyorduk. Onun yokluğuyla, gerçekliğimizin yarısının nasıl yok olduğunu algılamak zordu.

Babam bizi bodruma indirmiş ve biz duvarın önünde, annemin kolları arasında dururken yeniden yukarı çıkmıştı.

Annemin yaslandığı tuğlalar üzerinde parmaklarımı gezdirmiştim. Sağlamdılar. Gerçektiler. Gözden kaybolmayacaklardı.

Asla gökyüzüne dokunmamıştım. Ayak parmaklarımin ucunda bile dursam, programlanmış bulutlar dokunabilecek kadar yakın bile dursa, yerden çok uzaktı.

"Bulutlar gerçek mi?" diye sormuştum anneme.

Sorumu duyunca gözlerini kırıştırmıştı. "Elbette Ad."

"Ama onlara dokunamıyoruz," demiştim dikkatini çekerek. Bu duvara dokunabiliyordum. Anneme ve Amie'ye dokunabiliyordum. Onların insan ve taş olduklarını biliyordum ama bir bulutun ne olduğunu ya da gökyüzünün neden bazen parlak mavi, diğer zamanlarda soluk gri olduğunu bilmiyordum.

Şimdi annemin dokuma tezgâhları ve olanların nedeni konusunda daha çok açıklama yapabileceğini fark ettim. Onun yerine yalnızca, "Hayır, *dokunamıyoruz*," demişti.

O zaman bile, bu bir yanıt değildi. Bir ipucuydu. Benim dünyama bakmanın farklı bir şekliydi. *Dokunamıyo-*

ruz, demişti annem ama bir başkası dokunabilirdi. Küçük bir kızken o yanıt nefesimi kesmişti. Hâlâ da kesiyordu.

Şu an bu şehirde, aileler kapalı perdelerin ardında ya da sıkışık bodrumlardaydılar ve anne babalar çocukları rahatlatmaya çalışıyorlardı. Ama nesiller boyu öğrendikleri yalanları söylüyorlardı: *Bu normal. Çabucak geçecek. Korkmayın.* Üstelik bunları yalnızca çocuklarını sakinleştirmek ve birbiri ardına gelen masum soruları durdurmak için değil, kendilerini de sakinleştirmek için yaptıklarını biliyordum. Doğu Bölgesi halkı bunun bir anlık değişim, kendini kısa sürede çözecek bir sorun olduğuna inanmakta haklıydı. Ama kararına haberini almamızın üstünden saatler geçmişti ve yakında şu an söyleyenlere bile yalan gibi gelecekti.

“Dur!” diye bağırdı bir görevli ve araç yavaşlayarak durdu. Yolun ortasında bir adam vardı. Aracın parlak ışığı onu aydınlattığında gözünü kırpmadı. Sürmeye devam edip onu ezmemiz riskine giriyor gibiydi.

Silahlı bir grup görevli araçtan indi.

“İK!” dedi bir görevli emrederek ama adam elini bir şeye atıyor gibi görünmüyordu.

“Neler oluyor?” diye seslendi adam onun yerine.

“İzin kartınızı görmemiz gerek,” dedi görevli, adamın sorusunu duymamış gibi davranarak.

Aracın içini görmeye çalışan adam öne doğru bir adım attı ama tüfeğin ucuyla durduruldu.

“Karım ve çocuklarım korkuyorlar. Gökyüzü saatlerdir karanlık,” dedi.

“Evinize dönün,” dedi görevli.

Sessizce adamın söz dinlemesini dileyerek nefesimi tuttum.

Soru sormaktan vazgeçmesini diledim.

“İşiniz bizi korumak,” dedi adam parmağını görevlinin yüzüne yaklaştırarak. “Yanıt istiyorum.”

“Geri çekilin.” Uyarısı şiddet içeriyordu.

“Kızım dört yaşında,” dedi adam. “Gökyüzünün nereye gittiğini bilmek istiyor.”

Adamın tehlikeli bir hali yoktu. Gençti ama saçları azalmaya başlamıştı ve gerginlikten kaynaklanan terden dolayı teni parıldıyordu. Soruları isyanla değil, kafa karışıklığıyla ilgiliydi. Yalnızca korkmuştu ve bu nedenle onu suçlayamazdım.

Cormac aracın önüne çıkınca gözlerimi kırptırdım. Az önce yanımdaydı.

“Kızına gökyüzünün yakında geri döneceğini söyle,” dedi Cormac. Sırtı bana dönüktü ama yapmacık gülümsemesini hayal edebiliyordum.

“Başbakanım,” dedi adam ve sesindeki şaşkınlığı duyabildim.

“Evinize gidin,” dedi, adamın yanındaki görevli tekrar emrederek. Emir bu kez daha ısrarlı, neredeyse sinirliydi.

“Hayır!” dedi adam reddederek ve nabzım biraz daha hızlandı. Adama nişan alan tüfeklerin sayısı çoğaldı.

Evine git, diye yalvardım sessizce.

“Bir Arras vatandaşıyım ve neler olduğunu bilmeye hakkım var,” dedi adam.

Bir kahkaha duyuldu ama gergin havayı dağıtmadı. Cormac gülüyordu. Bunu komik buluyordu. Zihnimde uyarı çanları çalmaya başladı.

“Neyin komik olduğundan emin değilim,” dedi adam ama artık sesine yansıyan kafa karışıklığı değildi. Şimdi

öfkeliydi. “*Neler olduğunu bilmeye hakkım var,*” diye yineledi Cormac alay ederek. Büyük adımlarla adama yaklaştı ve ellerini onun omuzlarına yerleştirdi. “Gerçekten bilmek istiyor musun?”

Adamın evet dediğini duymadım ama gidişat beni korkutuyordu. Farkına varmadan araçtan indim ve onlara doğru ilerledim. Bir görevli belimi kavradığı anda ellerim ipliklerine doğru hareketlendi ama ona zarar vermeden geri çektim.

“Bütün dünya bir yalan,” dedi Cormac adama. “Dokümacılar sizi terk ettiler ve hepiniz öleceksiniz.”

Adam geriye bir adım attı ve tıpkı benim gibi gözlerini dikip Cormac’a baktı. Emrindekilerin bu konuda konuşacaklarını bilmiyor muydu?

Cormac’ın umursamaz duygusuzluğuna anlam verememe fırsat kalmadan, adam ona doğru atılınca Cormac yana kaçtı. Bir saniye sonra kurşun sesi duyuldu ve adam tam göğsünden vuruldu.

“Hayır!” diye bağırdım ve kendimi görevlinin kollarından kurtararak adama koştum.

Yüzünde bir anlık şaşkınlık belirip kaybolan adam geriye doğru sendeledi. Ben yanına ulaşana kadar vücudunun altında bir kan gölü oluşmuştu. Ellerimi yaranın üstüne bastırınca, o da ellerini benimkilerin üstüne koydu.

“Kızım.” Sözcük balondan sızan hava gibiydi.

“Onu koruyacağım,” dedim söz vererek ama beni duymadı. Okyanus gibi donuk, görmeyen gözlerle bana baktı.

“Kurtulun şundan,” diye emretti Cormac motorvarile yönelirken. “Beş dakika içinde kongre binasında olmamızı istiyorum.”

Onu izlerken bana bakmadı ama araca binmemi bekledi. Ellerimi belime koyup aracın önünde durdum.

“Gereksizdi,” dedim. Titrek sesim hiddetimi ele veriyordu.

“Ellerinde kan var,” dedi ve bir bez parçası getirmeleri için birine işaret etti.

“Bu gece birinin ellerinde kan var,” dedim alçak sesle, “o da sensin.”

“Hainlere böyle yaparım,” dedi Cormac. “Bunu hatırlasan iyi edersin.”

“Öyleyse bana da yap,” dedim meydan okuyup, nereye nişan alacağım gösterir gibi yumruğumla göğsüme vurarak. “Çünkü adam bir soru sordu ve onu öldürdün. *Ben dünyanı söküp parçaladım Cormac. Ancak o zaman adil olur.*”

“Beni baştan çıkarma,” dedi homurdanarak. Ama boş bir tehditti. Onun yerine beni yana itip araca bindi. Arras’ı oyalamak ve başka bölgelerde bu tür olayları önlemek için Cormac’ın düğün planları konusunda işbirliğime ihtiyacı vardı. Elbette bir eşten fazlasını istiyordu. Güçlü bir müttefik arıyordu. Ama beni kontrol etmek için tehditler yetmezdi.

Cormac’ın peşinden gitmedim. Onun yerine adamın bedenini yolun kenarına sürüklemelerini izledim. Babama yaptıkları gibi torbaya koyma zahmetine girmediler. Birkaç saat sonra karısı onu arayacaktı. Kızını da yanında getirecekti çünkü hiçbir anne kararma sırasında çocuğunu yalnız bırakmazdı. Belki cansız bedenini yolda bulacak ve ne olduğunu anlamayacaktı. Sonra da güvenlik ve umut için Lonca’ya dönecekti. İhanet edenin onlar olduğunu asla bilmeyecekti.

Babamın kanının yerde biriktiğini görmüştüm. Gözümün önünde canlandı. Asla silinemeyen, yapışkan, katran gibi siyah kan. Zihnime on altı yaşında kazınan bu anıyla hayatımın geri kalanını geçirecektim.

Adamın kızı da ölümle yaşayacaktı. Bir çocukluğu bile olmayacaktı.

Ama Doğu Bölgesi'nde ilerlerken başka bir düşünceyle ürperdim.

Kızın bu anıyla pek de uzun yaşaması gerekmeyecekti.

D Ö R T

Bölge ofislerinin bulunduğu Doğu Bakanlığı tesisi yüksek demir parmaklıklarla çevriliydi. Bir nöbetçi dışarı çıkıp güvenlikten geçişimizi sağlarken, diğer iki nöbetçi ana kapıyı açtılar ve sonra da arkamızdan kapattılar. Kapıyı çalıştıracak elektrik kesintisine karşın, bakanlık ofislerinde bir çeşit jeneratör olmalıydı çünkü pencerelerde birkaç elektrik lambası titreyiyordu. Sıradan bir vatandaş için bu bir umut işareti sayılabilirdi. Benim içinse uyarı işaretiydi.

İçeri girdiğimizde ne umacağım ile ilgili hiçbir fikrim yoktu. Yoldaki atışmamızdan bu yana Cormac'ın ağzını bıçak açmıyordu. Karanlıkta, bakanlığın zemini vahşi görünüyordu. Bahçede hareket eden şeylerin insanlar ve hayvanlar mı olduklarını, yoksa karanlığın zihnimde oyun mu oynadığını anlamak zordu.

Araçtan hep birlikte indik, Cormac koruyucu gözlüğüme hafifçe vurdu. Gözlüğü gözlerimin üstüne indirdim ve dünya kırmızı oldu. Karanlığa karşın şimdi önümdeki her şeyi görebiliyordum. Cormac kor gibi parlıyordu.

“Çevreyi kontrol edeceğiz,” dedi Hannox.

“Ne için?” diye sordum.

“Bomba, silahlı isyancılar...”

“Makyajsız kadınlar!” diye bağırdım alaycı bir korkuyla.

“Şaka değil.” Hannox’un gözleri kısıldı. “Önceliklerini anlayamazsan...”

“Bir kararmayla karşılaşırın,” dedim ona doğru hareket ederek. “İnsanlar evlerinde korku içindeler. Yolda bir adamı öldürdünüz. Yalnızca bazı kadınlar onlardan istediğiniz şeyi yapmayı reddettiği için mi? Önceliklerinizi *anlayın!*”

“İçerde neyle karşılaşacağımız hakkında hiçbir fikrimiz yok. Yakında faal bir isyan hareketi olmasa bile başbakan girmeden önce bir binayı ve çevresini kontrol etmek genel kuraldır,” diye açıkladı Hannox dişlerini gıcırdatacak. Gözünde beni boğduğunu canlandırdığına emindim.

“Burada isyan yok.”

“Bunu nasıl adlandırırın?” dedi Cormac eliyle boş gökyüzünü işaret ederek.

“Birkaç Dokumacının dinlenmesi olabilir mi?”

“Adelice.” Cormac’ın ismimi söylemesi bir uyarıydı ama susmadım.

“İnan bana, içerde sizi bekleyen silahlı bir devrim hareketi yok,” dedim. Birinin itaat etmemeyi seçmesini anlayamıyor gibiydiler. Karşı fikirde olmak şiddet anlamına geliyordu. Bir grup büyük bir devrim planlamış olsaydı yolların şimdi boş olmayacağına emindim.

“Sezgin ne deneneceğimi bilmiyorum,” dedi Hannox. “Lütfen işimi bitirebilir miyim efendim?”

“Hoş olmasa da gerekli,” dedi Cormac bana ve Hannox’a işini bitirmesini işaret etti.

“Seninle ilgili her şey hoş olmasa da gerekli,” dedim öfkeyle.

“Bu önemsiz kavgayı sürdürmek istemiyorum.”

Masum bir insanın öldürülmesine öfkelenmemin önemsiz bir yanlış anlama olmadığını ona söyleyecek sözcükleri bulamayacak kadar kızgındım. Onun yerine ellerimi yumruk yaptım ama aşağıda tutmak için kendimi zorladım.

“Böyle daha iyi,” dedi Cormac, kendimi kontrol etmeye çalışmama sırtarak. “Sonunda yerini öğrenmene sevindim.”

Nöbetçiler etrafımızı çevirdiler ve geçişin uygun olduğu söylenene kadar Cormac küçük alanda adım atıp durdu. Sana söylemiştim dememeyi her nasılsa başardım. Girdiğimizde birkaç bakan bizi bekliyordu. Gözlerinin etrafında halkalar vardı ve takım elbiseleri kırışmıştı. Cormac onlara göz bile atmadan uzun adımlarla yanlarından geçti ve yalnızca en başta duran kişiyle el sıkıştı.

“Ne oldu Grady?” dedi adam da yanında yürürken.

“Yenileme programı başarısız oldu Cormac,” diye yanıtladı Grady ümitsiz bir ifadeyle.

“Ama nasıl bu noktaya gelindi? Raporlarıma göre beş saattir tam bir kararına var,” dedi Cormac. Sesindeki samimiyet yok olmuştu.

Beş saat. Geçiş deliğine ulaşmamızdan bu yana bir saatten az zaman geçmişti ama haber bize Yeryüzü’nde ulaşana dek Arras’ta epey süre geçmiş olmalıydı. Zamanın hız farkı sayesinde Yeryüzü’nde insanlar gözlerini kırptıklarında Arras’ta günler geçiyordu. Lonca Arras’ı yarattığında, geride bırakılan dünyaya hızla üstünlük kurma

çabasıyla Arras'ta zamanın Yeryüzü'nden on iki kat daha hızlı geçmesini sağlamıştı. Ama farklı zaman çizelgeleri, Cormac'ın ilk raporları zamanında almasını önlemişti. Üç gün geçmişti bile. Herkesin gergin olmasına şaşmamalıydı.

"Anlaşılması zor. Geleceğini tahmin etmemiştim," dedi Grady itiraf ederek. Boynundaki kravatı çekiştirdi. Anlaşılan ilmi gibi hissediyordu.

"Gelmememi ummuştun," diye onu düzeltti Cormac.

"Hayır ama burada bulunmanın gerekli olduğunu düşünmüyorum," dedi Grady.

"Çünkü durum kontrolün altında mı?" diye sordu Cormac. "Değil Grady. Şehrin çökmüş durumda. Deniz ürünleri ve kâğıt için Arras bu bölgeye bel bağlıyor. Elbette gelmem gerekiyordu. Bir bölgenin bakanı halkının kontrolünü kaybederse patronu devreye girmek zorundadır."

"Ve o senin patronun," dedim alaycı bir ifadeyle. Cormac araya girerek durumu önleyebiliyorsa neden bunu daha önce yapmamıştı?

"Sen bu işe karışma Adelice," dedi Cormac beni uyararak.

"Hayır," dedim, adamların arasında kıpırdayarak. "Buraya gelip her şey onun suçuymuş gibi davranman gerekmez. Doğu Bölgesi'ndeki sorunlarla ilgili ne kadar zamandır fısıldadığımı duyuyorum. Bunu çözmemizi istiyorsan gerçek soruna yönelmeliyiz."

Cormac'ın yanında duran Grady başını diğer tarafa çevirdi ama dudaklarında beliren tebessümü görebildim.

"Sevimli olduğunu sanıyor," dedi Cormac ona dönerek.

"Adelice hainlere karşı tavrımı sana bir kez daha hatırlatmama gerek var mı?"

Geri çekildim ve bu senaryoda hain olarak gördüğü ki-

şinin kim olduğunu düşünerek dik dik ona baktım.

“Yenileme başarılı olmadı mı Grady?” dedi Cormac konuşmayı ilk konuya getirerek.

“Hayır efendim,” dedi Grady ve aralarındaki gerilim büyüdü. Cormac nasıl başarısız olduğunu hatırlatarak adamın üzerinde güç iddia ediyordu.

Grady bizi ofisine götürüp içki sundu ama yerlerimize otururken Cormac dahil herkes içkiyi reddetti. Cormac çalışma masasının arkasına oturunca Grady yanıma oturmak zorunda kaldı. Oturduğu yerde rahat değildi ve ayaklarını gergin bir şekilde yere vuruyordu.

“Sorun nasıl başladı?” diye sordu Cormac.

“Bildiğin gibi bölgedeki çalışan kadınlarla aramızda bazı uyumsuzluklar vardı.”

Lonca Toplantısı gecesinde Cormac’ın bundan söz ettiğini duymuştum. Milyonlarca yıl önce gibi geliyordu ve öyle olmadığını bilsem de en azından iki senelik bir sorun olduğunu biliyordum.

“Evlenmeyi reddediyorlardı,” dedim yüksek sesle, Cormac’ın benimle paylaştığı bilgiyi anımsayarak.

“Asla vazgeçemediler.” Grady’nin sesi bunun ağırlığını çok uzun süredir taşımış gibi yorgundu. “Yeni önlemler sunduk...”

“Onlara rüşvet vermeye çalıştın,” dedi Cormac araya girerek. “Daha fazla ödeme yaptın Grady. Bunun onlara öğrettiği tek şey dik kafalı olurlarsa istediklerini elde edecekleri oldu.”

Grady’nin elleri iskemlenin kollarını kavrayınca Cormac’a yumruk atmamak için mi bunu yaptığını düşündüm.

“Bunun bir gelişme olduğunu düşünüyorum,” dedim.

“Sana öyle geliyor.” Cormac fikrimi önemsemedi.
“Kule’ye nasıl sızdı?”

Cormac bazen kalın kafalı olabiliyordu. Kendi annemi, patronundan ve düşük maaştan şikâyet edişini düşündüm.

“Popüler oldu. Seçilmişlerin bozulmuş olup olmadıklarını belirlemek olanaksızdı.”

Bozulmuş mu? Ciddi miydi?

“İşte şimdi elimizde tam anlamıyla bir grev var Grady. Önerimi dinlemiş olsaydın...”

“Doğu Kulesi’nde yaşayan herkesi değiştirmek bir seçenek değildi,” dedi Grady onun sözünü keserek. “Sorun iyilerin arasında birkaç bozuk elma bulunmasından ibaret.”

“Birkaç mı?” dedi Cormac gürleyerek. “Dokuma tezgâhların karanlık. İyi elmaların nerede?”

“İkna edilebilirler,” dedi Grady. “Kararmayı başlatmaktan sorumlu bazı Dokumacılar ek sorgulama için bekliyorlar.”

“Onları görmek istiyorum. Neyi kabul ettiler?” diye sordu Cormac. Ayağa kalkıp kararlı ve hızlı adımlarla kapıya yöneldi.

“Neyi mi kabul ettiler? Hiçbir şey. Görüşmek istiyorlar.”

“Görüşmek.” Cormac sözcüğü yinelediğinde sesinde keyifle küstahlık birbirine karışmıştı.

“Tezgâhlara geri dönmeye istekliler Başbakanım,” dedi Grady. “Yalnızca Kule’nin yapısıyla ilgili bazı olası değişiklikleri tartışmak istiyorlar.”

“Öyle mi?” dedi Cormac. “Ben, senin gibi, bir grup kadının şikâyetlerini dinleyecek değilim.”

“Gerçekten mi?” diye sordum.

“Ekleyecek bir şeyin var mı?” diye sordu Cormac bana.

“Evet, var,” dedim. “Birlikte çalışıp, çözüm bulmaya ne oldu?”

Cormac beni duvara itti ve ağzını kulağıma yaklaştırdı. “Adamlarımın yanında beni sorgulama. Durumun önemini anlamıyorsun.”

“Çünkü bana anlatmıyorsun.”

“Çünkü düzeltemezsin,” dedi köpürerek. “Şimdi çene ni kapat ve beni izle yoksa seni Hannox’la birlikte araca gönderirim ve inan bana bundan hoşlanmazsın.”

“Emredersiniz *efendim*.” Unvanını vurguladım. Birlikte çalışmak buraya kadardı.

“Bu kadınları görmek istiyorum.” Cormac beni serbest bıraktı ve ceketini çekerek düzeltti.

“Başbakanım, sanırım fazla bir şey istemediklerinin...”

“Ne istedikleri beni ilgilendirmiyor,” dedi Cormac onu susturarak.

“Ama...”

“Senin de ne istediğin beni ilgilendirmiyor Grady. Kontrolü elinden kaçırdın. Ben de düzeltmeye geldim.”

Soruyu sormamaya dayanamadım. “Öyleyse neden onlarla konuşmak istiyorsun? Onları dinlemek seni ilgilendirmiyorsa.”

Durdu ve içinde bulunduğumuz karanlık oda kadar kara gözlerini dikip bana baktı.

“Onlara ne yapacağımı söylemek için.”

B E Ş

Parmak uçlarımı pürüzlü duvarlarda gezdirirken taşların nemli olduğunu fark ettim. Burun deliklerimi karıncalandıran kokuyu anımsadım. Bu hücre, kazanım gecemden sonra getirildiğim Kule’de kendimi bulduğum hücreden farklıydı. Genişti ve demir parmaklıkların ardındaydı. Grady’nin bu kadınlarla *tartışmak* istediğini düşünüyordum ama yine de onları tehdit gibi görüyor olmalıydı. Koruyucu gözlüğüm karanlık koridorlarda rahat hareket etmemi sağlıyordu ve köşeyi döndüğümüzde önümüzde birkaç ısı kaynağı bulunduğunu fark ettim. Mahkûmlar koyu renk bir su birikintisi içinde uzanmış, soğuk hücrelerin içinde üşümemek için bir araya toplanmışlardı ama biz yaklaştıkça parmaklıklara doğru hareket ettiler.

“Bayanlar,” dedi Cormac onları selamlayarak. Sevimli ve rahat görünüyordu.

Odada herkes aynı anda nefesini içine çekmiş gibi şiddetli bir soluk alma sesi oldu. Cormac Patton onları görmeye geldiği için nasıl hissettiklerini düşündüm. Onların

kurtarıcısı olarak mı geldiğini düşünüyorlardı yoksa onu benim kadar iyi tanıyorlar mıydı? Tanıyor olmalıydılar. Kör gibi davranan Dokumacıların bile görmemeleri mümkün değildi.

Sonunda kadınlardan biri konuşmaya cesaret etti. “Başbakan Patton.”

“Burada acil durum ışıklarını yakabilir miyiz?” diye sordu Cormac.

Odada bir emirler uğultusu oluştu ve birkaç dakika sonra soluk bir ışık havada titremeye başladı.

Bakanlık ofislerinin altında neden bir nezarethane olduğunu düşündüm.

Bu soru hakkında fazla düşünmeme fırsat kalmadı.

“Bayanlar.” Cormac’ın politikacı gülümsemesi maske gibi yüzündeydi. “Tüm Doğu Bölgesi dehşet içinde...”

“Efendim,” dedi bir kadın ona hitap etmeye cesaret ederek.

“Adın ne?” diye sordu Cormac.

“Hanna,” dedi kadın. Benden birkaç yaş büyüktü. Kalkık burnunun altında geniş bir ağız vardı ve kahverengi gözleri isyan kıvılcımlarıyla parılıyordu.

“Hanna, konuşmana izin verene kadar konuşma.” Yüzünden gülümseme silindi ve kadınlara benim tanıyıp nefret ettiğim Cormac’ı gösterdi. Parmaklarıyla şakaklarını ovuşturdu. Anlaşılan onun başım ağrıtan yalnızca ben değildim. “Söylediğim gibi, eyleminiz ya da daha doğrusu eylemsizliğiniz bütün bölgeyi çökertti. Görevinizi bırakma nedenlerinizi duymak isterim. Tüm bölgeyi korku içinde bıraktınız.”

Hanna, Cormac’ın siteminden incinmiş görünmüyordu. Öfkeliydi. Anlaşılan o da Cormac’tan benim kadar

nefret ediyordu. Farklı bir senaryoda onunla arkadaş olabileceğimizi düşündüm. Ama parmaklıkların diğer tarafında duruyordum ve şu an Cormac kadar benden de nefret ettiğine emindim.

“Temel haklarımızı istiyoruz,” dedi Hanna. Ama öfke sesinin titremesine ve güçlü sözcüklerinin zayıflamasına neden oldu.

“*Temel haklar,*” dedi Cormac, papağan gibi tekrarlayarak. “Giysiniz, yiyeceğiniz, barınaığınız, güvenliğiniz var. En son kontrol ettiğimde bunlar temel haklardı.”

“Diğer vatandaşlara verdiğiniz hakları istiyoruz. Evlenebilmek ve kendi evlerimize sahip olabilmek istiyoruz,” dedi Hanna.

“Bunlar ayrıcalıklar,” dedi Cormac, Hanna’ya haddini bildirerek.

“Peki, ayrıcalıkları hak etmiyor muyuz?” diye haykırdı Hanna. Parmaklıkları kavramış ve yüzünü aradaki boşluğa dayamıştı. “Bu dünyanın işlevini yerine getirmesini sağlamak için gün boyunca çalışıyoruz ve bizi bir kuleye hapsediyorsunuz.”

Ondan hoşlanmıştım.

“Ve güzel evlerde oturup, özel tasarım giysiler giyip, nefis yiyecekler yiyorsunuz,” dedi Cormac.

“Hepimiz gösteriş meraklısı tipler gibi gezinmeye hevesli değiliz.” Hanna bana baktı.

Hiç de adil değildi. Askeri kıyafet giymiştim Arras aşkına.

“Ve hak ettiğiniz bu şeyleri elde etmek için planınız görevlerinizi bırakmak ve insanların ödünü patlatmak mı?” diye sordu Cormac.

“Bizi dinlemenizi istiyoruz.”

“Dinliyorum ve ne söylediğini duyuyorum,” dedi Cormac. “Anlamanız gereken şey *umurumda olmadığı*. Talepleriniz suçunuzun bağışlanmasını sağlamıyor.”

Cormac onları suçlu olarak adlandırmıştı bile. Bu işin sonu iyi değildi.

“Dokumacıların duruma çözüm getirmek için istekli olduklarına eminim,” dedi Grady ellerini ovuşturarak.

“Önemli değil.” Cormac döndü ve sakın bir şekilde Hannox’la konuştu. Onun başını sallayarak ciddi bir ifadeyle onayladığı emirleri duyamıyordum.

Cormac onunla konuşurken parmaklıklara yaklaştım. Kızların çoğu başlarını çevirdiler ama Hanna gözlerini kırpmadan bana bakıyordu.

“Üstün hissetmek için bize bakmaya mı geldin?” diye sordu.

Aramızdaki soğuk parmaklığa dokundum. “Ben de Cormac tarafından hapse atıldım.”

“Ama şimdi yanındasın. Belli ki iyi ilişkiler içindesiniz. Bu ayrıcalık için kime ihanet ettin?” Hanna’nın ben-den etkilenmediği açıktı.

“Öfkeli olmanı anlıyorum. Ben de öfkeliyim,” dedim fısıldayarak.

“Ah, lütfen,” dedi gözlerini abartılı bir şekilde devirerek. “Başına ne gelmiş olabilir?”

“Ölüm, yıkım, en sevdiğim insanları kaybetmek,” dedim ve gözümü kırpmadım. Hanna beni yargılamıştı ama kendimi nasıl burada bulduğum hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ya da nereye kadar gitmek istediğim hakkında.

“Demek bir erkeği kurtarmak için yenilgiyi kabullendin,” dedi alaycı bir sesle.

Ona kız kardeşimi ya da bir canavara çevirdikleri anemi ya da bir küvette kan kaybederek kaçıp kurtulan arkadaşımı anlatmadım. Hanna’nın öfkeli olmaya ihtiyacı vardı. Ona içindeki korkuyu hissetmesine engel olan enerjiyi sağlıyordu. O korkuyu biliyordum. Asla yok olmazdı. Yalnızca görmezden gelinebilir ya da kızgınlığın altında gizlenebilirdi.

Ama şimdi uyumlu davranmak için farklı nedenlerim vardı. Hanna’nın anlayamayacağı nedenler. Hanna beni parmaklıkların diğer tarafında görüyordu ve bu beni onun düşmanı yapıyordu.

Kule’ye kapatılmış bir kız gün geçtikçe çılgına dönebilirdi. Hanna ve komplocu arkadaşlarının Arras algısı çarpıtılmıştı. Her sabah, öğlen ve akşam parmaklarınızın ucunda olan bir dünyanın işlevini anladığınıza inanmanız kolaydı. Dokuma tezgâhı dünyanın bir parçasını sunarken tüm resmi gördüğünüze inanmanız kolaydı. Avcumun içinde gök gürültüsünü tutmuş ve nehirler yaratmıştım. Ama Arayüzey’in altında durup *her iki* dünyanın gerçekliği hakkında kafa yorana kadar neyle karşı karşıya olduğumu anlamamıştım. Sonra Arras’ın gerçekten ne olduğunu gördüm: Yeryüzü’nü emerek içine çeken bir parazit.

“Burada senden ve benden başka risk altında olan çok şey var,” dedim sakın bir sesle. “Dehşet verici gerçek bu. Ondan kaçabileceğini düşünüyorsun ama gidecek hiçbir yer yok.”

“Ondan kaçmak istemiyorum,” dedi Hanna kızgın gözlerle. “Onu değiştirmek istiyorum.”

“Bunu bir hapisane hücrelerinden yapamazsın,” dedim ona hatırlatarak.

“Adelice akıllandı,” dedi Cormac ve bütün konuşmamızı gizlice dinlediğini fark ettim. “Adelice ve ben Arras’ta hayatın yeniden istikrarlı olması için çalışıyoruz.”

“Bunu nasıl yapacağınızı görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi Hanna.

“Ne yazık ki tanıklık etmek için buralarda olmayacaksınız,” diye yanıtladı Cormac.

“Bu da ne demek oluyor?” diye sordum, araya girerek. Kimsenin benim hakkımda ne düşündüğü artık umurumda değildi. Her şey kontrolden çıktığında bunu umursayamazdım.

“Hainlere nasıl davrandığımı bilirsin Adelice. Bunu sen de gördün.”

“Ama onun başına gelmedi,” dedi Hanna, Cormac’ın dikkatini çekerek. “Onu kuralın dışında tuttun. Bizler de genç ve güzel olsaydık, belki bizim için de bir ayrıcalık yapardın.”

“Genç ve güzelsin Hanna ama herkesi bağışlayamam,” dedi. “Adelice eşim olarak senin neslinin Arras’ta neden olduğu yaraları iyileştirmeme yardım edecek. Barış için ödemek istediği bedel buydu.”

“İyi ki ben değil de o,” dedi Hanna ve kabaca Cormac’a tükürdü. Tükürüğü Cormac’ın ayaklarına düştü.

Cormac geriye bir adım attı ve aldrış etmeden yere baktı. “Lonca otoritesine karşı belirgin saygısızlığına rağmen neden Adelice’i seçtiğimi merak ediyorsan, sana söyleyeyim. Adelice aklını savaşmak için kullanıyor ve bu da bana onun mantığını kullanabileceğini kanıtlıyor. Bunun

çoğunuzun kullanamayacağı bir şey olduğunu artık anlıyorum.”

“Çoğumuz derken kadınları kastediyorsun, öyle değil mi?” dedim.

“Dert etme tatlım,” dedi Hanna. “Onunla ortak olduğun anda bizden biri olmaktan çıktın.”

Suçlaması geçmişte neden olacağı kadar canımı acıtmamıştı. Hanna kendi yolunu seçmişti, ben de kendimkini. Onun sahip olmadığı deneyimlerin avantajına sahiptim. Hanna genç ve öfkeliydi ama sözlerinde ve davranışlarında umutsuzluk vardı. Mantıklı düşünme yeteneğini gölgeliyordu. Bu durumdan kurtulabilmenin tek yolu zıt yaklaşımdı. Yoldaki adamı kurtarmaya gelince tepki göstermek işe yaramamıştı. Bir taktiğe odaklanamıyordum. Cormac’ın bir sonraki hareketini önceden tahmin etmem gerekiyordu. Dokumacıları öldürtmeyi planladığı açıktı. Ama bunun Doğu Bölgesi’ne ne yapacağından emin değildim. Kararma devam edecekti. Gıda malzemesi gelmemeye başlayacaktı. İnsanlar sınırı geçmeden ne kadar süre geçecekti? Daha sonra onlara ne olacaktı? Dokuma tezgâhlarında kızları tutmaya Cormac’ı ikna etmeliydim.

Bu durumda, Hanna’nın bana yönelttiği suçlamalar yarattığım kalın deriye girmeyi başaramadan çarpıp sekliyordu. Plan yapabilmek için düşünmeye ihtiyacım vardı. Dilimi ısırmahtıym. Cormac’ın fikrini değiştirecek doğru sözcükleri bulana kadar aptalca oynamalıydim.

Çünkü o sözcüklerin var olduklarını biliyordum.

Diğer kızlar büyüyen bir korkuyla bizi izliyorlardı. Biri ağlamaya başlamıştı. Hanna elebaşlarıydı. Birkaçı

geri çekilmişti. Hanna'yı isyanın merkezinde bırakıp terk etmelerini izledim.

"Ben dokuma tezgâhlarına döneceğim," diye bağırdı ağlayan kız.

Cormac ona gülümsedi ama sonra parmağını salladı. "Artık çok geç. Bütün bölge sadakatsizlikle lekelendi."

"A...ma... ama..." Hıçkırıklara boğulan kız kekeliyordu.

"Cormac," dedim, yumuşak bir şekilde kolunu tutarak. "Ne demek istediğini yeterince anlattın."

"Hayır, anlatmadım," dedi kolunu çekerek.

Güçlkle yutkundum ve beni her zaman rahatsız eden, onunla asla bağdaştırmadığım şeyi söyledim. "Merhamet edebileceğini biliyorum. Bir kez bana etmiştin."

"Sana ihtiyacım vardı Adelice. Senin bir Yaratıcı olacağını hep biliyordum," dedi Cormac itiraf ederek. "Herhangi bir Dokumacı olsaydın, sen de onların kaderini paylaşırdın."

"Ne kaderi?" diye sordum ama yanıtlamadı. Onlara ne yapacaktı?

Bunun yerine çevresindeki görevlilere ve memurlara döndü. "İki numaralı protokol etkinleştirildi. Sınır ayrıcalığı olanlar şimdi burayı boşaltmalılar."

"Bunu yapamazsın." Grady'nin yüzü bembeyazdı.

"Yaptım bile. Lonca bu sorunun çözüleceğini varsaymaya devam edemez. Bununla uğraşmak için iki yılın vardı Grady."

"Burada masum Dokumacılar var," dedi Grady. "Çoğu kulelerde kaldılar. Diğerlerinin hareketlerinden dolayı onları cezalandıramazsın."

"O yüzden cezalandırmıyorum," dedi Cormac. "Ken-

di hareketsizliklerinden dolayı onları cezalandırıyorum. Gökyüzünü karartan bu beş kız değildi. Beş kız bölgeyi çökertmedi. Hareketsizlik isyanı besledi. Lonca da bu konuda yeterince uzun süre etkisiz kaldı. Sorumluluğu üstleniyorum. Bu sorun bugün bitecek.”

“Demek, bu kadar,” dedi Grady artık Cormac’ın ilgisini çekmeye çalışmayarak. Gözlerindeki savaş yok olmuştu.

“Hemen git Grady ve yüzünü Bakanlığa göstermeye dayanabilirsen tekrar dene.”

“Sen yüzünü nasıl göstereceksin?” diye sordu Cormac’a.

“Gururla. Çünkü burada önemli bir iş yaptım.”

“Kimlerin gitme izni var?” diye sordu Grady.

“Sınır ayrıcalıkları olanlar. Başka hiç kimse.”

“Ama ailem!” dedi Grady karşı çıkarak.

“Başka bir ailen olabilir.”

“Başka bir aile istemiyorum.”

“Ne kadar duygusalsın.” Cormac iş arkadaşına güldü ve fısıldayarak konuşmaya devam etti. “Son ailen mi yoksa ondan önceki hakkında mı aynısını söylemiştin?”

Ama şaşkın yüzlerinden anladığım kadarıyla Hanna ve diğer kızlar da soruyu duymuşlardı. Bu işin onlar için iyi sonlanmayacağını anlatır gibi başımı salladım. Dokumacılar direndiklerini sanıyorlardı. Kendi güçlerinin yarınlığı içinde acı çekiyorlardı. Bu, Kule’de baştan beri kurulan bir tuzaktı. Bir kızı güzel ve önemli hissettirirlerdi ve kız da buna inanmaya başlardı. Onu kuleye getirip oylarlar ve haklarını elinden alırlardı. Ve ne gizlediklerini ona asla göstermezlerdi.

Ama Lonca bunun kadın nüfusunu mutlu etmek için yeterli olacağını düşünerek yanlış hesap yapmıştı. Lonca

gelişim göstereceğimizi kavramamıştı. Ama hatalarına karşın en önemli gerçeklerini gizli tutmuşlardı.

Yeryüzü'nde bulunduğum sırada güçlerini korumak için neler yapabildiklerini keşfetmiştim. Güçlerinin gerçek derinliğini ve geçmişlerini bilen tek Dokumacı bendim.

“Kimle savaştığınız ya da neler yapabileceği hakkında hiçbir fikriniz yok,” dedim Hanna’ya üzgün bir şekilde.

Cormac kötü bir gülümsemeyle bize baktı. “Pek yakında öğrenecekler.”

ALTI

Özel timler hücrelere doldular. Bir nöbetçi beni dürtükleyip Cormac'a doğru itelerken bir çığlık sesiyle dikkatim yeniden mahkûmlara yöneldi. Memurlar Dokumacıları hücrelerinden sürükleyip grup halinde bir araya topluyorlardı. Güvenlik güçleri kızların etrafını sarmadan önce Hanna'yla bakışlarımız karşılaştı. Siyah üniformalıların silahları kızların özgürlüğüne doğru açgözlü şekilde uzanırken, kızların yanından uzaklaştırılıp kulenin koridoruna doğru sürüklendim.

Hanna'nın son suçlayıcı bakışı içimi yaktı. Beni sorunun ta kendisi, yalnızca Lonca tarafından kontrol edilen başka bir kız değil, aynı zamanda onların isteklerini yerine getiren biri olarak görüyordu. Tehlikeli olduğuma, gücümden korkulması gerektiğine inanmak istiyordum ama ben kimden korkuyordum? Düşündükçe yanıt netleşiyordu.

Kendimden.

Tüm olumlu çabalarımın karşın bu durumu şiddet ol-

madan çözmek mümkün değildi ve Dokumacıların fazla zamanı kalmadığını bilerek karmaşayı izlerken korku ve suçlulukla zayıflayan sakini maskem çatlamıştı.

Cormac yalnızca birkaç adım ötemdeydi. Her ne planlıyorsa onu hâlâ durdurabilirdim. Anlaşmamıza başvurarak uzlaşmanın daha iyi bir hareket tarzı olduğunu ona hatırlatabilirdim. Zihnimde minik bir ses yeterli olamayacağını söylese de yapabileceğim en iyi şey buydu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum. Bana bakmadı bile. İşine fazlasıyla dalmıştı.

“Protokol İki’yi başlatmaktan başka çaremiz yok,” dedi. “Dokumacıları da içermesi gerekli. Bu kule ve bölgenin gizliliği ihlal edildi.”

“Onları diğer kulelere transfer edebilir misin? İsyan etmeyenleri ayıramaz mısın?” Sorudan çok bir dilek gibiydi.

“Bir grup haini saklamaya niyetli değilim.” Cormac sustu ve etrafına bakındı. Ona göre konuşmamız durumun diğer can sıkıcı yan etkilerinden biriydi.

Grady eylemin yanı başında duruyordu. Dokumacıları dışarı sürükleyen nöbetçileri durdurmaya çalışmıyordu; donakalmış gibiydi.

“Bunu durdurmalısın,” diye bağırdım ona. “Cormac’ın ne yapacağını biliyorsun, öyle değil mi? Durdur onu!”

Kızları yürüten birlikler yanımdan geçip Bakanlığın kapısından çıktılar. Onları nereye götürdükleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama iyi bir yer olamazdı.

“Cormac.” Grady sonunda konuşuyordu. “Onları öldürtmen gerekiyorsa yap ama halkı göz önünde bulundur. Birkaç Dokumacı’nın yaptıklarından dolayı insanlar ce-

zalandırılmayı hak etmiyorlar. Dokumacılar olmadan...”

Boğazım düğümlemişti. Halkı kurtarmak için bu kızları feda etmek istiyordu. Cormac çıkıştı. Yüzü solgundu ve Grady’ye doğru kaldırdığı parmağı hafifçe titriyordu. “Ve bu bölgedeki lekenin Arras’ın geri kalanına bulaşmasına izin mi vereyim? Bu asi propagandayı şu anda bastırmazsak Protokol Üç’e geçmek zorunda kalırız.”

“Asla ona gerek kalmaz,” dedi Grady ve bunun ağırlığını kaldırmak zor gelmiş gibi kendini duvara doğru bıraktı. “Asla zor kararlar veremedin Grady. Bu kararı da senin adına ben verdim. Şimdilik bağışlandın.” Cormac eliyle çıkışa doğru gitmesini işaret etti. “Geç olmadan Allia’yı terk et. Bitişik üç bölgeye acil durum fırlatmaları yapılmasını ve bu bölgedeki Dokumacıların yok edilmelerini emrettim.”

Grady’nin yüzünden suçluluk akıyordu. Cormac çekip gitmenin kolay olduğunu düşünüyor olabilirdi ama ben havadaki ağırlığı hissedebiliyordum. Bugün burada olanları kimse savunamazdı. Kimse bağışlanamazdı.

“Bunu emredersen onlara ne olacak? Dokuma tezgâhlarını kim çalıştıracak? Kule boş kalırsa bütün bu masum insanlara ne olacak?” diye sordum Cormac’a, Grady yavaş yavaş odadan çıkarken. Grady kararma için herkes cezalandırılacak gibi konuşmuştu.

“*Emredersen* diye bir şey yok. Emrettim bile. Endişelenmene gerek yok.” Elektronik dosyasıyla ileti göndermekle öyle meşguldü ki yüzüme bile bakmıyordu.

“Bu hep böyle mi devam edecek? Sana bir soru soracağım ve sırtımı sıvazlayıp beni mutfağa mı göndereceksin?” Cüretkâr görünmeyi umut ederek ellerimi belime koydum.

"Aslında belki de kışına tokadı yapıştıracağım," dedi Cormac kolumu yakalayıp beni kendine çekerek. "Özelikle de herkesin önünde benimle bu tonda konuşursan."

"Uysal bir eş olacağımı düşünüyorsan..."

"Olman gereken tam da bu," dedi Cormac homurdanarak. Eli havaya kalktı ama uzaklaşmadım. Bakışlarımız karşılaştı ve genellikle soğuk ifadeli gözlerinin ardındaki ateşi gördüm. Ama bana vurmadı, yalnızca bir grup nöbetçiye el salladı. Grup iki yana ayrılınca başıyla Cormac'ı onaylamak için duran Hannox ortaya çıktı.

"Siz ikiniz evlenmeliydiniz," dedim Cormac'a Hannox bize doğru yürürken. "Besbelli çok özel bir ilişkiniz var."

"Seninle ben de iki yüz sene sonra öyle olacağız."

"Ah, *gerçekten mi?*" diye sordum, doğal olarak ağzımdan çıkan kini saklamaya çalışmadan. Düşüncesizlik olduğunu bilsem de kendime engel olamadım. Tedbirli sözcükler ve kibar davranış Cormac'la bir yere ulaşmamı sağlamamıştı. Beni asla duyamıyor gibiydi.

"Artık anlayan gereken bir şey var Adelice," diye fısıldadı kulağıma. Sözcüklerinin kaçınılmazlığı ve nefesinin sıcaklığı tüylerimi ürpertti. "Arras'ta gücü olan benim."

"Benim de yeteneklerim var," dedim.

"Ve şimdi onlar benim," diye yanıtladı. Hannox yanımızda belirdi. "Onu araca götür. Az sonra Kuzey Bakanlığı'na gitmek üzere hareket edeceğiz."

"Onu Batı Kulesi'ne geri göndereyim..." diye söze başladı Hannox.

"Hayır." Cormac onu susturdu. "O benimle kalıyor."

Hannox alçak sesle konuştu. "İyi bir fikir olduğunu düşünüyor musunuz?"

“Kararlarımı eleştirme Hannox,” diye söylendi Cormac.

Hannox ağzını kapattı ve bana bir bakış atıp Cormac’a selam verdi. “Emredersiniz efendim.”

“Onu araca götür.” Beni Hannox’a doğru iteleyince sendeleyerek kendimi kollarında buldum.

Benim yüzümden aralarının gergin olduğunu anlamaya yetecek kadar konuşmaya kulak misafiri olmuştum. Gülünç olan, Hannox bazı konularda bana çok benziyordu. İkimiz de Cormac’ın, ilişkinin yanındakine emretmekten ibaret olduğunu düşünen bir adamın elindeydik. Burada neler olduğu hakkında Cormac’tan hiçbir yanıt alamayacağım da açtı.

Hannox beni uzaklaştırdığı anda ona neler olduğunu sordum. Belki Hannox da çok farklı olmadığımızı görebilirdi.

“Cormac sana söylemiyorsa, ben neden söyleyeyim?” diye sordu.

“Cormac bana söylemiyor çünkü cehaletimin ona üstünlük sağladığını düşünüyor.”

“Peki, sen öyle düşünmüyor musun?”

“Herhalde onu durduramam,” diye açıkladım, Hannox beni Doğu Bakanlığı’nın çıkışına yönlendirirken.

“İlk kez seninle aynı fikirdeyim. Şunu unutma: Cormac bugünlerde çok gergin,” dedi Hannox beni uyararak. Yürümem için yol gösterdi ve tartışmayı sonlandırdı.

Binanın dışında iki sığ havuz yol boyunca girişe doğru uzamıyordu. Havuzların her köşesinde bulunan fantastik yaratıkların hortum gibi uzantılarından su fişkırıyordu. Su dalga dalga yayılarak hızla havuzun bir parçası oluyordu. Çeşmeler kuleler gibiydi: Her ikisi de kaynağa malzeme sağlıyordu ve parçalar bir bütüne akıyordu.

“Filler,” dedi Hannox yanımdan.

“Efendim?” dedim.

“Hayvanlar fil,” dedi. “İlk başta Yeryüzü’nden buraya tüm hayvanlardan getirdik. Filler benim en sevdiklerimdi.”

“Onlara ne oldu?” diye sordum.

“Bazıları öldü, diğerleri değişen şartlarla evrim geçirdi ve bir kısmı da gereksiz varsayıldı.”

“Ya bunlar?” diye sordum.

“Kimse fillerin işe yaradığını düşünmedi. Bir hayvanın yararlı bir işlevi yoksa Arras’ın daha etkili şekilde zenginleşmesi için yok edilmesi gerekirdi.”

“Ve fillerin faydası yok mu?”

“Sanırım yok.” Gözlerinde hüznün vardı. Hannox beni Bakanlığın yanındaki zırhlı araçlar grubunun önünde bekleyen nöbetçiye devredene kadar konuşmadı. İlk tanıştığımda Hannox bana cana yakın biri gibi gelmemişti ve şimdi neden böyle tuhaf bir ayrıntıyı isteyerek benimle paylaştığından emin değildim. Ama anlaşılan duygusallık insana tuhaf şeyler yaptırıyordu.

Cormac yanıma gelir gelmez Bakanlığın acil durum fırlatma odalarından çıkıp doğrudan Kuzey Bölgesi’ne geçtik. Ama Cormac’ın daha önce ima ettiği gibi Bakanlık ofislerine gitmedik. Hâlâ neler olduğu konusunda bana yanıt vermemişti. Onun yerinde şehrin içinde bir motorvagonla hareket etmeye başladık.

Derin bir nefes aldım ve konuşmak istemediğim sözcükler ağızımdan çıkıverdi. “Doğu Bölgesi konusunda uzlaşılabilirliğini düşünüyorum. Yıkma zorunda değilsin.”

“Uzlaşma yok,” dedi Cormac homurdanarak. “Ortaklığımız Arras’ı yönetmeyi kapsamıyor.”

“Arras’taki durumu kontrol etmene yardımcı olacak birini istediğini sanmıştım,” dedim.

“İstiyorum ama bu amaç için nasıl ve ne zaman gerekli olacağını ben sana söylerim.” Boynunu sıkıca saran montunu çekti.

“Bu durumda beni neden buraya getirdiğini pek anlamadım,” dedim. Bana yaklaştığı halde ondan uzaklaşmadım. Aramızdaki havada şiddetli bir elektrik vardı. Birimiz her an patlayabilirdi ve daha ne kadar tatlı davranmaya devam edebileceğimi bilmiyordum.

“Çünkü büyük resmi asla görmeyi başaramadın.” Yüzüme yaklaştığında nefesi burun deliklerimi sızlattı. “Bu leke Arras’a yayılırsa Yeryüzü de onunla birlikte yok olur. Dünyamızı yeniden kurmak için Yeryüzü’nün daha çok kaynağını kullanmak zorunda kalırım.”

“Bu tehdidi durdurmanın tek yolu da buradaki her şeyi yok etmek mi?”

Cormac bileğimi öyle sertçe kavradı ki kemiklerim kırılacak gibi hissettim. “Burası kontrolüm altında.”

“Emin misin?” Yumuşak bir şekilde sordum.

“Kontrolün elimde olmadığını asla zannetme.” Sözleri kararlıydı ama gözleri farklı bir hikâye anlatıyordu. Gözlerinde beliren şiddetli paniği gizleyemiyordu.

“Bu bölgede birçok masum insan var,” dedim. “Onları terk mi edeceksin?”

Sesi fısıltıya dönüştü. Yalnızca benim duymam için söylenmişti. “Söyle bakalım Adelice, birinin masum olduğunu nasıl anlarsın? Çünkü iki yıl önce sorunlu bir kazanıma katılmış ve bir hainle karşılaşacağımı düşünerek içeri girmiştim. Peki, ne bulduğumu biliyor musun? Kaçacak ka-

dar hızlı koşamayan bir kız bozuntusu.” Cormac parmağını boynumdan aşağı indirirken yumruklarımı sıktım. “Masum görünüyordun ve hepimizi aptal yerine koydun.”

“Haksızsın,” dedim sakın bir sesle.

“Suçsuz muydun?” diye sordu.

“Hayır, büyük resmi görmemem konusunda. Görmüyor değılim. Yalnızca seninkinden farklı bir resim görüyorum.” Sözümü kesmesini bekleyerek sustum ama her nasılsa beni dinliyordu. “Sen geçmişe bakıyorsun Cormac. Gerçekle yüzleşmek yerine dünyanın kararırken gözlerini kısıp büyük resmin bozulmadığını varsayıyorsun.”

“Sanırım sen de beni aydınlatacaksın,” dedi alay ederek.

“Bunu yapamam, bu nedenle bana ihtiyacın var. Öyle sıkı tutuyorsun ki Arras’ı boğuyorsun. Protokolü iptal et ve birlikte bir çözüm bulalım.”

Cormac tereddüt etti. Bana diktiğı siyah gözleri gizli bir şifre okumaya çalışır gibi titriyordu. Hiçbir şey bulamayacaktı çünkü söylediğim her sözcüğe inanıyordum. “Bu bölge kurtarılamaz değıl,” diye devam ettim. “Bu dünyada ya da altımızdaki dünyada hiçbir şey kurtarılamaz değıl. Beni buraya getirmen, bunu bildiğini kanıtıyor. Bana bir fırsat daha verdin Cormac. Bu kızlara da verebilirsin.”

Gözlerime bakamayan Cormac bakışlarını yere dikip doğruldu. Karşımda ilk kez iddiasından vazgeçti. İlk kez kazandım.

Cormac başını çevirirken dudaklarımdaki zafer gülümsemesini gizlemeye çalıştım. “Hannox,” diye seslendi.

Hanna’nın yargılayan bakışlarım düşündüm. Yöntemlerimi küçümsemişti ama diplomasi yoluyla sonuç elde etmiş-

tim. Cormac dengesiz bir adam olabilirdi ama mesleğinde ilerlemek için her zaman en iyi şeyi yapardı. Doğu Bölgesi'ni kaderine terk etmek ona popülerlik kazandırmayacaktı.

"Protokolü durdurun," dedi. "Emirlerimi bekleyin."

Konuşmasını bitirir bitirmez gözleri yorgun bir şekilde bana döndü.

Cypress'ın merkezinin dışından, yüksek binaların ve mahalleleri oluşturan bir örnek dükkânların önünden geçerken kalbim özgür bırakılmış bir kuş gibi havalandı. Akşam olmuştu ve sokaklar boştu. Pencerelede ışıklar titreyiyordu ama sokağa çıkma yasağı başlamak üzereydi. Yasak bölgeye girdiğimiz ve dönmemiz gerektiği konusunda işaretler bizi uyarıyordu. Sonunda durduğumuzda Hannox motorvagonun arkasından dışarı çıkmam için yardım etti. Cormac'la daha önce bir iyi niyet gezisinde gittiğimize benzeyen bir tepedeydik. Hannox yeniden motorvagona binip Cormac'la beni yalnız bırakana kadar adamlar kızgın fısıltılarla konuşuyorlardı.

"Beni baştan çıkarmak için mi buradasın?" diye sordum yanıma yaklaştığında. Daha önce bir tepeden baktığımızda bana Arras'ı sunmuştu.

"Hayır, tanıklık etmek için buradayız."

"Neye tanıklık etmek için?" diye sordum, sesime yansıyan kuşkuyla.

Parmak ucuyla kol saatine vurdu. "Yakında. Sana büyük resmi göstermenin zamanının geldiğini düşündüm."

Tepenin kenarından izlemeye başladım. Eteğinde, ıslıl ıslıl bir şehir uzanıyordu. Gece sakindi, rüzgârdan eser yoktu ama başımı yukarı kaldırdığımda hiç yıldız olmadığını gördüm. Ne de ay.

“Neden buradayız? Kuzey Bakanlığı’na gideceğimizi sanıyordum,” diye sordum. Beni neden buraya getirdiğini anlamak istemiyordum çünkü yanıtı zaten bildiğimi düşünüyordum.

“Kuzey ve Doğu bölgelerinin arasındaki sınırda duruyoruz,” diye açıkladı Cormac.

Bu açıklama kanımı dondurdu ama bir önceki sorumu yinelemedim. Aşağıdaki ışıklar, mumlardan ya da bölgedeki kararır sırasında halkın kullandığı acil durum fenerlerinden oluşuyordu. Gelmesinden korktuğum yanıtı bekledim.

Protokol İki’ye tanıklık etmek için buradaydım.

Siyah gökyüzü gökkuşağı gibi ışıldadı. Parlak kırmızı ve camgöbeği ışıltılar birbirine karışırken renkler gökyüzünde iz bırakıyordu. Durana kadar. Artık boş hava değildi. Daha fazlasıydı. Açık bir boşluk oluşmuştu. Çevremizi saran uzay-zaman titreşerek üstümüzdeki derinliği yokluğun uğultusuyla doldurdu. Altında şehir sarsıldı ve gözlerimin önünde solup gitti. Zihnim sessizliği çığlıklarla doldurdu. Ama onlar çığlık atacaktılar mıydı? Doğu Bölgesi’nde yaşayanlar kendilerine ne olduğunu bilecekler miydi? Arras’tan atıldıklarını hissetmişler miydi?

Hayattan koparıldıklarını biliyorlar mıydı? Beynimde yankılanan kaybolmuş çığlıklar arasında bir tek düşünce netti: Sebrina, Doğu Bölgesi’nde ydi. Jost’u yine hayal kırıklığına uğratmıştım.

Tepenin kenarına biraz daha yaklaştım ve havanın değdiği gözyaşlarımı hissedince ağladığımı fark ettim. “Sen ne yaptın?”

“Burada kontrolün kimde olduğunu sana gösterdim.

Ne gördüğünü unutma.”

Önümdeki alana bakıp yutkunarak Jost’a şu an olanları anlatabilmeyi diledim. Ve asla anlatmak zorunda kalmamayı umut ettim.

Bir an hiçbir şey yoktu ve Arras’ın neden katı sınır kanunlarına sahip olduğunu anladım. Vatandaşların bulunmaları gereken yerde kalmalarını ve görmemeleri gereken hiçbir şeyi görmemelerini sağlamak için bölgeler arası geçiş kontrol ediliyordu. Ama aynı zamanda, *bunun* herhangi bir anda yapılması gerekebileceği için. Daha önce de yapıldığına emindim.

“Bunu kaç kez yaptın?” diye sordum Cormac’a, ellerim uzanıp onu ikiye bölmek isterken, onları yanımda tutmak için kendimi zorlayarak.

“Protokol İki’yi mi?” diye sordu.

Önümüzde uzanan boş alandan gözlerimi ayırmadan başımla onayladım. Bu dünyanın felaketinin eşiğinde duruyorduk. Aslında önümüzde uzanan, boşluktan başka bir şey değildi.

“Asla söyleyemem,” dedi.

Üzerine atılıp aramızda hiç mesafe bırakmadım. “Bunu yapamazsın. Orada masum insanlar var. Çocuklar var!”

Boğazım üzüntüyle düğümlenmişti ve beni boğan son sözleri söylerken kalbim Jost’la Sebrina için daha hızlı çarpmaya başladı. Bu suçluluğun baskısı altında mahvolacağımı biliyordum.

Cormac omuzlarımı kavradı ve parmaklarım karınca lanmaya başlayana kadar sıktı. “Beni. Asla. Sorgulama.”

Her sözcük, alçak sesle yapılmış bir tehditti ve içimdeki ürpertiye işledi. Ellerini üzerimden çekti ve geriye

gidip hızlı hareketlerle parmaklarını açıp kapatarak boşluğa baktı.

Burada değiştirilmiş gerçeklikten daha yanlış bir şey vardı. Cormac Patton'ın otoritesi altında kimse güvende değildi.

Boş gökyüzü yumuşak bir griyle boyandı ve yıldızlar yeniden ortaya çıktı. İzlerken az önceki şiddetin silindiğini ve yerini sakin, huzurlu bir dünyaya bıraktığını gördüm. Su dalga dalga yayılarak tepenin altındaki alanı doldurdu. Hiçlikten doğmuştu ve yumuşak dalgalarla uçurumun kenarına kadar geldi. Şimdi dünyanın sonunda değil, kayalık bir plajda duruyordum ama okyanus bir yalandı. Artık dört yerine üç bölge vardı. Şimdi Arras'ı yeni ve dehşet verici bir ışık içinde görüyordum.

Dünyayı kurduğumuz hızla yok edebiliyorduk.

Y E D İ

Kule'ye dönüşümün ilk haftasının sonunda gülümsüyordum ama yalnızca beni izleyen gözetim kaynakları için. İkinci haftanın sonunda, incelemem için bırakılan kataloglardan sipariş vermeye başladım. Sabretmeyi öğrenirken nelerden vazgeçtiğimi unutmaya çalışıyordum.

Özgürlüğüm.

Kaderim.

Bir de uyanırken aklımdan uzak tuttuğum ama rüyalarım da yakamı bırakmayan Erik. Batı Kulesi'nin duvarları arasında günler mekanik biçimde geçiyordu çünkü Cormac'ın ortak olduğumuz konusundaki güvencesine karşın burada bir tutukluydum. Seçilmiş olarak geldiğimi hatırladığım aynı kule değildi. Duvarlar hâlâ rahatlatıcı görüntülerle dolu yapay pencerelerle programlanmıştı ama Kule'nin asıl yapısı değişmişti. Şimdi duvarları oluşturan iplikler sıkıca iç içe geçmiş ve tuhaf, yapay iplerle bağlanmıştı. Delip geçemeyeceğim ipler. Aklımyı kaybettiğimi düşünecek kadar uzun süre tek başıma kalmış olmasaydım denemeyecektim.

Dairem ilk geldiğim zamankinden daha büyüktü. Yatak odamın duvarlarından ikisi Sonsuz Denize bakan bir pencere gibi programlanmıştı. Amacın beni rahatlatmak mı yoksa kaçamayacağımı hatırlatmak mı olduğundan emin değildim. Yüksek kulenin üst katındaki dairemde sarının tonlarında dekore edilmiş beş oda daha vardı. Belli ki keyfimi artırmak için yapılmıştı ama sarı renk beni çıldırtıyordu. Güneşli bir banyo, tereyağı rengi bir salon, altın rengi bir yemek odası, küçük bir evi içine alacak büyüklükte, limon rengi bir tuvalet ve çelişen tek renk olarak ikinci bir küçük, gri tuvalet vardı. Cormac ziyaretime geldiğinde hazırlanmam içindi.

İsyankârlığım iletişimle bulaşan tedavisiz bir hastalıkmiş gibi diğer Dokumacıların arasına katılmama izin verilmiyordu. Anlaşılan Cormac içinde yaşayacağım büyük bir kafes vererek beni özgür olduğuma ikna edeceğine inanıyordu.

Benim için çalışan kişiler sürekli değişiyorlardı ve belli ki benimle konuşmama emri aldıkları için sessizdiler. Her gün saçlarımı kıvırmak ve gözlerime kalem sürmek için gelen güzellik uzmanları bile benimle konuşmuyorlardı. Son güzellik uzmanımın, akıl hocamın ve uşağımın başına gelenlere bakınca kimsenin bana güvenmemesini anlayabiliyordum. Cormac'ı mahvedecek bilgiye sahip oldukları umuduyla ilk başta onlarla konuşmaya çalıştım ama Kule'de hiç kimse bana yardım etmeye hevesli değildi. Cormac burada müttefik ya da dostumun olmamasını temin etmişti. İhtiyacım olan tek hayati önem taşıyan bilgiyi bulmama yardım edecek hiç kimse yoktu. Buraya geldiğinde Cormac'ın nerede kaldığını öğrenmek istiyor-

dum. Onu uykuda yakalamak benim lehime tek fırsat olabilirdi.

Cormac'ın beni görmeye gelmesi olasılığına karşı hazırlanıyordum. Tuhaf günlük iş programımla ilgili bana verilen tek bilgi buydu. Cormac mükemmel eş olmam için beni hazırlamaya başlamıştı bile: Düzenli, modaya uyan ve ayakaltında dolaşmayan.

Ama ne zaman geleceğini anlayabiliyordum çünkü günlük programım tamamen değişiyordu. Ellerinde şarap sürahileri ve kesme çiçeklerle uşaklar ortaya çıkıyorlardı. Hizmetçiler içeri dışarı koşturup tuvalet kâğıdını kontrol ediyor ve yeri süpürüyorlardı. Tika basa dolu dolabıma yeni giysiler konuyordu. Tek işim onlardan birini seçmek ve usta efendileri için hazırlanan hizmetkârların işine karışmamaktı.

“Usta efendi” Cormac için bulduğum yeni lakaptı. Alay ederek yüzüne karşı da söylemek istiyordum. Bu konuda hayal kuruyordum ama bir zamanlar eski bir dosttan aldığım öğüdün değerini öğrenmeye başlamıştım. Aptalı oynarsam Cormac'tan daha çok bilgi alabilirdim.

Sonunda odama geldiğinde rujumu tazelemek zorunda kaldım. Cormac kendi evine gelen bir erkeğin havasıyla kapıda belirdi.

Ev onundu ama bu gerçek kabalığını azaltmıyordu.

Kravatını gevşetip yakası açılmış boynundan çarpık bir şekilde aşağı sarkıtmasını izledim. Son günlerde sıkça yaptığı gibi parmaklarıyla şakaklarını ovuşturdu. Bir eş olacaksam, elimde bir içkiyle hazır beklemem gerekirdi ama uşağın servisi yapmasını izledim. Cormac her ziyaretinde daha uzun yudumlar alıyordu ve bu da gerilim se-

viyesinin yükseldiğini gösteriyordu. Arras ya da işi hakkında asla konuşmuyorduk. İlk başta denedim ama beni ya da becerilerimi kullanmaya artık niyeti olmadığı anlaşıldı. Şimdi Cormac'tan başlamak üzere Arras'ta gerçek bir değişim yapacak bilgiyi toplayabilmek için yapmam gereken, sorumluluğunu bilen bir eş rolünü oynamaktı. Kendini ne kadar güvende hissederse, ona o kadar yaklaşabilirdim.

İki kişi için fazlasıyla uzun, maun bir masada karşılıklı oturduk. Salata geldi ve yumuşak ıspanak yapraklarını gereksiz bir güç uygulayarak kestim. Fark etmedi.

“Başın mı ağrıyor?” diye sordum. Soru sinirimi bozsa da ilgili görünmek için çabaladım. Yıprandığını gördüğüm emindim ama gerçekten mi yıprandığına yoksa hayal mi ettiğime emin değildim.

“İyiyim,” dedi içkisinden bir yudum daha alarak ve bardağı sertçe masaya koydu.

“Uzun kalacak mısın?” Sıradan ses tonuma karşın soruyu sorarken kalbim hızla çarpıyordu.

“Sabah döneceğim.” Ama beni hayal kırıklığına uğratarak planları hakkında başka bir şey söylemedi.

“Haftan nasıl geçti?” dedim, annemin yemek masasında babamla nasıl konuştuğunu anımsamaya çalışarak.

Yeniden bardağına ulaşırken yüzünün gerildiğini gördüm. Bardak boştu ve uşağı göndermişti; bu da benimle konuşmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Ellerini birleştirip bilek eklemlerini çıtlatınca sakin odada her birinin sesi uğursuz şekilde yankılandı.

“İşten konuşmamayı tercih ederim.”

“Ama işinle çok *ilgilieniyorum*.”

“Öğrenmek mi istiyorsun Adelice?” diye sordu ve önerisine şaşırarak başımla onayladım. Durum hakkında ilk kez konuşmaya istekliydi. “Doğu Bölgesi’yle ilgili durumu düzeltmek olanaksız bir hal alıyor. Kâğıt ve deniz ürünleri ticaretinin çoğu o bölgeden yapılıyordu. Bu ihtiyaçları sağlamak için başka bir bölgeye yayılmak zorunda kalacağız ama bu da yüzeyde yeni madenler açmayı ve Seçilmişlerin azaldığı bir dönemde Kule’de çalışacak daha çok kız bulmayı gerektirecek.”

“Doğu Bölgesi’nde olanlar utanç verici,” diye mırıldandım.

“Hainlerle ilgilenmem.” Sözlerinde cinayet seziliyordu.

“Bu da kendimi şanslı hissetmemi sağlıyor,” dedim yumuşak bir sesle yanıtlayarak. Bağışlayıcı olabileceğini ona anımsatmalıydım çünkü bunu unutmuş görünüyordu.

Yorumumu önemsemedi. Son zamanlarda hakaretlerinde daha az hızlıydı ve daha az tartışıyordu. Olanaksız olduğunu bilmeseydim işinin onu öldürdüğünü düşünebilirdim. Bir kulaklık aramasına yanıt vermek için başını yana çevirdi. Yalnızca bu şekilde bir şeyler öğrenebiliyordum: Yeryüzü’ndeki isyanın hâlâ güçlü olduğunu, Amie’nin Kuzey Bölgesi’nde tutulduğunu. Seyrek olarak yediğimiz akşam yemeklerinde kulak misafiri olduğum sıradan fısıldaşmalar ve konuşmalar Arras’ta ve Yeryüzü’nde olanların kaba bir resmini çiziyordu. Bu aramalarda sık sık ciddiyetle başını sallayıp uzun süre dinliyordu ve bundan dolayı kontrolü elinden kaçırdığını anlıyordum.

“Şu an ıstakoz önceliğim değil,” diye atıldı yeniden öfkelenerek. “Ne tür kaygılar yarattığı umurumda değil. Bu kadar büyük bir sorunsal, halkta tam bir temizlik yapın. Bilmedikleri bir şeyi özleyemezler.”

Kabuklu deniz ürünleri asla bu kadar tehlikeli olmamıştı. Şimdi her şey risk gibi görünüyordu. Ağzımdaki her lokma. Sıradan her şaka. Belki de yalnızca ona yakın olduğum için soruların onun temelinde ne tür çatlaklara dönüştüğünü görüyordum. Çatlakların Cormac'ın kırılmasına neden olması ne kadar sürecekti?

Cormac dolu tabağını iterek uzaklaştırdı ve bir sonraki yemeği istedi. Tabağım alınmadan önce birkaç lokma daha salata yemeyi başardım ve önüme ufacık bir çorba kâsesi kondu. Kapağını kaldırıp üzerindeki sakız gibi erimiş peyniri görünce soğan çorbası olduğunu anladım. Cormac'ın en sevdiği çorbaydı. Ben nefret ediyordum. Kaşığı daldırıp baktım.

“Çorbanı içmiyorsun,” dedi.

“Soğan çorbasına bayılmam,” dedim elimden geldiği kadar yumuşak bir sesle. *Soğan çorbasından nefret ediyorum ve senden nefret ediyorum* diye ekledim sessizce.

“Nefis bir yemektir. Soğan nadir bir yiyecektir.”

“Öyle mi? Hiç soğan kıtlığına rastlamadım.”

“Çünkü ben onsuz *kalmamanı* sağlıyorum,” dedi. Mucizevi şekilde kâsesindeki çorbayı neredeyse bitirmişti. Şikâyet etmemeliydim çünkü içeriğinde alkol bulunmayan ender yediği şeylerden biriydi. “İşim bu.”

“İşimiz Arras ve Yeryüzü için doğru olanı yapmak.” Basit bir hatırlatmaydı, uyarı değil. Cormac beni buraya ortağı olmam için getirmişti. Kaşığı boş kâseye bırakırken bile gözlerimi ondan ayırmadım. Kaşık porselene çarpınca uğursuz bir takırtı çıkardı.

“Ne zaman yeniden bu sorunu gündeme getireceğini merak ediyordum.”

“Sorunu?” dedim yineleyerek. “Cormac insanlar ölüyor. Senin halkın. Onlara bir fırsat sunmamız gerek. Madenleri gördüm. Bu durumun sürdürülebilir olmadığını biliyorsun...”

“Madenleri isyan etmek için kaçtığına gördün. Bu durumda kişisel kanıtını önemsemeyeceğim için affet.”

“Bana bir sorun olmadığını mı söylüyorsun?”

“Düzeltecek kişinin sen olmadığını söylüyorum.”

Beynime kan sıçradı. Tam Cormac’a yakışan bir yorumdu ve benim zayıf yanımdı. Hoş görür gibi davranamayacağım tek şeydi. “Anlaşmamız böyle değildi,” dedim ona hatırlatarak. “Sana yardım etmeye geldim, boş boş oturmaya değil.”

“Ama üstesinden iyi geliyorsun,” dedi.

Sanki günün her saniyesinde rol yaparak yaşamının nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Düşünmeden çorba kâsemi kaldırıp odaya doğru fırlattım. Duvara çarpan porselen parçalara ayrıldı ve pürüzsüz, altın rengi duvar boyasının üstüne soğan parçaları saçıldı.

Ellerimi ahşap masaya dayadım ve bir an onları kullanmayı düşündüm. Onu çözüp açabilir ve rahatlıkla tehdit olarak gördüklerine yaptığı gibi Cormac’ın varlığına son verebilirdim ama bunu yaparsam buradan canlı çıkmazdım. Cormac iyi davranmamı teminat altına almıştı. Bu yüzden ellerimin titremesine engel olmak için parmaklarımı tahtaya bastırdım.

Cormac beni hiçe sayarak masanın kendi tarafına yakın ucundaki aktarıcıya bastı. “Bir sonraki yemeği ve odaya bir hizmetçi gönderin.”

“Ama ailevi sorunlarımızı öğrenecek,” dedim.

“Yaptığın pisliği temizledikten sonra onu yok ederim,” dedi ve iskemleme yığıldım.

Bu yüzden yalnız kalıyordum çünkü Jost ve Enora gibi masum insanlar için her şeyi berbat ediyordum. Hizmetçi odaya girdi ve bir saniye için duvara bakakaldı ama şaşkınlığının yerini hızla çalışılmış ilgisizlik aldı ve çorbayı temizlemeye başladı.

“Kaydı,” diye seslendim. “Çok sakarım.” Konuşurken bakışlarımı Cormac’tan ayırmıyordum ve onaylayan bir öğretmen gibi başını salladığını gördüm. Arras’ta bulunan diğer herkes gibi onun alçakgönüllü hizmetkârından başka bir şey değildim.

Hizmetçi odadan çıkınca değiştirilmesi ya da yok edilmesi için birini aramasını bekledim ama yapmadı. Onu mutlu edecek şekilde davranmıştım.

Ana yemek ağdalı bir domates sosu içinde havuç, patates ve bir çeşit kabaktan oluşan sebze seçkisiydi. İlk lokmada karışık kırmızı şarap tadını aldım ve belli olanı açıkladım.

“İçinde et yok.”

“Daha az et yemeye çalışıyorum. Doktorun önerisi,” dedi.

“Sen ölümsüzsün.”

“Ölümsüz değilim.”

“Yüzlerce yıl hayatta kalabilmek için diğer insanların zaman ipliklerini kullandın,” dedim, karşı çıkarak.

“Bu ölümsüzlük değil.”

“Peki, öyleyse ne?” diye sordum.

“Ayrıcalık.”

Erkek olmak hoş bir şeydi.

“Ayrıcalık da böyle esprili konuklar seçmeme izin veriyor,” diye devam etti.

Ona gülümsedim. “İstersen bu tabağı duvara fırlatabilirim.”

“Bir gece için yeterince maddi zarar verildi sanırım.”

Omuz silktim ve tabağı kaldırır gibi yaptım ama yüzünde bir gülümseme belirmedi. Arras’taki her yeni, olağanüstü gelişmeyle birlikte esprili arkadaşlığımı takdir edebilen Cormac biraz daha yok oluyordu. Eski Cormac en azından savaşılmaması daha eğlenceli biriydi. Şimdiyse davranışı önceden tahmin edilmiyordu.

“Bu akşamki davranışına karşın sana bir armağanım var.”

“Doğum günüm değil,” dedim. Hâlâ gülmüyordu.

“Burada bulunmadığın sırada iki doğum günün geçti,” dedi bana hatırlatarak. “Arayı kapatıyorum.” Şimdi gülümsüyor ve tatlı davranıyordu. Saniyeler önceki tutumu tamamen terse dönmüştü. Aklım almıyordu.

“Tatlıyla birlikte getirilecek,” dedi.

“Hediyem yenilebilir bir şey mi?” diye sordum. Çikolata heyecanlanmama değermişti.

“Birin hediyelerini yemek genellikle kötü bir zevk olarak algılanır.”

“Elbette çikolata değilse.”

“Çikolata değil.”

“Kahretsin.”

Son yemekle birlikte geldiklerinde tatlı önüme kondu. Gözlerimi ondan alamadım.

Ama hediyem gözlerime bakmıyordu.

“Amie yakın gelecekte Batı Kulesi’nde yaşayacak,”

dedi. Mutlu olduğuuyla ilgili bir işaret görmek için Amie'ye baktım ama tabağını izliyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Cormac.

"Çikolata olmadığını söyledin. Bu tabakta kesinlikle çikolata var," dedim gülümseyerek.

"Evet, tatlı çikolatalı," dedi.

"Amie çikolata sever." Şu an söylemeyi düşünebildiğim tek şey buydu. Amie gözlerini kaldırıp bana baktı ve gerç ek bir gülümseme fazla değerli gibi hafifçe gülümsedi. Burada bulunmamalıydı. Amie dikkatimin dağılması anlamına gelirdi.

"Bunun ortak zevkiniz olduğunu görüyorum," dedi Cormac. Önümüzde duran *torta di cioccolato* tatlılarını işaret etti. Kule'deki ilk yemeğimde bulunan aynı tatlıydı. Şimdi onu kız kardeşimle birlikte yiyordum. Kendini asla burada bulmaması gereken kardeşimle.

"Leziz," dedi Amie terbiyeli ama zayıf bir sesle.

"Başka da var. Utanmana gerek yok," dedi Cormac. "Kızlarım çok zayıflar."

Rahat bir şekilde *kızlarım* demesiyle midem kasıldı. İkimiz de ona ait değildik ama yine de onun elindeydik.

"Daha ne yemeyi seversin?" diye sordum Amie'ye, ikimiz arasında sıradan bir konuşmanın nasıl olacağına şaşırarak. Hayatının son iki senesi hakkında konuşamazdık ve Cormac'ın onu benimle ilgili ne yalanlarla doldurduğu hakkında hiçbir ipucum yoktu. Ama öğrenmeye çalışmanın kardeşimi kaybetmenin en kesin yolu olduğunu biliyordum. Onu en son gördüğümde bana kaçık demişti. Zaman ya da değişimin onu bana karşı yumuşatıp yumuşatmadığından emin değildim ama onunla ikinci fırsatımı

şimdi tehlikeye atamazdım.

“Acılı Hint baharatı,” dedi dudak kenarları yukarı kıvrılarak.

“Ben de.”

“Üstelik soğan çorbası severim.”

Cormac bu açıklamaya yapmacık bir şekilde gülümsemi. Amie’ye çorba hakkındaki düşüncemi söylemedim. Tuhaf konuşmamızı birkaç dakika daha sürdürdük ama Cormac’ın aramızda yarattığı uzaklığı hatırlatmaktan başka bir işe yaramadı.

Bir zamanlar kız kardeşimdi. Sonra dokuması yenilenerek başka bir ailenin küçük kızı, Riya oldu ve şimdi burada, yeniden Amie’ydi. Ama benim Amie’m değildi. Ona yapılanlardan sonra asla benim Amie’m olmayacaktı. Çok sakindi, şen şakraklığı yerini utangaç bir bağımlılığa bırakmıştı. Ailem Lonca’ya direnmem için beni eğitmemiş olsaydı ben de bir kuleye kapatılmış, böyle uysal bir kıza mı dönüşecektim?

Tabaklar masadan kaldırıldığında her ikisi de dairem- den ayrılmak için kalktılar ve bir an için Amie’ye kalmasını söylemek istedim. Gerekenden fazla oda vardı ve fazlası da her zaman yapılabilirdi. Ama Cormac’ın asla izin ver- meceğini biliyordum. Birbirimizi nasıl etkilediğimizi denet- lemek, konuşmalarımızı dinlemek ve birlikte geçirdiğimiz anlara eşlik etmek istiyordu. Amie’de yaptığı tüm işin be- nim tarafımdan bozulması konusunda bana güvenemezdi.

“Yakında Pryana’yı göreceğiz miyim?” diye sordu Amie Cormac’a.

“Elbette. O da seni soruyordu,” dedi. Amie ellerini çırp- parak zıplayınca afalladım. Belki de anımsadığımı Amie

kaybolmamıştı. Arkasında duran Cormac mükemmel dişlerini göstererek bana gülümsedi.

Amie'ye Pryana'yı, Kule'de benden nefret etmek için gerçek nedeni olan tek kişiyi sormaya cesaret edemiyordum. En azından Pryana'nın zihninde kız kardeşinin ölümünden sorumluydum. Maela'nın Cypress'ta bütün bir liseyi söküp atarak bize bir ders vermeye çalıştığını görememişti. Başta dokuma tezgâhındakiler olmak üzere, Lonca'nın karşısında kimse güvende değildi. Pryana hareketsiz kaldığım için beni asla affetmemişti. Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de kendimi asla affetmemiştim.

Amie dairemden kendi odasına götürülürken onu izledim ve sevdiği yemeklerden daha iyi bir soru sormayı dedim. Ama ona sormak istediğim sorular asla Cormac'ın önünde sorulamazdı.

Cormac kravatını yakasından çekerek kapıda durakladı. Eğildiğinde, korkunç bir an boyunca beni öpeceğini sandım ama onun yerine fısıldadı: "Armağanımı neyi kaybedebileceğinin bir hatırlatması olarak kabul et."

Amie'yi zaten kaybettiğimi belirtmeye gerek duymadan Cormac'ın gidişini izledim ama kapı arkasından kapanır kapanmaz banyoya koştum. Beni izlemedikleri tek yer orasıydı. Lavabonun altına uzanıp parmaklarım bıçak ağzına dokunana kadar boruların içini elledim. Kule'ye döndüğümde, neyle karşılaşacağım korkusu ve güvensizliğiyle, ilk akşam yemeğinde giysimin koluna saklamıştım. Ama şimdi kendimi savunmayı düşünmüyordum, nasıl ve ne zaman vuracağımı değerlendiriyordum.

Özellikle şimdi Amie bu kadar yakınken Cormac'ı çözüp açamazdım. Ona bu şekilde saldırmak Arras'ın du-

rumunu baltalamaktan başka işe yaramazdı ve henüz ihtiyacım olan her şeye sahip değildim. Doğru fırsatı beklemeli, annemi onarmam için gereken değiştirme bilgisine ulaşım, Kulenin deposunun bir yerinde saklandığını umduğum ruh ipliğini düzeltene kadar uyumlu davranmaya devam etmeliydim. Bunu yaptığım zaman, son planımı gerçekleştirmek için Cormac'ı güçsüz duruma getirmeliydim. Arras'ın yeniden doğmaya ihtiyacı vardı ve bu Cormac'la başlamalıydı. Değişmeliydi. Reddederse kararını ben değiştirirdim. Bıçağı özenle elimde tutarak yere oturdum. Nişan yüzüğümün görüntüsünü yansıtıyordu; çığlık atmamak için kendimi tuttum.

Amie buradayken bir başka bilgi kaynağım daha olacaktı. Cormac'ın dudaklarından dökülen şeyleri duyacaktı ve güvenini kazanabilirsem o sırları Amie'den öğrenebilirdim. Ama bunu yapmak için ben de Amie'ye güvenmeliydim. Cormac onu amaçlarına uygun şekilde değiştirmiş olabilirdi ama eski Amie oradaydı ve nasıl çalıştığını biliyordum. Kalbini kendi kalbim kadar iyi tanıyordum. Cormac üstünlüğün onda olduğunu düşünüyor-du ama bu kötü oyun iki kişiyle oynanacaktı.

Albert'in sözleri zihnimde yankılandı:

Dokuma tezgâhlarını yok et. Halka olarak bu yolu seçersen, diğerleri seni izleyecekler. Onları benimse ve onlara güven ama kalplerini tanı. Tıpkı kendi kalbini tanıman gerektiği gibi.

SEKİZ

Kardeşimden ne zaman haber alacağımı bilmiyordum. Alcatraz'da Kincaid'i çözüp açtığım geceden sonra benden hâlâ korktuğuna emindim ama hemen ertesi sabah bir not geldi. Bizim için yeni elbiselerin deneneceği ve ölçülerimizin alınacağı bir toplantı ayarlamıştı. Dört gözle beklediğim bir iş değildi. Ama kazanım gecemden bu yana onunla ilk kez yalnız kalacaktım ve bu yüzden kabul edip geniş dairemde yapılmasını onayladım.

Yanında Pryana'yla geldiği anda bunun bir hata olduğunu anladım. Pryana'nın gözleri salon duvarları boyunca odayı tarayıp, oymalı masalarla kapitone kanepelerin zenginlik ve zarafetini inceledi.

"Bu dünyada nasıl da *yükseliyorsun*." Pryana bana soru sormuyordu. Yalnızca canını sıkan bir gözlemde bulunuyordu. Hayatı böyle olmalıydı.

"Aslında benim zevkim değil," dedim onları yatak odasına doğru yönlendirerek. Ayna kaplı platformları ve çalışacak yeterli alanıyla odam denemeler için zaten hazırды.

Amie içeri atıldı ve askılardan giysileri toplayarak ince bedeninin üstüne tutup boy aynasında kendine bakmaya başladı.

“Cormac’ın eşi olarak zevk sahibi olman gerektiğini sanmıyorum.” Pryana o kadar alçak sesle konuştu ki yalnızca ben duyabildim.

“Nişanlımın zevklerini yansıtmaya pek de meraklı değilim,” dedim.

“Ne kadar modernsin,” dedi Pryana. Odada gezinip ayakkabı raflarından topuklu bir çift çekip denedi. “Ve ne kadar aptal.”

Ayakkabıları elinden çekip aldım. “Çekingengliğimle tanınırım.”

Aramızdaki gerginlik tırmanmadan Amie kibarca öksürdü. Özellikle Pryana’nın ona yaklaşma nedenlerine güvenmediğim için Amie’nin kavgamızın ortasında kalmasını istemiyordum. Ama Pryana’yla birbirimiz hakkında nasıl hissettiğimizi Amie biliyor olmalıydı.

Terziler geldiler ve ölçülerimiz alınırken hizmetçiler elbiseleri astılar. Üzerimde ufacık bir iç çamaşırıyla kız kardeşim ve eski düşmanımın yanında dururken şaşılacak kadar savunmasız hissettim. Pryana’nın yanında tuhaf hissetmekten vazgeçeceğimi düşünmüştüm ama hâlâ her zamanki gibi harekete hazırdı. Benim kesinlikle olmadığım gibi.

“Eteğinin kenarındaki danteli beğendim,” dedi Amie ileri atılıp inceleyerek.

Bunun dikkatini çekmesi saçmaydı ama odadaki gerilimin kısmen buharlaşmasına neden oldu.

“Amie tekstil konusunda her şeyi biliyor,” dedi Pryana, ben meraklı gözlerle Amie’ye bakarken.

“Dokumacı olarak seçilmezsem, elbise hazırlamakla görevlendirilmek istiyorum,” dedi Amie fısıldayarak.

Ona gülümsedim. Bir an için beş yaşındaki haline döndü; Romen’deki evimizin salonunda yere yayılmış, Lonca Toplantısında mor halıda boy gösteren Dokumacıları izliyorduk.

O zaman masumduk ve Arras’ın seçkin sınıfının yalnızca güzel yanını görüyorduk. Amie’nin elbiseler konusunda kendini eğitmesi içimde bir mutluluk balonunun oluşmasını sağladı. Başına gelen bu kadar şeye karşın nasılsa bu değişmemişti. Bu beni umutlandırdı.

“Güzel elbiseler yapacağına eminim,” dedim. *Hem o şekilde güvende olursun*, diye ekledim sessizce. Basit bir terziyle kimse pek fazla ilgilenmezdi.

“Belki de daha iyi bir Dokumacı olur,” diye önerdi Pryana.

“Ah, aslında Dokumacı olmak istiyorum,” dedi Amie ellerimi tutarak. “Endişelenme Adeline. Gurur duymanı sağlayacağım.”

Arkasında duran Pryana bir kaşını kaldırdı.

Bu beni gururlandıracak neredeyse son şeydi ama herkesin önünde söylemek istemedim. Aynı kaygının Pryana’nın gözlerine de yansması beni şaşırttı.

Bize yalnızca iki terzi ayırabilmişlerdi ve Amie önce Pryana’yla beni izlemek için ısrar etti.

“Bu benim en sevdiğim kısım. Nasıl yaptıklarını öğrenmek istiyorum ve kendime prova yapılırken anlamak zor oluyor,” diye açıkladı. Pryana ve ben birbirimize baktık ama Amie’yle tartışmadık. Platformun üstüne çıktım ve bir kız kollarımı ölçmeye başladı. Pryana tam karşım-

da duruyordu ve terziler uzuvlarımızı ölçerken çarpık bir aynaya bakıyor gibiydik. Üst gövdemiz, belimiz ölçülürken karşımda duran Pryana'nın daha yaşlı görüldüğünü fark ettim.

Pryana uyum sağlama döneminde tanıştığım kız değildi. Artık değildi. O dönemin ilk gününde Pryana coşkuluydu, hiç durmadan soru soruyor, uşak ve memurlara göz süzüyordu. Bir Dokumacı'nın *olabileceği* her şeydi. Buradaki rolüne ve ona tutunma hakkına inanmıştı. Şimdi kendi halinde ve nazikti. Ama o sahte özgüvenin altında bir şey kırılmıştı. Elbette bunun nasıl gerçekleştiğini biliyordum. Benim yerime hem Yaratıcı hem de Cormac'ın eşi olmayı planlamıştı. Bir zamanlar Pryana kadar hırslı olan bir kız için reddedilmek içindeki hayati bir şeyi yık-mış olabilirdi.

Ama beni öldürmeye çalışmıyordu. En azından ben öyle yapmaya çalıştığını düşünmüyordum. Bu bir başlangıçtı.

"Kilo kaybetmişsin," dedi terzi elindeki tabloya bakarak. "Son ölçümden bu yana uzun süre geçmiş."

Dosyadaki ölçüler o kadar eski değildi. Benim zamanıma göre dört aydan daha kısa süre önce, Lonca Toplantısı'nda Cormac'a eşlik etmek için hazırlanırken bir platformda böyle durmuştum ama terzi için bu ölçüler iki yıllıktı. Yeryüzü'ne kaçtığımdan bu yana Arras'ta çok zaman geçmişti. Ama benim için, yalnızca birkaç ay sürmüştü. Bunu terziye tam olarak açıklayamazdım.

"Yeteri kadar yemiyor olmalı," dedi Pryana ve bir an için gözlerinde aynı oranda akıllı ve zalim olabilen eski Pryana'nın ışıltılarını gördüm. Ani bir düşünce kanımı dondurdu: Cormac onun hafızasını neden değiştirmemiş

ya da tamamen silmemiştii?

Pryana'nın araya girmesiyle cesaret bulan terzi devam etti: "Özellikle yakında yapacağın yolculuklar düşünülünce, ölçümler arasında neden bu kadar uzun zaman geçmesine izin verdiklerini anlayamıyorum."

"Yolculuklar mı?" diye sordum.

Amie terzinin elinden kaptığı tablodan başını kaldırarak güldü. "Cormac sana söylemedi mi? Bu onun fikriydi. Gezilerin için uygun giysilere ihtiyacın olacağını söyledi."

Hepsi birden tepkimi bekliyordu ama omuz silktim. "Pek konuşkan değil."

"Son zamanlarda değil," dedi terzi, dişlerinin arasına sıkıştırdığı iğneyi çıkarıp belimin etrafına bir şerit kumaş bağlayarak.

"Belki de Adeline ve Cormac konuşamayacak kadar meşguldürler," dedi Pryana. Amie dehşete kapılmış görünüyordu ama terzi kıkırdadı.

"Yapma," dedi Amie Pryana'ya. "Midemi bulandırıyor-sun."

"Düğün konusunda heyecanlanmıyor musun?" diye sordu Pryana'nın terzisi Amie'ye.

Amie başıyla evet ya da hayır işareti yapmak arasında bocalar gibiydi. "Onlar için mutluyum ama Ad ablam ve Cormac da babam gibi."

Midem ani bir tiksintiyle kasıldı. *Babam gibi*. Cormac Amie'nin babasız olmasının nedeniydi. Babasını elinden almıştı ve şimdi de o rolü üstlenmeye cesaret ediyordu. Gerçeği biliyordum. Bu çarpık oyunda gözden çıkarılabilir diğer herkes gibi Amie de bir piyondtu. Cormac ona gerek duymadığı anda Yeryüzü'ne fırlatılacak ya da hiç

düşünmeden bir kulede tükenmesi için bırakılacaktı. Cormac'ın bir çocuğu sevmek için enerji harcayacağını hayal edemiyordum.

"Bu durum işleri... zorlaştırıyor," dedi terzi. Amie'yle ilişkimin herkes tarafından bilinip bilinmediğini merak ettim.

"Ama nedime giysin güzel olacak," dedi Pryana, Amie'nin dikkatini ona acı veren konudan uzaklaştırarak. "Belki mor halıda da giyeceğini hayal ediyorum."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Amie neredeyse haykırarak.

"Düğünün bir gala etkinliği olacağına eminim."

"Ya davet edilmezsem?"

Cormac'la evlenmeyi sabırsızlıkla beklemiyordum. Ama yine de bir yanım Amie'nin çiçeğini tutarak benimle birlikte telaşla koşturduğunu görebiliyordu.

"Davetlisin," dedim. Eğer bu düğün yapılacaksa, Cormac kardeşimin gelmeyeceğini söyleyemezdi.

"Ah, teşekkür ederim Adelice." Amie düşünmeden ileri atıldı ve bana sarıldı. Hazırlıksız yakalanmışım ve tadını çıkarmama fırsat kalmadan yüzünü buruşturarak geri çekildi. "İğneler!"

"Kucaklaşmayı provanın sonuna saklayabilirsiniz," dedi terzi.

"Kucaklaşmayı kaçırdım mı?" diye seslendi biri yatak odasından. Sesin kime ait olduğunu anlamak için onu görmeme gerek yoktu. Onu karanlık bir hücrede ve sakın bir oturma odasında duymuştum. Kulağıma fısıldamış ve bana bağırıyordu.

İçeri girdiğinde hâlâ menekşe rengi gözleri olduğunu

ama siyah saçlarında bir tutamın grileştiğini fark ettim. Bunun dışında buradan ayrıldığım günden daha yaşlı görünülmüyordu. Belli ki zarafetle ve *yavaş* yaşılanıyordu.

“Bu ne sürpriz Maela,” dedim.

Amie bir an kaskatı kesildi, nedenini anlayamadım. O an Maela’yı yakalayıp küçük kardeşime ne yaptığını sormak istedim. Maela’nın öfkesinin ağırlığını ben de yaşamıştım. Dengesiz becerilerini biliyordum. Ama onun yerine yara izlerinin bulunduğu parmak uçlarımı sıktım ve sahte bir şekilde gülümsedim.

“Bir partiyi kaçırdığımı duydum. Partileri ne kadar sevdiğimi bilirsiniz.” Sesi gizlediği karanlığı maskelercesine titreşimlerle doluydu. Tehlikede olduğunuzu fark etmeden size gizlice yaklaşan karanlığı...

“Seni davet etmeliydik,” dedi Pryana, özür diler gibi ama aralarında sevgi bulunduğu bir an bile inanmadım.

“Senin akıl hocam,” dedi Maela ona anımsatarak.

Bu yeniydi. Ben buradayken Pryana’nın danışmanı başka biriydi.

“Akıl *hocamdın*,” diye düzeltti Pryana yumuşak bir sesle. Tüm etkileşim garipti. Maela olaylarla ilgili olağan tutumunu takınırken Pryana sakın hatta mesafeliydi.

“Birkaç ay için Yaratıcı olduğunu iddia etti ve bunu yapması için yardım eden küçük insanları unuttu,” dedi Maela bana dönerek.

Geçmişimizi hatırlamasına izin verildiyse Maela’nın benim hakkımda ne düşündüğünü merak ediyordum. Ne olursa olsun, belli ki benden hâlâ nefret ediyordu.

Odadaki hareket devam ediyordu ama anlaşılan üçümüz arasındaki konuşmaları kaçırmak istemeyen terziler

işi yavaşlatmışlardı. Dişlerinin arasındaki iğnelerle nefeslerini tutarak dinliyorlardı.

“Gelinliğini mi tasarlıyorlar?” diye sordu Maela. Sesi fazla tatlı çay gibi şekerliydi ve yutulması bir o kadar zordu.

Başımı salladım. “Henüz değil. Bunun için hâlâ çok zamanımız var.”

“Ah,” dedi düşünceli bir şekilde. “Farklı duymuştum.”

İçeri girip Kulenin en önemli kadını gibi davranmak onun tarzıydı. Dokuma tezgâhlarında kısa eğitimimi denetlerken de aynı şekilde davranmıştı. Onun söylediği tek bir söze bile inanmamak gerektiğini biliyordum.

“Bugünlerde Kule’de herkesin ağzında dolaşan çok söylenti var Maela,” dedi Pryana, neredeyse beni savunur gibi. Anlaşılan şimdi ikimiz de Maela’ya hak ettiği gibi endişeyle bakıyorduk ama bu yine de arkadaş olmamız için yeterli değildi.

“Adelice’le konuşmaya geldim,” dedi Maela, Pryana’nın tuzağına düşmeyerek.

“Öyleyse şanslısın,” dedim başımı davetkâr şekilde yana yatırarak.

Odadaki diğer kişilere bakan Maela dudak büktü. “Henüz resmi olarak açıklanmadı ama,” dedi uyarıcı gibi vurgulayarak, “bu hafta sonu bir dokuma tezgâhı gösterisine ev sahipliği yapacaksın.”

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi çarparken, tepkimin nedenini anlamasam da gülmemek için büyük çaba gösteriyordum. “Kim için?” diye sormayı başardım, parmaklarım karıncalanmaya başlarken.

Tepkimi gören Maela dudak büktü. “Yayın Birliği için. Cormac seninle hava atmak istiyor.”

Heyecanım gittikçe azalarak yok oldu ve yerini bedenimi uyuşturan bir ürpermeye bıraktı. Dikkatin dağılması. Beni dikkatin dağılması için kullanmak istiyordu ve sonra yine hapsedilecektim.

“Film çekimini ben denetleyeceğim,” diye devam etti Maela.

Ama Cormac’ın orada olmayacağını zaten biliyordum. Beni Arras’ı oyalamak için bir tuzak olarak kullanıyorsa, korkunç bir şey dikkatini başka bir yöne çevirmiş olmalıydı.

“Haber verdiğin için teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Maela tepkimdeki değişikliği algılar gibi yüzümü inceledi ama sonunda umursamadı. “Gitmeliyim. Yapacak çok işim var.”

Maela odadan çıkar çıkmaz Pryana hafif bir ıslık çaldı. “Dehşete düşüreceği birçok genç Dokumacı bulacağına kuşkum yok.”

“Ne zaman yüzünü göstereceğini merak ediyordum. Bana her zaman bayılırdı,” diye ekledim. Pryana’yla birlikte güldük.

Amie sinirli bir şekilde kıkırdadı. Maela’nın beklenmedik ziyaretinden bu yana konuşmamıştı ve onu suçlayamazdım.

“Maela çok göz korkutucu olabilir,” dedim Amie’ye, onu rahatlatmayı ümit ederek. “Kişiliğinin en önemli özelliği budur.”

“Öyleyse diğer özellikleri görünce nefret ederim.” Bir dantel parçasını parmaklarının arasında çevirdi.

“Evet, nefret edersin,” dedi Pryana onaylayarak.

“Kule’de başka ne söylentiler dolaşıyor?” diye sor-

dum. Bu konuyu açacak cesareti bulmak zordu çünkü Pryana'ya güvenmiyordum. Ama *orada yaşıyordu* ve tüm dedikoduları duyduğuna emindim.

"Yeni bir şey yok. Dokumacılar uşaklarla gizlice buluşuyorlar. Bakanlar kirli politikayla uğraşıyorlar," diye yanıtladı, somut örnekler vermeden.

"Cormac hakkındaki söylentileri öğrenmek istiyorum." Bilmek istediğimin bu olduğunu itiraf etme riskini aldım. Ne Amie'nin ne de Pryana'nın bana bağlılık duygusu yoktu. Bu durumda burada bulunmalarının tek nedeni Cormac'a her şeyi anlatmak olabilirdi. Ama durumum bundan daha kötü olamazdı. Pryana'dan doğru bir yanıt beklemiyordum ama Cormac için casusluk yapıyorsa bile kaybedecek bir şeyim yoktu.

"Çıldırıldığını söylüyorlar." Pryana'nın yanıtıyla ciğerlerimin havasız kaldığını hissettim.

Ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Ama söylentiler ne kadar yaygındı? Kule'de her zaman çok dedikodu yapıldı. Genellikle bir dizi gerçeğe birbirine girmiş olurdu.

"Halka geldiği için aklını kaybediyor," dedi terzi fısıldayarak. Gözlerimi Pryana'ya çevirdim ve başıyla onayladığını gördüm. Nasıl yanıtlayacağım konusunda kararsızdım. Nasıl olur da Kule'de çalışan bir terzi Halka'yı duymuş olabilirdi?

"Herkes kıskanıyor," dedi Amie sıkıntılı bir ifadeyle.

"Neyi kıskanıyor?" diye sordum.

"Seni," dedi. Konuşurken yüzü kızgınlıkla kızardı. "Seninle evlendiği için kıskanıyorlar ve bu yüzden onun hakkında yalan söylentiler yayıyorlar."

Yokluğumda Cormac iyice Amie'nin sevgisini kazanmıştı. Biri benim hakkımda boşboğazlık edecekse, bunun Amie olacağını üzümlere fark ettim.

Ama Amie yine de gerçeği bilmeliydi. Kafamı karıştıracak kadar yalanla doluydum. Cormac'la evlenmek istemem bir sır değildi. "Dileyen onu alabilir."

Pryana odadayken söylenecek yanlış bir şeydi ve anında sözlerimi geri almak istedim.

"Mutlu olmanı istiyor Ad," dedi Amie sakın bir sesle. Oda sessizleşti ve aramızda başka bir konuşma geçmeden ölçü alma işi sonuçlandı.

Terzilerden biri annemin ben küçükken söylediği eski bir melodiyi mırıldanmaya başladı. Amie'ye baktığımda gözlerinin yaşla parıldadığını gördüm. Eminim hatırlıyordu. Ama hafızası temizlenmeden önceki hayatımızdaki o küçük anları kafasında bir yere oturtabildiğine emin değildim. Cormac'ın ona verdiği zarar ciddiydi ve düzeltililebileceğine emin değildim. Kısa bir süre için bile olsa Valery, Cormac'ın hasarının üstesinden gelmişti. Cormac'la oradan ayrıldığım anda Valery Gündem ve Dante'ye şiddetle karşı çıkmış olabilirdi.

Yine de kuşkuluydum. Değiştirme kişiyle ilgili birçok şeyi farklı kılabilirdi ama gerçek yapısını etkileyemezdi. Bir insanın kişiliğini kalıcı şekilde değiştirmenin yalnızca bir yolu vardı ve annemle olan iletişimimden anladığım kadarıyla Cormac kardeşimde onu denememişti. Amie hâlâ ruhuna sahipti.

Birbirimize sarılarak doldurmamız gereken bir duraksama oldu ama kimse buna hazır değildi. Onun yerine birbirimize hoşça kal dedik.

Pryana kapıda durup Amie'ye çıkması için işaret ederken doğruldum.

"Sana vurmayacağım," dedi.

"Daha önce vurmuştun," dedim ona anımsatarak ve hafızamdaki acıyı azaltmak istercesine parmaklarımla çenemi ovuşturdum.

"Burada her şey değişti Adeline." Pryana'nın her sözcüğü ağır ve tam olarak algılayamadığım bir anlam yüklüydü. "Gözlerini açık tut."

Onlar gittikten sonra odadan odaya yürüyerek her zamankinden daha şiddetli ve hatta daha tehlikeli olan boşluğu gözlemledim.

DOKUZ

Çekim ekipleri stüdyoda toplanmış, ışık sistemini ve kameraları hazırlıyorlardı. Stüdyo boş ve basitti ama Yayın Birliği'nin bu akşamki televizyon programı için özgeçmişimi hazırlayacak on iki kişilik ekibi alacak kadar genişti. Şimdiden kendimi fazla ortada hissederek kısa eteğimi çekiştirdim. Filmimin çekilmesi için istekli değildim ama Cormac bunu Arras'ı kapsayan reklam turuna başlamadan önce beni tanıtmak için ayarlamıştı ve bu gerçek de kameraların karşısında rol yapmaya ilgimi daha da azaltıyordu. Pembe yün bir takım giymiştim ve Cormac daha ağırbaşlı görüneceğini söylediği için klapasında altın düğmeler vardı.

Tam olarak on altı yaşında bir kızın tanımlanmak isteyeceği gibi.

Bir genç kız gibi değil, bir eş gibi görünmemi istiyordu ama yün bir takımın büyük yaş farkımızı gizleyeceğine emin değildim.

Hazırlığımı Maela kontrol ediyordu. İkimiz de henüz birbirimizi öldürmediğimize göre işlerin yolunda gittiğini

söyleyebilirdim. Ama sonra stüdyoya geri gelip kamera-manları itip kakarak emirler yağdırmaya başladı.

“Şimdiden gecikmiş durumdayız,” dedi yüksek sesle yakınlara. “Hiçbiriniz belirli bir zaman içinde çalışma yeteneğine sahip değil misiniz?”

“Seni bekliyorduk,” dedim. Tam olarak doğru değildi ama onsuz başladığımızı düşünemiyordum. Büyük olasılıkla bir öfke patlamasıyla yayını durdururdu.

“Program beş dakika içinde başlayacak,” dedi.

“Hanımefendi, canlı yayın için hazırız. Bayan Lewys başlamak için hazırsa, zamanında başlarız,” dedi bir kameraman. Konuşurken dik dik bakması Maela’yı sinirlendirdi. Karşısında yılmadığı için mi yoksa ona hanımefendi diye seslendiği için mi daha çok kızdığını merak ettim.

“Adelice.” Yanımdan geçip etrafımda dolandı. “Güney Bölgesi’nde bir sağanak yağmur başlatacağsın, hepsi bu. Konuştuğumuz gibi asıl stüdyoda bulunan başka bir Dokumacı çalışmanı denetleyecek.”

Çünkü bir dokuma tezgâhında güvenilmeyecek kadar tehlikeliydim. Kullanmam için hazırlanmış tezgâha baktım. Bir tezgâhta son kez dokuma yapmamın üzerinden milyonlarca yıl geçmiş gibi hissettim. Donanımı bana bildiklerimi söylüyor, parmaklarım ona dokunmak için can atıyordu. Evrenin çıplak maddesini tutmuştum ama asla Arras’ın saf dokumasının ipliğini eğirme işi kadar huzur dolu değildi. Bu dünyanın yapısını oluşturan şekillerde bir uyum vardı ve onlarla çalışmak benim için nefes almak kadar doğaldı.

“Anlıyor musun?” diye sordu Maela sert bir sesle ve yukarı baktığımda bana diktiği gözleriyle karşılaştım.

“Özür dilerim,” dedim. “Düşünüyordum.”

“Program sırasında *düşünmemeye* çalış,” dedi. “Cormac bir etki yaratmanı istiyor.”

Elbette isterdi. Arras halkının dikkatini dokumadaki gerilimden uzak tutmak için bu maskaralığa güveniyordu.

“Yalnızca biraz yıldırım mı eklememi istiyorsun?” dedim açıklık kazandırarak. Yağmura dokunmanın özlemini çekiyordum ama benden tam olarak ne beklendiği söylenmişti.

“Bunu berbat etmemeni istiyorum,” dedi yalnızca benim duymam için alçak sesle konuşarak.

“Öyleyse iyi ki bunu yapan benim,” dedim.

Konuşmamızı bir kargaşa böldü ve Yayın Birliği’nin muhabirleri iki yana açılınca kapıda duran Cormac ortaya çıktı. Şaşırmamalıyım. Arras’a dönüşümün her ayrıntısını ve yanlış sözleşmemizi yönetmeyi saplantı haline getirmişti. Maela’dan bu gösteriyi yönetmesini istemesi gerçeği her şeyi yüzüme gözüme bulaştırmamam konusunda bana ne kadar az güvendiğini gösteriyordu.

“Başbakanım.” Cormac yanlarından geçip doğruca Maela ve bana doğru yürürken, herkes saygıyla onun adını mırıldanıyordu. Yanımıza ulaştığında Maela’yı önemsemedi ve alnıma bir öpücük kondurmak için eğildi. Birkaç kameramanın o anı fotoğraflamaları için uzunca bir süre oyalandı.

“Programın başında soruları yanıtlayacağım,” dedi.

Birkaç kişi yüzünü buruşturdu. Bu yüzden kuşkusuz yayın akışları ve özenle planladıkları programlar etkilenecekti. Ama kimse Cormac’a karşı çıkmadı. Başbakanın

halkıyla konuşma fırsatını kimse elinden almaya cesaret edemezdi. İşini sürdürmek ve hatta hayatını sürdürmek isteyen hiç kimse. Bir fırlatma istasyonunda bir kez anne babamı sorma cesaretini gösteren adamı anımsadım ve nasıl bilinmez bir kadere götürüldüğünü düşündüm. Belki de Yeryüzü'nü boyladığını, Lonca'nın heveslerini yerine getirmek için bir zamanlar olduğu kişinin yarısı, bir Kahlîntı olmaya zorlandığını artık biliyordum.

"Otuz saniye sonra canlı yayındayız," diye seslendi kameranın arkasından biri.

Cormac yana döndü ve Maela'mn hâlâ kameranın objektif alanı içinde durduğunu gördü. Oradan çekilmesi için iteledi. Kaba ve saygısız bir davranıştı ve Maela'nın yanakları öfkeyle kızardı ama bakışı doğruca bana kaydı. Gelecek etkinlik ve programlar için beni yönetme işini ona vermeme-sini Cormac'a hatırlatmayı aklımda tutmaya çalıştım.

"Ve yayındayız," dedi adam, Cormac'la ve benimle röportaj yapmak için seçilen genç muhabire parmağıyla işaret ederek.

"Batı Kulesi stüdyolarından Başbakan Patton ile yapacağımız röportajı size sunmaktan büyük onur duyuyoruz," dedi, program konusunun tanıtımını yaparak.

"Kalbimi çalan genç kadını vatandaşlarıma resmi olarak tanıtmak için buraya geldiğime memnunum," dedi Cormac. Duruşu sakindi ve el kol hareketlerinden mükemmel gülümsemesine kadar her şey diğerlerinin arasından sıyrılarak nasıl Lonca'nın başına geçtiğini kanıtlıyordu.

"Bugün Bayan Lewys'le tanışma fırsatımız oldu," diye devam etti muhabir, yumuşak bir sesle. "Sanırım Arras'ta yaşayanların da kalbini çalacağını varsaymak doğru olur."

Bu adamlardan bir tanesi bile benimle konuşmamıştı. Ses kaydı için mikrofon sistemini ayarlayan kişi bile. Cormac'ın karısı olabilirdim ama bu onlar için hiçbir şey ifade etmiyordu. Onlar için sahne dekorundan başka bir değerim yoktu.

"Başbakanım, Arras'ta yaşayan herkesin aynı şeyi çok merak ettiğini biliyorum. Bayan Lewys nasıl kalbinizi çaldı?"

Aralarından biri bir kez daha çalma sözcüğünü kullanırsa çılgık atacaktım.

Çalınan bendim ve kesinlikle romantik değildi. Ama politikadaki her şey gibi, hikâyeye uygulanmış parıltılı maske dinleyenlerin dikkatini ışıltısıyla çekmeyi, böylece altındaki çirkinliği görmemelerini sağlamayı hedefliyordu.

"Bayan Lewys Batı Kulesi'nde hizmet vermeye gerçekten dikkat çekici bir şekilde geldi."

Hafif bir ifadeydi.

"Yeteneği hemen dikkatimi çekti. Olağanüstü bir Dokumacı'ydı ama kısa süre sonra başka yetenekleri ve özellikleri de olduğunu keşfettim."

Başka yetenekleri olan bir kadın hayal edin.

"Ayrıntı verebilir misiniz?" diye sordu muhabir.

Mutsuz bir kahkaha atmamaya çalışarak gülümsemeye devam ettim. Hangi özelliklerimin Cormac'ın dikkatini çektiğini öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Ona yanıt verme eğilimim miydi, yoksa Lonca ve kendisi de dahil, temsil ettiği her şeye karşı açık nefretim miydi?

"O... çok güzel," dedi Cormac muhabiri başıyla onaylayarak.

Evet, Cormac için en olumlu özelliğim kesinlikle buydu. Bunun dışında her şeyimden nefret ettiğine emindim.

En azından evliliğimizin karşılıklı nefrete dayalı bir temeli olacaktı.

“O çok güzel,” diye onayladı muhabir. Arkalarında duran bir heykel hakkında tartışıyor gibiydiler.

“Bu akşam sizin için nadir bir sunumu olacak,” dedi Cormac.

“Yayın Birliği’nin programında genellikle gerçek zamanlı dokuma göstermeyiz ama bu akşam Adelice, Güney Bölgesi’nin her tarafında gerçekleşecek bir yağmur fırtınası dokuyacak. Oralardaysanız, belki de gün boyunca yağmuru beklediniz. Beklemediyseniz, hava programını kontrol etmediniz demektir.”

Cormac sert gözlerle kameralara baktı ama sonra rahatlayarak gülümsedi. “Elbette şaka yapıyorum.”

Bunun doğru olmadığını biliyordum. Cormac şaka yapmazdı. Onunla ilgili her şey gizli bir tehdit içerirdi ve bu seferki çok açıktı. Arras vatandaşlarının önceliklerini bilmelerini sağlamak istiyordu. Herkesin gözünün üstümde olmasına ihtiyacı vardı.

“Adelice.” Cormac beni sunmak ister gibi kollarını açtı. Her nasılsa gösteriden çok fedakârlık gibi hissediyordum.

Gülümsedim ve mırıldanarak yumuşak bir merhaba dedim. Konuşmamam konusunda uyarılmıştım. Bu program konuşmamın duyulmasıyla ilgili değildi. Bu, anımsamalarına izin verildiyse, Arras’a daha önce gördükleri bir yüz vermekle ve Dokumacıları daha çekici şekilde tanımlamakla ilgiliydi. Şimdi genç kızlar gösterişli hayat tarzlarını, güzel giysileri ve belki bir gün kendilerinin de dünyanın en güçlü erkeğiyle evlenebileceği olasılığını hayal edebileceklerdi.

Tam o sırada dokuma tezgâhı vınlayarak çalıştı ve Güney Bölgesi'nin dokuması ipek gibi üstünde kaymaya başladı. Arras'ta yaşayanların çoğu tezgâhın üstünde hayat ipliklerini göremeyecekti ama program yapımcılarının çizimleri çoğaltarak ne yaptığımı göstereceği söylenmişti. Ama şu an tezgâhımda bir dokuma parçası varken bunlardan hiçbirinin önemi yoktu. Fırtına tüm bölgede etkili olacaktı. Büyük olasılıkla Dokumacıların bir anda, bir bölgeye nasıl büyük bir güç uygulayabildiklerini kanıtlamak içindi. Büyütme fonksiyonum çalışmıyordu çünkü yaptığım ince iş değildi. Biraz şimşek ekleyebilirdim fakat başka bir şey yapamazdım. Ama parmak uçlarımla dokumaya dokununca yağmurun serinliği ve ıslaklığıyla ürperdim. Parmaklarımı verimli kumaşın üstünde gezdirerek ipliklerin ıslak ve pürüzsüz dokusunun zevkini çıkardım.

Eğilip tezgâhın kenarındaki tepsiye uzandım ve bu program için bana verilmiş olan birkaç düzine iplikten, tek bir şimşek ipliği aldım. Ellerimin arasında karıncalanıyor, bölgenin merkezine yakın bir yerde süzülen bulutun içine onu özenle kıvrırırken kıvılcım saçıyordu. Ani bir ışığın gökyüzünü parçalara ayırdığım ve yayını oturma odalarından izleyenlerin evlerinin üstünde gürleyen çatırtıyı hayal ettim. Fazla düşünmeden, biraz daha uzağa, ustaca hareket eden parmaklarımla bir tane daha ekledim.

Dokuma tezgâhından ayrılmak istemiyoordum. Atölyelere inip yiyecek dokumak istiyordum. Zamanı kesin olarak ayarlanmış sağanak yağmurlar ve kar fırtınaları içinde kendimi kaybetmek istiyordum. İsimsiz bir hayata kaçmak istiyordum.

Bu gerçeklik içinde katlanıp, her şeyi unutabilirdim. Bu deneyim bu kadar bağımlılık yapıcı ve özeldi. Beni tüketiyordu. Beni harekete geçiriyordu. Parmaklarımı her gün gri yağmur ipliklerinin arasına dolamak için her şeyi yapardım.

Ayrıca bu tutku kanıma girip zehir gibi yayılırken, parmaklarım yeni bir şey için yanıp tutuşuyordu: Yıkım. Ellerim tezgâhın üstündeki iplere doğru kıpırdadı. Cormac becerilerimle ilgili bir gösteri istiyordu ama başka neler yapabildiğimi Arras vatandaşları da görse iyi olmaz mıydı? Buraya kapatılmış bütün kızların neler yapabileceğini? Derin bir nefes aldım ve önümdeki hassas dokumayı görmeye çabaladım. Hayat doluydu ve etrafını çeviren her parçayla iç içe geçerek parlıyordu.

Ben ölüm değildim. Hayattım.

“Ne inanılmaz bir gösteri,” dedi muhabir, davetsiz şekilde işimin büyüsunü bozarak. Dokuma tezgâhı kapandı ve kumaş parçası gözden kayboldu.

Anında özlemeye başladım. Daha büyük bir şeyin parçası olma özlemiyle içim sızladı.

Bu yüzden Dokumacılar işlerini yapıyorlardı. Bu yüzden görevlerini bırakmıyorlardı. Çünkü evrenin yapısına dokunduğun o olağanüstü anda, onunla oluyordun. Yaratırken o oluyordun.

Bu yüzden de Doğu Bölgesi'ndeki kızların yaptıkları şey benim için dikkat çekiciydi. Çekip gitmişlerdi. Şu an bile bir yanım dokuma tezgâhını birkaç dakikalığına geri getirmesi için Cormac'a yalvarmak istiyordu.

Taburenin üstünde döndüm ve resmi bir şekilde bacak bacak üstüne atıp kameraya yeniden gülümsedim. Ama

evlerinde izleyen kadınların gözlerimdeki boşluğu fark edip etmediğini merak ettim.

“Gördüğünüz gibi Bayan Lewys, dokuma tezgâhlarımız ve dünyamız için çok önemli bir değerdir ve eşim olduktan sonra rolü büyümeye devam edecektir,” dedi Cormac.

“Dokuma tezgâhlarının dışında çalışacak mı?” diye sordu muhabir. Sorusunda biraz tereddüt vardı ama sormak istememesinden mi yoksa Cormac’ın beni bile şaşırtan yağcılığından mı kaynaklandığından emin olamadım.

“Yalnız dokuma tezgâhları dışında çalışmakla kalmayacak, evin dışında da çalışacak. Rüyamız bu dünyayı ileriye, daha büyük güç ve itibara götürmektir. Arras her geçen yıl teknolojik olarak gelişti ama yeni bir yolda en büyük güçlerimizi birleştirme zamanı geldi. Bildiğiniz gibi Dokumacıların evlenmelerine izin verilmiyor. Bayan Lewys ve ben birlikte yalnızca yeni bir evliliğe değil, birçok yönden yeni bir dünyaya adım atıyoruz.”

“Peki, bu yeni... dünya için umudunuz nedir?” Muhabir soruyu sorarken kekeleydi.

Cormac’ın yanıtını dinlemedim çünkü yalan olduğunu biliyordum. Yenilikçi, karşıt görüşlülere duymak istediklerini söylüyordu: *Bakın, Yayın Birliği’nde bir kadına güç vereceğim. İleri gidiyoruz, gelecek nesillerin kaderiyle ilgili sevimli kafalarınızı yormaktan vazgeçin.*

Ama biraz kafası çalışan biri konuşmaya iznim olmadığını anlardı. Özellikle ağırbaşlı ve kadınsı gözükmem için seçilmiş kıyafetimi görüp, kendilerinden daha fazla gücüm olmadığını anlardı. Cormac’ın planı, çok güçlü bir kadının bile bir eş olmak için gücünü bir kenara bırakacağını onlara göstermekti. Ama gücümü Cormac bile ciddiye

almazken onların bunu bilmesini bekleyemezdim.

Yine de bu akşam beni dokuma tezgâhının başına oturtmuştu. Gerçek bir isyankâr olsaydım, bana söylediğini asla yapmazdım. Güney Bölgesi'nde hasar yaratır, ayaklanma başlatırdım. Ama bunu düşünürken bile bileğimdeki mühür dikkatimi çekti.

Ben bu değildim. Cormac'ın aksine masum insanlara zarar vermek için becerimi kötüye kullanmaya istekli değildim. Beni bu akşam buraya oturttuğunda bunu biliyordu. Blöfüme meydan okuyordu ama giysimin koluna sakladığım kartları, özellikle de bir nöbetçiden arakladığım geçiş kartını bilmiyordu. Cormac bir Terzi olduğumu biliyordu ama bunu nasıl lehime kullanabileceğimi tam olarak değerlendirdiğini düşünmüyordum.

Ama ben değerlendirmiştim.

ON

Rüya aynıydı. Beyaz bir odadaydım. Yakından bakınca onları gördüm. Donakalmışlardı. Kapana kısıtılmışlardı. Sevdiğim ve kaybettiğim insanların yüzleriydi gördüğüm. Babam. Enora. Loricel. Yarısaydam yüzlerindeki ölü gözlerle bana bakıyorlardı. Ağızları hayretle açılmış gibiydi.

Ama yine de her birinin yanına gidip nasıl yardım edebileceğimi sordum. Hiçbir şey değişmedi ve ben de dokuma tezgâhına geri döndüm. Üzerinde iplikler vardı ama kanlıydılar. Tezgâhın parlak yüzeyine bir yay bağlanmıştı ve ucunda bir kart sallanıyordu: Üzerinde *Seç* yazıyordu.

Soğuk çelikten dışarı sızan iplikler ölüyordu ama düzeltmek için uzandığımda tezgâhın bantları ellerimi ve parmaklarımı kesti.

Onları kurtarmak için kan kaybetmeliydim.

İleri uzanıp yapışkan iplikleri başparmağım ve işaret-parmağım arasında tutarak yakaladım ve onları gördüm.

Jost, Amie ve Dante. Ölüyorlardı.

Erik. Güzel yüzü kederle buruşmuştu ve tereddüt etmeden çalışmaya başladım. Ona yardım ederken parmakla-

rımdaki her kesikle birlikte göğsüme bir ağırlık saplanıyordu.

Çevirip dolandırıldım ve ipliklerin azalan kanamasını durdurmaya çalıştım ama bunu yaparken benim kanım gittikçe daha çok akmaya başladı. Ayakucumda bir su birikintisi oluştu ve hepsini kurtarmanın bir yolu olmadığını anladım.

Titremeye başladım ama sonra bir ses duydum. "Ade-lice, uyan!"

Bulanık dünyam netleşti ve gözlerimi açınca kız kardeşimin yüzünü buruşturmuş şekilde yanımda durduğunu gördüm. İskemlede uyuyakalmış olmalıydım.

"Rüya görüyordun," dedi. "Kâbus görüyor gibiydin."

Kâbus görüyordum ama ona söylemedim. Bir an ne yapacağını bilemedi ama sonra bana sarıldı. Yumuşak, sarı saçları tenimi gıdıkladı. Her şey yolundaydı.

"İyi misin?" Geri çekildi ve kaygıyla bana baktı.

"İyiyim. Rüyayı hatırlamıyorum bile," dedim yalan söyleyerek.

"Yayında inanılmaz olduğunu söylemek için geldim. Orada olmak isterdim ama Cormac yasakladı."

Yüzümü buruşturdum. Cormac ne zamandan beri Amie'nin ne yaptığını umursuyordu? Amie'ye geldiği günden bu yana burayı yönetme işini vermişti.

"Yorgunsan gidebilirim," dedi yüzümü buruşturmamı yanlış anlayarak. Başımı salladım. Dokuma tezgâhındaki kan gibi, rüya benim bir parçam olmuştu. Amie'nin kalmasını istiyordum çünkü ona ihtiyacım vardı. Elimi okşadı ve bana annemi hatırlattı.

"Bu nedir?" Amie uzandı ve yumuşak parmağını bileğimdeki mührün üzerinde gezdirdi.

“Güven işareti,” dedim düşünmeden ve o an söylediğimi geri alabilmeyi istedim.

“Devrimcilerle olduğun zamana mı ait?”

“Evet,” dedim tereddüt ederek. Amie kazanım gecemde ikimizin de baba olarak bildiği Benn’in koluma mührü kazıdığını görmemişti. Bizi tünele sürükleyen kişilerin anne babamız olduğunu anımsamıyordu.

“Adelice, bana yalan söylüyorsun,” dedi alçak sesle. “Biliyorum. Bana yalan söylemeye devam ediyorsun. San ki zaman zaman kardeşin olduğumu unutuyorsun. Bana ne zaman gerçeği söylediğini anlayacak kadar iyi tanıyorum seni.”

İç geçirdim. Bu Amie, geceleri kulağına fısıldadığım ya da birlikte Kış Gündönümü hediyelerimizi açtığım kız değildi. Şimdi farklıydı. Önceden hayat dolu olduğu anlarda şimdi tereddütlüydü. Bir zamanlar lisede öğrenirken bana koştığı gibi koşmuyordu. Aynı anıları ya da deneyimleri paylaşmıyorduk. Ona güvenmek istesem de Lonca’nın onu bana karşı kullanmasına engel olamazdım.

“Amie, birbirimize söylediğimiz her şeyi izliyorlar,” dedim, ondan gizlediğim şeyler için mantıklı bir neden seçerek.

“Bizi dinliyorlar mı?” diye sordu. Lonca’ya olan güveni konusunda bazen hâlâ küçük bir kız gibi davranıyordu ve burada geçerli olan çarpık mekanizmaları göremiyordu.

“Evet. Ayrıca Cormac’ın Yeryüzü’nde yaptıklarıyla ilgili konuşmamı istediğini sanmıyorum,” dedim, benim de ona anlatmak istemediğimi düşünerek. “Senin için güvenli olmaz ve ben de yeniden yaşamak istemiyorum.”

“Korkunç muydu?” diye sordu.

Sorusu burada ne kadar mutsuz olduğumu göremeyecek kadar bağımlı olduğunun bir göstergesiydi.

“Hayır, değildi ama geçmişte kaldı.”

“Hepsi bu mu? Yıllardır hayatında değildim ve başına gelenleri paylaşmayacak mısın? Ya da seni almaya geldikleri geceden bu yana neden daha yaşlı görünmediğini söylemeyecek misin?” Küçük bir kızken annem ona hayır dediğinde olduğu gibi altdudağı titriyordu.

“Yapamam,” dedim. Yüzü asıldı ve gitmek üzere kalktı. “Sana *her şeyi* anlatamam.”

Amie geri oturdu ve istekli bir ifadeyle bekledi.

“Bu bir sır değil,” dedim. “En azından Cormac’ın önem-sediği bir sır değil.”

“İyi bir şey mi?” Küçüklüğümüzde, geceleri birbirimize hikâyeler anlattığımızda da aynı soruyu sorardı.

“Bir erkek var,” dedim.

“Cormac değil mi?”

“Hayır.” Sorusuna güldüm ama eğildi ve ellerimi yaladı.

“Anlat bana!” dedi.

“Adı Erik.”

Amie elimi bıraktı ve heyecanla altdudağını ısırды. “Bu ismi severim.”

Tam da tanışma randevularına başladığımda olmasını hayal ettiğim gibiydi. Kule’ye gelmemiş olsaydım Amie’yle birlikte geceleri erkekler hakkında konuşup kıkırdayacaktık. Şimdi o konuşmaya en çok yaklaşabildiğimiz andı.

“Uzun sarı saçları var. Biraz dalgalı. Bir de Sonsuz Deniz’in renginde parlak, mavi gözleri.”

“Şirin birine benziyor,” dedi, elimi sıkarak.

“Evet,” dedim. “Onu adada gördün.”

Sözcükler düşünmeden ağzımdan dökülüvermişti. O gecedен söz etmemeliydim. Özellikle de ilişkimizin cam kadar kırılgan olduğu bu dönemde.

“O geceyle ilgili pek bir şey anımsamıyorum.” Yalan söylüyordu, bunu biliyordum çünkü geçirdiği tüm değişikliğe karşın Amie’nin toplanmış saçından sürekli sarkan bir tutamı çekiştirdiğini fark ettim. Aynı tutam, çocukluğumuzda da saç örgüsünden ve atkuyruğundan kurtulup serbest kalırdı. Sinirlendiğinde narin parmaklarıyla onu kısıp dururdu.

“Onu seviyor musun?” diye sordu.

“Seviyorum.” Sözcük boğazımda düğümlendi. “Ama önemli yok.”

Amie’nin yüzündeki heyecan yok oldu. “Peki ya Cormac? Onu seviyor musun?”

Amie’ye yalan söylemek istediğim konular vardı ama bu onlardan biri değildi. “Sevmiyorum. Ama Cormac’la planım asla aşk hakkında değildi. Arras için en iyisiyle ilgiliydi.”

“Mutlu olmasan bile mi?” Sorarken gözlerini açmıştı ve ciddiye.

Bu kadar basit olmasını isterdim. Amie’ye aşkın ve mutluluğun sonunda kazanacağını söyleyebilmeyi isterdim ama bu yalnızca bir başka yalan olurdu. “Arras daha önemli.”

“Ya bileğinde o işaret? Anlamı nedir?” diye sordu bir kez daha.

Götürüldüğüm gece babamın bana söylediği sözleri hatırladım: *Kim olduğunu anımsa.* Kim olduğumu anımsa-

maya çalışıyordum ama o geceden bu yana kendimle ilgili birçok şey keşfetmiştim. Hâlâ aynı kişi olduğuma bile emin değildim. O bodrumdaki kız birçok yönden gelişmişti.

“Kim olduğuna karar ver,” dedim Amie’ye. “Şimdi anlamı bu.”

“Sen kimsin?” diye sordu yumuşak bir sesle.

“Hâlâ karar vermeye çalışıyorum,” dedim itiraf ederek. Gözlerim kardeşimin yüzünü taradı ve kaybettiğimiz zamana karşın, benim için hep o yaşta kalsa da karşımda küçük Amie’yi gördüğümü şaşkınlıkla fark ettim. “Sen kimsin?”

“Bir Dokumacı olmak istiyorum,” dedi, itiraf ederek. Gözleri parıldayarak bir an bana baktı, sonra başını çevirdi.

İtirafını kabullenmek benim için acıydı ama rüyasını hor görerek onu asla geri kazanamazdım. “Peki, neden olamıyorsun?”

“Cormac dokuma tezgâhlarım kullanmama izin verdi bile,” dedi Amie, midemin kasılmasına neden olarak. Henüz tezgâhları kullanmamalıydı. On altı yaşında bile değildi.

“Ve?” diye sordum.

“Onu görmeye çabalıyorum,” dedi üzgün bir sesle. “Ama göremiyorum. Ve Cormac hayal kırıklığına uğruyor. Beni doktorlara bile muayene ettirdi.”

Cormac’ın Amie’nin hafızasını değiştirdiğini biliyordum ama yine de ürpermekten kendimi alamadım. Onu benim becerilerime sahip olacak şekilde değiştirmesine şaşırmazdım çünkü ondan her şey beklenirdi. Ama Amie’ye zaten ne kadar kontrol uyguladığına bakılırsa bu

olasılık korkutucuydu. Belki de bu yüzden değiştirilmem konusunda henüz baskı yapmamıştı. Ne de olsa elinde bir denek vardı.

“Özel bir atölyeye gidip çalışıyorum,” diye devam etti. “Cormac bana izin verdi ama bir şey gördüğümde onu bilgilendirmek için söz vermek zorunda kaldım.”

“Ben sana yardım ederim,” diye önerdim. “Cormac kendisi dokumayı göremez, bu yüzden sana öğüt verecek doğru kişi değil.” Onu bu şekilde kullanmaktan nefret ediyordum ama bir tezgâha kavuşmalıyım. Cormac’ın ona dokuma tezgâhlarıyla ilgili ne gösterdiğini merak ediyordum.

“Eder misin?” Bir an için Amie aklım konusunda bana hayranlık besleyen sevgi dolu kız kardeşim oldu; duraksadım.

Suçluluk hissime karşın geri çekildim ve gülümsedim. “Elbette.”

ON BİR

“İşte burası.” Amie elini yeni güvenlik panosunun üstünde gezdirdi ve kapı gıcırdayarak açıldı. Odanın içine girince ışıklar otomatik olarak yandı ve atölyeyi aydınlattı. Tam önümüzde bir dokuma tezgâhı duruyordu ama ona doğru koşmamak için kendimi tuttum. Amie şifresini girdi ve tezgâh çalışmaya başladı. Dokuma tezgâhında değişiklikler yapma dışında da çok şey görüyordum ama kız kardeşimle birlikteyken dikkatli hareket etmeliydim.

Gözleri tezgâhın boş çalışma alanına dalan Amie’ye baktım.

“Üstünde hiçbir şey yok,” dedim, yumuşak bir sesle.

“Ah!” Utanmıştı ama kıkırdamayı başardı.

Uzandım ve en son koordinatları elde edecek şekilde ayarlardım. Ne yazık ki Amie’nin son baktığı yer Batı Bölgesi’nde sıradan bir şehirdi.

Bütün şehri, mahalleleri, merkezi, parkları ve okulları seçebiliyordum. Denesem de güvenlik uyarıları dışında başka bir şeye ulaşamadım. Dokuma tezgâhlarının artık

çok özenle kontrol edilip izlendiğine şaşırılmamalıydım. Cormac'ın entegre güvenlik sisteminde bir boşluk bulmayı ummuş, konu Amie olunca kör bir noktası olabileceğini düşünmüştüm. Asıl koordinatlara döndüm ve Amie'nin tezgâhı görmesini sağlamak için geriye çekildim.

"Bir şey görüyor musun?" diye sordum.

Başını salladı. Uzak mahallelere daha yakından bakmak için büyüttüm ve yeniden sordum.

Bu kez hayır derken dudakları titredi.

"Bunu yapamaman sorun değil," dedim, elimi onun elinin üstüne koyarak. *Kesinlikle sorun değil*, diye ekledim içimden.

"Elbette sorun! Yapamazsam ne işe yararım?" dedi.

"Elbise tasarlamak istediğini sanıyordum."

"İstiyorum! Ama Cormac hayal kırıklığına uğrayacak. Bana güveniyor ve onu yanıltmış olacağım." Amie yanğından süzülen gözyaşlarını sildi ve onu rahatlatmamı ister gibi kocaman açtığı yaşlı gözlerini bana çevirdi.

"Cormac'la ben ilgilenirim," dedim. "Bir kez daha deneyelim."

Makinenin gözetim verisinde kalmasına olanak tanılarak dokumayı elimden geldiği kadar büyüttüm. Birinin oturma odasına bakıyorduk. Amie derin bir nefes aldı ve bunu görebildiğine emin oldum ama dönüp ona baktığımda gözyaşlarının aktığını gördüm.

"Hiçbir şey," diye fısıldadı.

Kolumu omzuna koydum ve hıçkıran kardeşime sırtı sarılarak susturmaya çalıştım. Bunun istemediği bir şey olduğunu ona nasıl anlatabilirdim? Özellikle de Cormac'ın yaptığı değişikliklerden sonra Amie'den kalan

bu son zerre karşımdayken.

Bu yüzden dokumayı göremediği ya da tezgâhta çalışmadığı için mutluluk duymadan ağlamasına izin verdim. Kız kardeşimin Dokumacı olamayacağını bilmenin bir rahatlama yaratacağım düşünmüştüm ama korkularının yerini onun acısı almıştı.

“Bir fikrim var,” dedim. “Sessizce mutfağa girelim ve çikolata bulalım.”

Göz göze geldik ve başıyla onaylarken kardeşimin yüzüne yayılan gülümsemeyi gördüm. Onu yavaşça çekip ayağa kaldırdım ve koridorda kol kola yürümeye başladık. Atölyelerin önünden geçerken daha önce dikkatimi çekmeyen bir şey fark ettim. Yiyecek ve havayla ilgili atölyelerde bile ağır sürgüler ve güvenlik panoları vardı.

Sıkı kontrol altında olan yalnızca ben değildim.

Cormac’ın çıldırdığını, Halka’nın geldiğini fısıldamalarına şaşmamalıydı. Bir ay daha böyle sürerse herkes değişiklik hayali kuracaktı. Mutfaka daldığımızda bizi kimse durdurmadı. Birkaç hizmetkâr koşuşturuyordu ve aralarından biri durup tatlıların yerini işaret etti.

“Annem bu kadar geç saatte çikolata yememize asla izin vermezdi,” diye fısıldadım Amie’ye suç ortağım gibi.

Dolabı açınca bir yığın çikolata ve şekerle karşılaştım. Çocukluğumuz süresince bize verilen tatlı toplamından daha fazla çikolata vardı. Keşfimi göstermek için hızla başımı çevirdim ama Amie’nin sırtı dönüktü.

“İşte!” diye seslendim. Ama bana dönmedi. Bir adım atıp ona yaklaşarak elimi omzuna koydum ve bana bakması için zorladım. Ama o yana doğru bir adım atınca, üstü şekerli karışımıyla dantel gibi bezenmiş büyük, beyaz pastayı gördüm.

Boğazımda fazlasıyla tatlı, kaplama şekerinin sızısını yeniden hissettim.

“Bu pasta neden kalbimi yerinden fırlayacakmış gibi hissettiriyor?” diye sordu Amie alçak sesle.

Gözlerimi zorla pastadan ayırıp ona baktım ama bunu yaptığımda yüzünün acı dolu ifadesini gördüm. Anıyı ondan almışlardı ama acıyı almamışlardı.

“Beni almaya geldikleri gece evde bir pasta vardı,” dedim ona hatırlatarak.

“Anımsayamıyorum,” dedi. “Neden anımsayamıyorum?”

“Neyi?”

“Annemi. Babamı. Buradalar.” Eliyle alnını gösterdi. “Ama yoklar.”

Bir seçeneğim vardı. Ona Cormac ve değiştirme hakkında gerçeği anlatabilirdim. Onu çocukluğundan kopardığını ve o geceki korkunç olayları hatırlamayacak şekilde onu değiştirdiğini söyleyebilirdim. Ya da ona yalan söylemeye devam edebilirdim.

“Çünkü onları özlüyorsun,” dedim. Bu da bir şekilde gerçektir.

“Onlara ne oldu?” Bu kez sorusu bir yanıt talep ediyordu. Cormac’ın onlarla ilgili bir hikâye uydurduğunu biliyordum. Amie’nin birkaç kez değiştirildiği düşünülürse, Cormac ona hayatı hakkında birçok hikâye anlatmış olmalıydı. Ama Amie’nin ne anımsadığını ve nasıl anımsadığını bilmiyordum. Çaresizce istediği bilgiye nasıl tepki göstereceğini tahmin edemiyordum.

Amie’ye gerçeği anlatmak hiçbir amaca hizmet etmeyecekti. Onu Cormac’a düşman edebilirdi ama sonunda annemizi kurtarmanın bir yolunu bulamazsam, Amie de

ona ne yapıldığının bilgisiyle yaşamak zorunda kalırdı. Amie'nin masumiyeti Cormac tarafından zaten yeterince zarar görmüştü. Bu yükü tek başıma taşımalıyım. "Öldüler. Ben kazanım ekibinden kaçmaya çalışırken öldüler."

Amie ona vurmuşum gibi, bir adım geri gitti. "Sen kaçtığın için mi öldüler?"

Aslında böyle de denebilirdi ama göğsümü sıkıştıran suçluluk duygusu sorumluluğun tamamen bende olmadığını söylüyordu. Amie anne babamız hakkında çok az şey hatırlıyordu. Hatta o gece benim bildiğimden de daha az. Ama ona anne babamızın Gündem'le ilişkilerini anlatabileceğim gibi, Dante'den ya da annemizin hâlâ hayatta olduğundan da söz edemezdim. Hikâye öyle karmaşıktı ki anımsayabilse de işe yaramayacaktı. Ama önemi yoktu çünkü Amie ona söylediğim kadarına inanıyordu. Ve bu yüzden benden nefret ediyordu. Bunu zümrüt yeşili gözlerinde görebiliyordum. Öfkelendiğinde tam anneme benziyordu.

"Bunu nasıl yapabildin?" diye sordu.

"Bu hayatı istemedim." Anne babamıza olanlarla ilgili hikâyeden Amie'yi korumak istesem de bir Dokumacı'nın yanlış bir amaçtan fazlası olduğunu varsaymak istemiyordum. Amie bundan çok daha büyük bir dünyanın var olduğunu bilmeliydi.

"Bu hayatın nesi var?" diye sordu arkamızdan yumuşak bir ses. İrkilerek döndük ve karşımızda bize bakan Pryana'yı bulduk.

"Bu hayat bir yalan," dedim.

Pryana bunu zaten biliyordu. Bunu her zaman bilecek kadar akıllıydı.

Pryana yeniden konuşmaya başlamadan, Amie hıçkırığı-m tutarak kapıya doğru koştu. Onu durdurmaya yeltendim ama gerçeğin ağırlığı beni durdurdu. Böylesi daha iyiydi.

“Uyuyabilmek için kendimize her hayatın bir yalan olduğunu söyleriz,” dedi Pryana, mutsuz bir kahkahayla.

“Ben asla bu yalanı seçmedim.”

Pryana bir adım atarak bana yaklaşıncı tenindeki hindistancevizi kokusunu aldım. “Sana haberlerim var Adelice. Her hayat bir seçimdir. Artık bu dünyaya, bu işe mecbur olduğumuzu varsayamayız. Sen geri dönmeyi seçtin. Ben uyumlu davranmayı seçtim.”

“Haklısın,” dedim durgun gözlerine bakarak. “Senin, benim ve Cormac’ın seçenekleri var. Ama halkın büyük çoğunluğu Lonca’ya karşı çıkmayacak kadar güçsüz ve onların bir seçeneği yok. Bunu biliyorsun.”

“Elbette biliyorum. Bundan başka bir şey düşünmüyorum,” dedi Pryana.

Yalnızca benimle aynı fikirde olduğu için değil ama sözcüklerinin ima ettiği anlamdan dolayı nefesimi tuttum.

“Gizlice pasta aldığınızı gördüm,” dedi Pryana, konuyu değiştirerek.

“Amie’yi neşelendirmeye çalışıyordum.”

“Neden üzgündü?” Pryana’nın sesi biraz yükseldi.

“Tezgâhta dokumayı göremiyor. Ona yardım edebileceğimi düşündüm ama edemedim.”

“Karmaşık bir durum,” dedi Pryana, gözlerini benden ayırmadan. “Değiştirme yeteneklere tuhaf etkiler yapıyor. Ama kazanım gecenle ilgili neden ona gerçeği söylemediğini anlamıyorum.”

“Neden gerçeği *söyleyeyim?*” diye yanıtladım, buz ma-

kinesinin önündeki küçük alanda adım atarak.

“Çünkü Cormac’tan nefret ediyorsun,” dedi Pryana. “Gerçeği gizlemenden bir şey kazanacak tek kişi o.”

Demek Pryana Cormac’ın kardeşime ne yaptığını biliyordu. “Amie bir şey kazanıyor.”

“Neymiş o?” diye sordu Pryana.

“Masumiyet.”

“Masumiyeti ondan uzun zaman önce çaldı,” dedi Pryana ve ses tonu Cormac ve Lonca’nın hepimizden masumiyetimizi çaldıklarını anımsattı.

“Ama Amie bunun bilmiyor,” dedim sakın bir sesle. “Tam olarak açıklayamıyorum. Ona neden hatırlayamadığını ve anne babamızın başına neler geldiğini anlatırsam, bu gerçekle yaşamak zorunda kalacak.”

“Hepimiz bununla yaşamak zorundayız,” dedi Pryana bana hatırlatarak.

“Evet, doğru ama o benim küçük kardeşim. Bir gün öğrenecek. Bunu sonsuza dek ondan gizleyemem. Ama şimdilik kendini güvende hissediyor. Kâbus görmüyor. Kendini suçlamıyor.”

“Seni suçlamasını tercih mi ediyorsun?”

Hassas bir konuyu açma isteğiyle derin bir nefes aldım. “Bunu sen de kardeşin için yapmaz mıydın?”

“Bilmiyorum,” dedi Pryana. Sesi titriyordu. “Buna fırsatım kalmadan Lonca onu elimden aldı.”

“Amie’ye gerçeği söyleyebilirdin. Neden yapmadın?”

Parmaklarıyla oynayan Pryana tereddüt etti. “Emin değilim. Benim işim değildi.”

“Neden Amie’ye iyi davranıyorsun?”

“Artık iyi davranacak bir kardeşim yok,” dedi, paylaş-

tığımız eski yarayı açarak. Dünyamızın yapısıyla ilgili masumiyetimi, Maela Pryana'nın kız kardeşini ve sınıf arkadaşlarını Cypress'taki okullarından söküp attığı günden uzun zaman önce kaybetmiştim.

"Maela'yı suçla," dedim.

"Maela'yı suçluyorum," dedi, neredeyse sözcükleri yüzüme tükürür gibi. "İyi arkadaş gibi mi görünüyorduk?"

Başımla isteksiz bir hayır işareti yaptım. Anlaşılan benim yokluğumda aralarında her ne geçtiyse, Maela'nın yönetimi altında benim katlandıklarım kadar kötüydü. Pryana'nın bana hâlâ kızgın olduğu da anlaşıyordu.

"Nedeni Cormac," dedi Pryana sonunda. "Maela Cormac'ın dikkatini çeken herkesten nefret ediyor."

"Ve sen onunla nişanlıydın," dedim.

"Kısa bir süre." Omuz silkti. "Ondan kurtulduğum için pek üzgün değilim. Yalnızca buradan bir çıkış yoluydu."

"Bir Yaratıcı olmak istemedin mi?" diye sordum şaşkınlığımı gizlemeden.

"İstediğimi düşünüyordum ama..." Pryana sözlerine devam etmedi. Koyu renk gözlerini gözlerime dikti. Sözlerini bitirmesine gerek yoktu. İkimiz de Yaratıcı olmanın sırtımıza yüklediği sorumlulukları biliyorduk.

"Cormac Patton gibi bir pislik için bunları yapmak," dedim.

"Bilmediğine şaşırdım."

"Maela'yı uzun süredir görmemiştim. Erik için çıldırdığını sanıyordum."

"Beni yanlış anlama. Senden hâlâ daha çok nefret ediyor ve en büyük nedeni de Erik," dedi Pryana.

"Erik'le aramızda ne geçtiğini nasıl bilebilir?"

“O gece bahçede onu öptüğünü gördü,” dedi Pryana bana hatırlatarak.

“Onu demek istemedim. O geceden bu yana çok şey oldu...” Düşüncelerim ay ışığının altında, bahçedeki dansın ve Alcatraz’ın kayalık sahilinde kaçamak öpücüklerin anısına daldı. Onu düşünürken anılar arasında kayboldum ve fazla konuştuğumu fark etmedim.

Pryana geriye bir adım attı ve beni inceleyerek güldü. “Ona âşıkısın.”

“Ben...” Ama ne diyeceğimi bilemedim çünkü yalan söylersem anlayacaktı. Yüzümün kızarıklığının geçmesi için çabaladım.

“Jost için kaçtığın söylentisi yayılmıştı,” dedi Pryana, etkilenmiş görünerek.

“Karmaşık bir durum.”

“Yasadışı ilişkilere girdiğinde genellikle öyle olur,” dedi Pryana ama yüzünde, gözlerine kadar yayılan bir gülümseme vardı. “İyi bir zevkin var. Saçları... saçlarını kesmedi, öyle değil mi?”

Rahatlayarak gülümsedim ve başımı salladım. Jost ve Erik’i düşünmek, başlarına ne geldiğini, güvende olup olmadıklarını bilmemek dayanılmayacak kadar zor olsa da gülümsedim.

“Amie’ye intikam için iyi davranmıyorum,” dedi Pryana konuşmayı başlatan soruya geri dönerek. “Amie’yi seviyorum. Bana kız kardeşimi hatırlatıyor.”

“Pryana.” Bunu nasıl söyleyeceğimden emin olmadan duraksadım. Özür dilemek için çok geçti. “O gün olanlar için birçok mazeret gösterdim ama kardeşin için gerçekten üzgünüm.”

“Ben de... ve senin hatan değildi.”

Bu sabah bana bunu itiraf edeceğini asla düşünmemiştim.

“Arras’ta hiç kimsenin bilmediği şeyler var,” dedim, kendimi onunla bir şey paylaşmak zorunda hissederek. “Korkunç şeyler. Amie bilseydi...”

“Neyi bilseydi?” dedi Pryana ısrar ederek.

“Annemiz ölmedi,” dedim. Bunu birine söylemek rahatlatıcıydı. Yeryüzü’nde hiç kimse annemin ne hale geldiğini görmenin ne kadar zor olduğunu gerçekten anlamamıştı. Dante bile onu bırakıp gittiğinde annemin kurtarılmaya değer olduğuna, hâlâ eski bir parçasının içinde olduğuna kendini inandırmaya çalışıyordu. Ben o kadar emin değildim. “Annem bir...”

“Kalıntı mı?” dedi Pryana tahminde bulunarak ve ağzım açık kaldı. “Burada her şeyin değiştiğini sana söylemiştim.”

“Her zaman dedikoduyu iyi duyan biriydin ama Arras’ta Kalıntılar hakkında nasıl bilginiz olabiliyor?”

Pryana bir kaşını kaldırdı ve sonra da buradan gitmemiz gerektiğini işaret etti. Gitmek için dönerken sol omzuna düşen ipek gibi buklelerini geriye itti ve ensesindeki belli belirsiz kum saati baskısını gösterdi. “Bu, sorunu yanıtlıyor mu?”

Üzerine atılıp kolunu yakaladım ve kızgın bir sesle fışıldadım. “Gündem’in bir parçası mısınız?”

Pryana’nın adımları sakın ve kontrollüydü. Suçlamamla hafifçe bile sendelememişti. “Şşşt! *Her şey değişti.*”

Kule’ye doğru yürümeye devam ettik ve şoku atlatınca yüzüme bir gülümseme yayıldı.

“Sana sormak istediğim sorular var,” dedim. “Öğrenmek istediğim birçok şey var.”

“Şimdi olmaz,” dedi, asansörde kendi yoluna giderek.

“Ne zaman?” Kolunu yakaladım ama asansörün kapısı kapanmaya başladığı için hızla geri çekilirken yanıtını duydum.

Yakında.

ON İKİ

Ertesi gün Pryana kapımın eşğinde belirdiğinde Albert'in bana insanların Halka olduğum için beni izleyeceklerini söylediğini anımsadım. Doğru olup olmadığını görmem için bu bir fırsattı.

Pryana bileğime ince bir bilezik geçirdi ve beni koridora çekti. "Bu bir maske," diye açıkladı. "Gözetime engel oluyor. Geçici olarak."

"Ne kadar süre için?" diye sordum.

"Otuz dakika. Nereye gitmek istersin?"

"Kliniğe," dedim tereddüt etmeden. "Ve Cormac'ın da-iresine."

"Zamanımızın ikisine yeteceğini garanti edemem."

"Öyleyse kliniğe gidelim." Seçim yapmaktan nefret ediyordum ama önceki değiştirmelerle ilgili bilgiler, özellikle de annemin ruhuyla ne yapıldığı öncelikliydi. Cormac'la işler iyi gitmezse, başka bir fırsat daha bulamayabilirdim.

Ana kuleden geçerek yerleşkenin diğer kısmına geldik ve dün gece gördüğüm kilitli atölyelerin önünden

geçtik. Koridorlarda kimse yürümüyordu. Dokumacılar tezgâhlardaydılar. “Bu duvarları yapay bir programla döşediler.”

“Biliyorum,” dedim. “Burada hiç pencere yok.”

“Yalnızca o değil,” dedi Pryana, önemsiz bir şeyi istekli şekilde söyleyerek. “Artık büyük bir kamera var. Kule’deki yaşamla ilgili bir numaralı kural: Adımlarına dikkat et. Çünkü başkaları kesinlikle dikkat ediyor.”

Dikizleyen gözler görme şüphesiyle bakışım duvarlara takıldı.

“Ama bundan dolayı bizi göremezler mi?” diye sordum, bilekliğimi yukarı kaldırarak.

“Hayır. Gündem’in bir hediyesi,” dedi gülümseyerek.

“Bunları nereden buldun?” Sesimdeki kuşkunun anlaşılmasına çalıştım.

“İki numaralı kural: Gündem her yerdedir.”

Nasıl? Bunun anlamı yoktu. Ben kaçtığım da başka hiç kimse isyan etmemişti. Sonra Enora’nın elektronik dosyasındaki gizli bilgiyi düşündüm. Erik o konuda ona yardım etmişti.

Biz kaçtığımız da isyan tohumları ekilmişti ve biz burada değilken büyümüştü. Arras’ın hızlandırılmış zaman çizelgesinin Gündem’in lehine çalıştığını ilk olarak fark ettim.

“Ne arıyoruz?” diye sordu Pryana, yerleşkenin tıbbi kanadına açılan kapının önünde sessizce beklerken. Yanıtlamama fırsat kalmadan Pryana bir parmağını dudaklarının üstüne koydu. İki hemşire sohbet ederek dışarı çıktı ve Pryana ayağının ucuyla kapıyı yakalayıp benim için yeniden açtı.

“Amie’ye ne yaptıklarını öğrenmek istiyorum,” dedim yalan söyleyerek. Tüm planlarımı onunla paylaşmaya hazır değildim. Pryana’yla ittifakımız henüz çok kırılgandı.

“Bunu zaten biliyorsun,” dedi, bana şöyle bir bakıp. “Hafızasını değiştirdiler, silip temizlediler.”

“Ama tam olarak ne yaptıklarını bilmek istiyorum... belki yan etkileri vardır,” dedim daha inandırıcı görünmeyi umut ederek.

“Hepsi bu kadar mı?” dedi Pryana. İnanmadığı belliydi.

“Ona yapılanı tersine çevirmeyi denemek istiyorum.”

Pryana’nın gözleri açıldı. “Peki, bunu nasıl yapacaksın?”

“Bazı yetenekli Terziler tanıyorum.” Kendi yeteneğimden söz etmedim. Pryana planlarım hakkında ne kadar az bilse, yakalandığında bizim için o kadar güvenli olurdu.

“Önce dosyalara bakmalıyız,” dedi Pryana. “Nerede olduklarını biliyorum.”

İçeri girdiğimiz anda burun deliklerimi yakan antiseptik kokusuna kadar her şeyi anımsadım. Çelik muayene masasının yanından geçtik ama üstüne baktığımda, benim için şekillendirdikleri başlığı göremedim. Birini değiştirmek için ölçüler ve şekillendirmeler ne kadar gerekliydi?

Dikkatimi hayalete benzeyen odadan ayırana kadar Pryana ana aktarıcıya ulaşmıştı bile.

“Amie Lewys.” Dosyalara bakabilmem için Pryana yana çekildi. Amie’ye ne kadar zarar verdiklerini gösterecek bir şey bulmak için raporlara göz gezdirirken sonunda dikkatimi iki sözcük çekti: *Deney tamamlanmıştır*. Rahatlayarak nefesimi bıraktım. Nefesimi tuttuğumun

farkında bile değildim.

“Amie’yi artık değiştirmeye çalışmıyorlar.” Aktarıcının ekranına baktım.

Pryana omzumun üstünden okudu ama rahatlamak yerine kaşlarını çattı.

“Ne oldu?” diye sordum, yanıtından korkarak.

“Amie konusunda haklısın ama bu ne anlama geliyor?” İşaretparmağı ekranda hareket ederken eğilip baktım:

Cypress Projesi deneylerinin yaş ve cinsiyet ayırmaksızın tüm adayları içerecek şekilde genişlemesi önerilir.

Göz göze geldik ve ikimizin de aynı şeyi düşündüğünü anladım. Her ne anlama geliyorsa, bu iyi bir şey değildi.

“Cypress Projesi’nin ne olduğunu biliyor musun?”

“Hayır ama kulağıma iyi bir şey gibi gelmiyor.”

Akıllı kız diye düşündüm ve ona söyleyip söylememeye, Lonca’nın Cypress Projesi’ni bilen bir Dokumacı’ya şiddetli bir tepki gösterip göstermeyeceğine karar vermeye çalıştım. Gündem bu konuda bilgi paylaşmaya başlarsa, Cormac bunun benden kaynaklandığını anlayacaktı. “Dokumacılar doğal değiller. Lonca bizleri genetik deneylerle yarattı.”

“Ama öyle yaptılarsa...” Sesi kesildi ve dudaklarını ısırırdı. “Neden kızlar?”

“Kontrol,” dedim ifadesiz bir sesle. “Yeteneği olan erkek çocuklar yok edildiler.”

“Terziler mi?”

Arras’ta yaşarken Gündem’den ne kadar çok şey öğrendiğinden etkilenerек başımla onayladım. Ayrıca bunu annem babam da biliyordu. Yalnızca bu bilgiyi benimle paylaşmamayı seçmişlerdi. Anne babamın benden gizle-

diği sırların düşüncesiyle titrememi önemsememeye çalıştım. Artık beni neredeyse rahatsız etmiyordu.

“Ama deneylerin genişlemesiyle ne kastettiklerini bilmiyorum,” dedim, çalışma masasından geri çekilip kliniğin beyaz duvarına bakarken. Siyah bir branda gibi düşmanca bana baktı. Sanki hamlemi yapmamı bekliyor gibiydi. Duvara bakmaya devam ettikçe, beynimde daha çok soru belirmeye başladı ve sonunda bir tanesi aradan kurtulup ağzımdan dışarı döküldü. “Bu bilgileri burada saklamalarının tuhaf olduğunu düşünüyor musun?”

Pryana aktarıcıdaki dosyalara göz atarken omuz silktili. “Belki de deneylerden bir kısmını burada yapmışlardır.”

Metal başlığı, gözü kör eden ışığı ve zihnimi şekillendirmeyi amaçlayan soruları anımsadım. Buraya bunun için getirilmiştim. Kaçmamış olsaydım, bu masalardan birini boylayıp, daha uysal olmam için Terzilerin beni değiştirmesini bekleyecektim. Kaçtığım gece Loricel’i buraya getirmiş olmalıydılar.

“Buraya geri geldin mi?” diye sordum Pryana’ya.

“Evet.” Aktarıcıdan bana dönüp baktı. “Kaçtığın gece. Beni değiştirmeyi denedikleri gece. Yaratıcılığı devralmam için Cormac Loricel’in genetik özelliklerini benimkine eklemek istedi. Beni başka bir testten daha geçirecek misin?”

Gözümü bile kırpmadım. Pryana kalbindeki değişikliğin ne kadar şüpheli görüldüğünü bilmeliydi. “Bir tane daha.”

“Sana engel olan ne? Kendimi sana kanıtlamak için sabırsızlanıyorum.” Sözcüklerinde acı vardı.

“Seni neden silip temizlemedi? Güvenilmeyecek kadar çok şey biliyordun. Cormac neden senin anılarını değiştirmemi?”

Pryana başını sallayarak soludu. “Değiştirdi. En azından değiştirdiğini düşündü. Kule hakkında bilmen gereken bir şey var Adeline. Burası Gündem üyeleriyle kaynıyor.”

“Yani Gündem seni kurtardı mı?”

“Bir Terzi kurtardı,” dedi Pryana. “Bana inanman için bir neden yok ama başka kime güvenebilirsin?”

Albert’in sözleri zihninde yankılandı. *Kalplerini tanı.* Pryana’nın kalbini asla tanıyabileceğime emin değildim.

Ama Amie tanıyordu. “Amie sana güveniyorsa, ben de güveniyorum.”

Pryana itirafımdan etkilenmiş benzemiyordu. Onun yerine aktarıcıya odaklandı. “Fazla zamanımız kalmadı. Bana gerçekten ne aradığını söylemen gerek.”

“Sana zaten...”

“Amie’ye ne yaptıklarını bulmak istediğin palavrasını anlatma bana. İkimiz de onun başına gelenleri biliyoruz. Başka bir şeye ihtiyacın var ve ben onun ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum.” Dudakları kendini beğenmiş bir tebessümle kıvrılırken, koyu renk gözleri parlıyordu.

Pryana’yla sorunumuz, ikimizin birçok yönden birbirimize benzememizdi. Sizin gibi düşünen birini kandırmanız zordu. Elbette bu, annemden kalan parçaları bir araya getirecek bilgiyi aradığım için burada olduğumu bilmesini istediğim anlamına gelmiyordu. Pryana bilse bunun Gündem’i tehlikeye atacağını söylerdi.

“Bir kızın sırları olmalı,” dedim omuz silkerek.

“Aynı zamanda müttefikleri olmalı.”

Seçtiği sözcükler duraksamama neden oldu. Enora da Albert da bana aynı şeyi söylemişlerdi ve ikisi de benden çok daha akıllı insanlardı.

“Annemin ruh ipliği burada bir yerde olmalı,” dedim, itiraf ederek. “Bulabilirsem.”

Gözlerinden bir gölge geçer gibi oldu. “İpliklerin nerededir durduğunu biliyorum. Kalıntıları öğrendikten sonra, Ursula hakkında bilgi bulmak için gelmiştim.”

Bu ismi bana daha önce asla söylememişti ama sesindeki acı ifadeden kim olduğunu anladım.

“Kız kardeşin,” dedim. “Bir şey buldun mu?”

“Bulacak hiçbir şey kalmamıştı. Maela onun gittiği lisesi dilimlere ayırmıştı. Kurtarılabilecek bir şey yoktu.”

Ona sarılmayı düşündüm ama suçluluk ağır bastı ve parmağımı bile kaldırmama engel oldu.

Pryana uzun ve derin bir nefes aldı. “Annenin ruh ipliğini bulmak soylu bir amaç. Bunun için yardımcı olabiliyim. Ama Cormac’ın dairesinde ne var?”

“O daha karmaşık. Dur, sana göstereyim.” Parmaklarımı aktarıcının ekranında kaydurdum ama birinin görüntüsünü değiştirecek dosyalara ulaşmadan üstümüzde kırmızı bir ışık yanıp sönmeye ve sakın bir kadın sesi, “Yasak geçiş” diye tekrarlamaya başladı.

“Bu maskenin ne kadar süreyle çalışması gerekiyor?” diye sordum Pryana’ya, ikimiz de hızla ayağa kalkarken.

“Otuz dakika,” dedi ve “teorik olarak,” diye ekledi.

“Teorik olarak kısmını önceden söylemeliydin.”

Koridordan ayakkabıların zemin döşemesinde çıkarıldığı sesler duyuluyordu. Tek şansımız hangi odaya girildiğini bilmemeleriydi. Maskenin en azından bu ayrıntıyı doğru şekilde elde ettiğini umuyordum.

“Bu taraftan!” diye seslendi Pryana ve beni ofise bağlı

gözlem odasına ititşirdi. Ayağım metal muayene masasına takıldı ve ileri fırlayarak yakındaki bir taşıma arabasına çarptım. Pryana beni yakaladı ve ayağa kalkmama yardım ederek kendime gelmemi beklemeden peşinden sürükledi. Kapıda durup koridoru gözetledik ve mucizevi bir şekilde boş olduğunu gördük. Bir an tereddüt ettim ama Pryana yerleşkenin ana bölümüne açılan kapıya doğru atıldı ve ona katılmaktan başka çarem kalmadı.

Açılır kapanır birkaç kapıdan geçerken boğuk çığlıklar gittikçe yaklaşıyordu ve o sırada Pryana kollarımdan yakalayıp beni yemek salonuna açılan kapıya doğru çekti. “Buraya gel.”

İçeri girer girmez beni boş bir iskemleye doğru itti ve kendisi de yanındaki yere oturdu. Yemek salonu değişmişti. Kule’ye ilk geldiğimde neredeyse tüm alanı kaplayan büyük maun masa artık burada değildi. Onun yerinde, sıra sıra dizilmiş ayrı masalar vardı. Her birinde bir Dokumacı tek başına yemek yiyordu. Aşağıdaki atölyelerde olduğu gibi, her kız kendi yeriyle sınırlandırılmıştı ve bu durum birbirleriyle konuşmalarına engel oluyordu.

Birkaç baş bize dönünce gülümsedim. Diğer kızlar karşılık vermeden yemeklerine döndüler. Önümde sade tavuk ve büyük bir ekmek parçası duruyordu. Geçmişte abartılı ziyafetler sunulurdu: Hint baharatlı yemekler, hamur işleri ve çorbalar. Şimdiki ise yarar sağlamaya yönelikti ve beslenme dışında hiçbir amacı yoktu.

Pryana bakışımı yakaladı ve yemeye başladı. Çatalımı elime aldım ve kalbim hızla çarpmaya devam ederken yemeye çalıştım. Kuru eti çiğnerken diğer Dokumacıları inceledim. Giysileri de yemek kadar sadeydi. Birkaçı

saçını toplamıştı ama hiçbirinde makyaj yoktu. Onlarla karşılaştırdınca Pryana'yla ben gösteriş meraklısı tipler gibi görünüyorduk ve bu da daha çok sinirimi bozuyordu.

Şu an buraya ait olmadığımız açıktı.

Dikkatimi tabağıma çevirip yemeye çalıştım. Onlardan biri gibi davranmak istiyordum.

Arkamızdaki kapı açıldı ve salondaki tüm kızların doğrulup onlara bakmasına neden olacak kadar gürültüyle bir grup içeri girdi. Nefesimi tuttum ve aynı şeyi yapmak için kendimi zorladım.

Bir avuç nöbetçi kapıda durmuştu ve Maela'nın yanlarından geçtiğini görünce midem kasıldı. Gözleriyle odayı taradı ve bakışları üstümde durdu.

"Bayanlar," diye seslendi. "Bir güvenlik ihlali oldu. Lütfen duvarın önünde sıraya girin."

Kimseden ses çıkmadı. Ben de dahil, tüm kızlar söyleneni yaparken yan bir bakış bile atılmadı. Pryana yanıma sıkıştı ama Maela bizi inceleyerek sıra boyunca yürürken ona bakmaya cesaret edemedim. Güvenliği kimin ihlal ettiğini bilmesi gerekse de benim önümde durmadı. Maela bizimle oynuyordu.

"Biriniz izinsiz korunmuş bir alana girdiniz," dedi Maela. "Kimdi o?"

Öne doğru adım atmak istedim ama kendimi tuttum. Cormac burada değildi ve beni Maela'nın gazabından koruyamazdı.

Maela parmağını gruba salladı. "Suçlu ortaya çıksın. İtiraf etmezseniz, buradaki herkesi suçlu varsaymak zorunda kalacağım. Hepinizi kliniğe göndermek zorunda kalmaktan nefret edeceğim."

Benim yüzümden yeteri kadar insan yok edilmişti. Ayaklarımı hareket ettirdiğim anda Pryana beni geri çekti. “Bendim.”

Konuşan kıza bakmak için şaşkınlıkla öne doğru sendeledim. Koyu tenliydi ve dolgun yanakları onu Amie’den bile genç gösteriyordu. Yakınındaki kızlardan birkaçı şaşırarak ona baktılar ama kimse bir şey söylemedi.

“Gillian?” Kaşlarından birini kaldıran Maela ellerini beline koydu. “Gizlice kliniğe mi girdin?”

Gözlerini Maela’dan ayırmayan Gillian başıyla onayladı. “Kaçabileceğimi düşündüm.”

Bu kızın beni kurtarmak için yalan söylemesine izin vermeyeceğimi düşünerek öne küçük bir adım attım. Neden bunu yaptığını bilmiyordum. Ama kaçmaya çalışan kızlara verilen cezayı biliyordum. Sıranın dışına doğru hareket ederken Pryana’nın tırnakları koluma battı ve beni geri çekti.

“Pekâlâ.” Maela başıyla nöbetçilere işaret etti. Kızın ellerine kelepçe takmadılar. Onun yerine Gillian, kendinden ne beklediğini tam olarak biliyor gibi nöbetçilerin arkasından yürümeye başladı. Bedenime yayılan ürper-tiyi hissettim.

Maela grubun geri kalanına eliyle işaret etti. “Yemeklerinizi bitirebilirsiniz.”

Gitmek için dönerken bakışlarımız karşılaştı. Başımı eğmesi kimse tarafından hissedilemezdi. Burada kimse Maela’yı benim kadar tanımıyordu. Mesajı netti: Hareket sırası bende.

Akşam yemeği saati bittiğinde Pryana’yla ben hızla daireme döndük ve kapıdan girer girmez onu banyoya sürükledim.

“İyi numara,” dedi sesimizi bastırması için muslukları açtığımı görünce.

“Burada hayatımı nasıl sürdüreceğimi öğrendim. Anlaşılan sen de öğrenmişsin.”

Pryana omuz silkti. “Yapmak zorunda olduğumuz şeyi yapıyoruz.”

“Masum bir kızın ihanetini itiraf etmesine izin vermek de buna dahil mi?” Beynime kan sıçrasa da sesimi akan suyun sesinden alçak tutmaya çabaladım.

“Öne adım attığımı görmedim.”

“Denedim! Yanıt istiyorum!” dedim, sesimin üstündeki kontrolümü kaybederek.

Pryana dişlerini sıktı ve kahverengi gözleri bana döndü. “Gillian dava için kendini feda etti.”

“Hangi dava?” demeyi başardım. “Gündem’in intihar gerektiren nasıl bir amacı olabilir?”

Pryana gözlerini devirdi. “Aptal oynama Adelice. Ne için savaştığımızı biliyorsun. Gillian Halka’yı korumak için yapması gerekeni yaptı.”

“Çek git,” dedim alçak sesle. “Git ve buradaki diğer isyankârlara söyle: Korunmaya ihtiyacım yok.”

Bana karşı çıkmasa da Pryana gözlerini kıstı.

O gittikten sonra lavabonun önünde durdum. Ellerimi akan suyun altına koyarak yüzüme vurdum ve damlacıkların yüzümde akmasını izledim. Bugün kendini benim için öne atan kız kadar saf ve temiz olmak için yüzümü, boynumu ve ellerimi duruladım. Ama ne kadar sertçe ovarsam ovayım, onun kanını ellerimden asla çıkaramayacaktım.

ON ÜÇ

Biri kapıyı tıklattı. Pryana ve Amie dışında hiç kimse ziyarete geldiğinde kapıyı tıklatmazdı ve her ikisinin de bana kızgın olduğuna emindim. İnsanlar yalnızca yiyecek bırakmaya, temizlik yapmaya ya da aktarıcımı kontrol etmeye gelirlerdi ve asla girmeleri için izin vermemi beklemezlerdi. Ama kapıyı açtığımda, beni görmeye gelenin kim olduğunu anladım.

“İçeri gelebilir miyim?” diye sordu Maela.

Yana çekildim ve salona girmesine izin verdim. Hızla yürüdü ve şöminenin üstündeki raftan vazoyu aldı. Neredeyse cebine atacağını düşündüm. Yüzünden okunuyordu: Bunlar onun olmalıydı. Onun dairesi. Onun işi.

Onun Cormac’ı.

Ama bu, şu an neden burada bulunduğunu açıklamıyordu.

“Sana bir şey ikram edebilir miyim?” diye sordum. “Bir içki? Odana geri dönmen için bir harita?”

“Seni de görmek çok güzel,” dedi Maela. İma ettiğimi anlamamış gibi davrandı. Onun yerine kendini arkaya

yaslanan bir koltuğa bıraktı ve rahat etmek ister gibi bacak bacak üstüne attı.

Umutsuzluğa kapılıp karşısına oturdum. “Daha önce ziyaret edeceğini düşünmüştüm.”

“Cormac seni kilit altında tutuyordu. İznim yoktu,” diye açıkladı.

“Bu sana daha önce asla engel olmuyordu.”

Maela kuralları isteğe bağlı görürdü. Eğitimim süresince kurallarla olan esnekliğini birden fazla kez göstermiş; bütün bir liseyi yok etmiş ve jilet gibi keskin iplikle bana işkence etmişti. Kendisine söyleneni yapmak onun tarzı değildi.

“Ama seni az önce yemek salonunda görünce sana uğramaya iznim olduğunu varsaydım.”

“İlginç bir yemektir.” Doğruca gözlerine baktım. “Soruşturmaların daha önce öğünlerin bir parçası olduğunu hatırlamıyorum.”

“Kule’de zaman değişti, Adeline.”

“Zaman tüm Arras’ta değişmiş,” dedim onu düzelterek.

“Hızlandırıcı etken olduğunu kanıtladın.” Tepkimi bekleyerek bana baktı. Suçlamasına karşın ifadesiz kaldım. Arras’taki huzursuzluk için yanlışlıkla beni suçlayan ilk kişi o değildi.

“Burada benim neden olduğumdan çok daha fazla şey döndüğünü düşünüyorum,” dedim.

“Ama yine de işte buradasın. Yüksek kulenin çatı katında. Parmağında bir yüzükle,” dedi.

Nişan yüzüğümü çevirerek pırlantasını yumruğumun içine gizledim. Çoğunlukla onu taktığımı unutuyordum. Cormac yalnızca haftada bir kez geldiğinden eli kulağın-

daki evliliğimle seyrek olarak yüzleşmek zorunda kalıyordum.

“Neden buradasın?” diye sordum. “Yoksa yalnızca bana işkence yapmayı mı özledin?”

“Oyunculuk konusundaki doğal yeteneğini özledim.”

“Doğal yeteneğimi mi? Tencere dibin kara, seninkinden kara,” dedim.

“Endişelenme, seninle arkadaş olmaya istekli değilim Adeline,” dedi Maela.

“Rahatladım. Başvuru kabul etmiyorum.”

“Ama yine de Pryana gibi birini bir saniye bile düşünmeden dairene aldın.”

“Pryana bir dost.” Tam olarak doğru değildi ama yakındı.

“Kime güvendiğini tekrar düşünmelisin,” dedi Maela beni uyarak.

“Güvenmediğim birinden gelince, çok anlamlı sözler.”

“Sana yalan söylemekten hiçbir kazancım yok.” Maela özel bir bilgi paylaşıyor gibi öne eğildi. “Cormac’ın kazancı var. Pryana’nın var. Erik’in bile var.”

“Erik burada olmadığı için bana yalan söyleyemez,” dedim, düğümlenen boğazıma karşın konuşmayı başararak.

“Güvenin seni kapana kısırdı,” dedi.

“Seni kapana kısıran ne Maela? Seni korkmuş, küçük bir kuşa çeviren ne?” diye sordum. Bir kafeste olduğunu bilmiyor muydu? Onu burada tutan parmaklıkları, kilitleri ve sırları görmüyor muydu?

Maela şımarık bir gülümsemeyle bana baktı. Gözlerinin ardında coşkulu bir ifade vardı. Ama bana yanıt vermeden bir gürültüyle kavgamız bölündü. Cormac kapı eşiğinde duruyordu. Maela’nın bana işkence yaptığını

görmesinden hoşlanmadım. Geçmişte Cormac'ın işe karışması Maela'nın daha çok sorun yaratmasından başka bir şeye yaramamıştı. Elbette şimdi nedenini biliyordum. Ama bilmek güç kazandırmıyordu.

Maela daha önce sorumu savuşturmuştu ama Cormac'a baktığında yanıt yüzünden anlaşılıyordu. Öyle bir yeteneği olduğunu düşünsem, neredeyse gözlerinde yanan ateşin aşk olduğuna inanacaktım. Şimdi neden daha çok yükselmediğini biliyordum. Kendi hapishanesini inşa etmişti.

"Ziyaretini böldüğüm için üzgünüm," dedi Cormac. "Adelice'in yalnız olduğu söylenmişti."

"İnan bana, hiçbir şeyi bölmüyorsun," dedim. "Maela gidiyordu."

Maela ayağa kalkarken anlamsız bir kahkaha attı. Ama sürünerek Cormac'ın yanından geçerken parmakları onun omzuna dokundu ve duyamadığım bir şey fısıldadı.

Odadan çıktığında bir kaşımı kaldırdım.

"Bilmek istemezsin. Maela ve ben..." Sözlerini bitirmedim ama gerek yoktu.

"İkinizin de iğrenç geçmişiyle ilgilenmiyorum," dedim onu temin ederek.

"İlgilenmelisin. Ne de olsa benimle evleniyorsun."

"Bu beklenmedik zevki neye borçluyum?" diye sordum, konuyu geçmiş zaferlerinden başka tarafa değiştirerek. "Henüz akşam yemeğimi söylememiştim ama şimdi söyleyebilirim."

"Hayır, rahatsız olma. İş için buradayım. Yanında uzun süre kalmayacağım." Ama bunu söylerken bile ceketini çıkardı ve bir iskemlenin üzerine attı. Az sonra içki içecekti. Sonra da sorularımı savuşturacaktı. Buradaki

etkileşimlerimiz bu şekilde yürüyordu.

“Beni rahatsız etmiyorsun,” dedim yalan söyleyerek. Üzerinde çalıştığım ses tonum boyun eğme, daha aşağı nitelikte olma ve Cormac’ın benden istediği her şeyi yansıtıyordu.

Cormac ceketine uzandı ve içinden ince bir kutu çekip aldı. “Yaklaşan nişan gecemiz için bir hediye.”

“Gerek yoktu,” dedim ve kapağı kaldırıp parıldayan bir çift siyah, saten eldiven gördüm.

“Eldivenlerin yeniden moda olduğu söylendi ve gelecekteki eşimin stili mükemmel olmalı.” Boynundaki kravatu değiştirdi ve çıkarmadan biraz gevşetti.

“Teşekkür ederim. Güzelmiş.” Bu yüzden gelmediğini anlayarak kutuyu yana koydum. Bunu güzellik uzmanımla gönderebilirdi. “Neden buradasın?”

“Bakanlık senin güvenliğin konusunda kaygılar taşıyor,” dedi Cormac.

“Arras’ın bilmem ne teknolojisiyle güçlendirilmiş bir binada tamamen tecrit edilmiş durumdayım,” dedim ona hatırlatarak ve karşı çıkmasına izin vermek için duraksadım. Ama yapmadığını görünce ekledim, “devam edebilirim.”

“Bu kadarı yeterli,” dedi. “Kamu dikkatini düğünde tutmak için seyahat etmeni isteyeceğim. Bu yüzden sana göz kulak olması için... seni koruması için birini getiriyorum.”

“Beni izlemesi için,” diye düzelttim.

“Lanet olsun, Adeline. Öldürülmek mi istiyorsun?” Ellerini yumruk yapmış, bana bağıırıyordu ama tüm yapabildiğim gözlerimi dikip ona bakmaktı. Yüzü sakinleşti ve alçak sesle devam etti. “İster inan ister inanma, bir devrimci tarafından öldürülmeni istemem.”

“Gündem’in beni öldüreceğini mi düşünüyorsun?” diye sordum, bu gülünç fikir karşısında başımı sallayarak.

“Gündem’in ne yapacağı belli olmaz. Seni götürmeyi deneyebileceklerini düşünüyorum. Bu anlaşmamızı hükümsüz kılmakla kalmaz, üzerinde çalıştığımız her şeyi yok eder.”

“Aşırı koruyucu davranıyorsun,” dedim, kullanmayı seçtiği sözcükler karşısında sırtarak. Özel anlarda bile Cormac tam bir politikacıydı. Ama sonra kolumu kavradı ve beni öyle sertçe salladı ki etrafımı bulanık gördüm.

“Bana gülme,” diye uyardı. Sözcüklere yansıyan öfke korkutucuydu.

Kendimi geri çektim ve ona bakarak dikkatimi toplamaya çalıştım. Bu da neydi?

“Sana gülmüyordum,” dedim.

Gözleri hâlâ öfkeliydi ama birkaç dakika sonra sakinleşti ve arka arkaya özür dileyip durdu.

“Demek kendi korumam olacak,” dedim.

“Evet.”

“İyi. Takım elbiseli bir erkeğin beni izlemesini hep istemişimdir.”

“Alixandra bir erkek sayılmaz,” dedi alay ederek.

“Alixandra?” diye yineledim, gözlerimi kısarak.

“Daha önce olanlardan sonra, seni bir erkekle yalnız bırakacağımı mı düşündün?” diye sordu.

Şu an romantik bir ilişki peşinde sayılmasam da haklı olduğu bir nokta vardı. “Bu kadar önemli bir konuda bir kadına güvendiğine şaşırdım.”

“Alixandra haddini bilir,” dedi Cormac. “Belki ondan bir-iki şey öğrenebilirsin.”

“Onunla ne zaman tanışacağım?” diye sordum.

“Yarın gelecek ve sonra da hafta sonundaki nişan gece-sinde sana eşlik edecek. Sürekli seninle kalacak.”

“Banyoya gittiğimde de mi?” diye sordum.

“Elbette.”

“Uyurken beni izleyecek mi?”

“Eğer istersem, diş ipiyle dişlerini temizlerken de izle-yecek,” dedi Cormac sorularımı keserek. “Tatlı davranmı-yorsun, sevgilim.”

“Tatlı olmaya çalışmıyorum.”

“Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim... Kendinin bile.”

“Peki, anlaşmamıza ne oldu?” dedim yakınarak.

“Anlaşmalar değişir.”

ON DÖRT

Nişan gecesi, kameralardan, mor halı üstünde Kuzey Bakanlığı'na girişime kadar tipik bir Lonca işiydi. Ütülenmiş, keten masa örtüleri ve çiçek düzenlemeleri, kurşun mavisi bir dans pistinin etrafına özenle yerleştirilmişti. Benim gece elbisem bile Cormac tarafından önceden onaylanmıştı. Gri, ipek elbisem göz ardı edilebilir kıvrımlarımın üstünden kayarak yumuşak dalgalarla ayaklarıma dökülüyordu. Belimi vurgulayan ve loş ışıktaki dikkat çeken üçgen, gümüş rengi kristallerle işlenmişti. Tepsilerde martiniler sunuluyordu. Hemen bir tane kap-tım ama tadına baktıktan sonra geri bıraktım.

"Müsrif olma," dedi Cormac, bıraktığım içkiye doğru hareket ederek.

"Cormac!" Şarap rengi gece elbisesi giymiş, uzun boylu bir kadın üzerine atıldı ve ikimizi de korkutarak kollarıyla onu sardı.

"Dawna, seni görmek ne güzel," dedi onu sakın bir şekilde selamlayarak ve kendini onun kollarından kurtardı. Göz-

leri çarpıcı elbisesini taradı, sonra kısıldı. Cormac'ın özenle hazırlattığı kıyafet yönetmeliğine uymamış olmalıydı.

"Gelinin ne hoş bir zevki var," dedi kadın, Cormac tarzı nesnelerle dolu balo salonuna doğru dönerken ve onu pek iyi tanımadığını fark ettim. Onu tanıyan herkes, her şeyin Cormac'ın eseri olduğunu görürdü.

"Gerçekten öyle," diye yanıtladı Cormac. Dawna'nın arkasından kalabalığa bakıp, konuşacak daha önemli birini araştırdı.

"Aslında," dedim, yüzüme yapışmış bir tebessümle, "tüm etkinliği Cormac planladı."

"Ama Cormac, bunları planlama işini geline bırakmasın. Ne de olsa onun düğünü." Cümlenin sonunda onaylamadığını belirtir gibi vurguladı.

Büyük günü ben mi planlayacaktım? İkimizden birinin söyleyecek bir şeyi varsa, bu mümkün olamazdı.

"İster miydin Adelice?" dedi Cormac ve bana *bu oyunu iki kişi oynayabilir* bakışı attı. O da sevgili nişanlısını aldatabiliirdi.

"İsteklerini sorgulamaya cüret etmem." Sözcükler ke-netlenmiş dişlerimin arasından çıksa da yüzümdeki gülümsemeyi asla kaybetmedim.

"Nasıl kalbine girdiğini anladım," dedi Dawna omzuma biraz sertçe vurarak. "Şanslı kız."

"Öyle değil mi?" diye mırıldandım, eldivenimin üstündeki bir kırışıklığı düzelterek.

"Eldivenler yine moda mı oluyor?" dedi Dawna bileği-me dokunarak.

Gözlerim Cormac'a kaydı ama kalabalığı incelemekle meşguldü. "Öyle duydum."

“Ben de bir çift edineyim,” dedi.

“Özür dileriz, Bakan...” Cormac cümlesini bile bitirmeye gerek görmeden yanından uzaklaşmak için hareket ettik. Güvenli bir uzaklığa vardığımız anda Cormac bileğimi sıktı. “Benimle evlenmek istemediğini herkese söylemekten vazgeç.”

Kolumu çektim ama kendimi ondan kurtarmayı başaramadım. “Bunu kimseye söylemedim ve şimdiye kadar yalnızca bir kişiyle konuştuk. Duygusal davranmaktan vazgeç, sevgilim.”

“Dört bölgenin de düğüne odaklanmasına ihtiyacımız var.”

Üç,” diye hatırlattım yumuşak bir sesle. “Artık üç bölge var.”

“Elbette,” diye atıldı. Kravatını çekiştirmeye yeltendi ama eline vurarak engel oldum.

“Bunu yapma. Herkes şimdiden sarhoş olduğunu ve benimle evlenmek istemediğini düşünecek.”

“Zor değil mi?” diye sordu.

“Zor olan nedir?”

“Biriyle evlenmek ister gibi görünmek. Gergin bir durum.”

Nişan törenimizde ayrılmayı başarmadan, birkaç erkek yanımıza yaklaştı.

“Çeneni kapat ve gülümse,” dedi emrederek.

Hatırlatma için teşekkürler. Durum korktuğumdan bile daha kötüleşmeye başlamıştı.

Kimin kim olduğunu aklımda tutamıyordum ve sonunda her yeni kişiye dikkat etmekten vazgeçtim. Bir kez Enora beni bu konuda sınamıştı ama o günden bu yana

çok şey deðiřtiđini acıyla fark ettim. Ve şimdi bana yardım etmek için yanımda değildi. Ben de dikkatimi kalabalığa çevirdim. Anlaşılan Arras'tan uzak olduğum iki yıl boyunca Cormac bir temizlik yapmıştı. Gözümün kenarıyla beni izleyen Alixandra'yı fark ettim. Artık denesem de Cormac'tan uzaklaşamazdım.

Onun yanına gitmeyi düşündüm. Burada tanıdığım tek kişi oydu. Aslında onun koruması altında geçen bir hafta boyunca konuşkan biri olmadığını görmüştüm. Birlikte olduğumuzda bir Dokumacı gibi giyiniyordu ama resmi olarak benim asistanımdı. Ama herkes onun güvenliğimden sorumlu olduğunu biliyordu. Balo elbisesi içinde bile kara kara düşünüyordu. Aslında Cormac'ın güvenliğim konusunda endişeli olması hikâyesini yutmamıştım. Alixandra korumam değildi.

Bana eşlik eden kişiydi.

Alixandra sarışın, küçük burunlu ve narin yapılydı. Gizli kalmak onun için zor olmayacaktı ama gerek olduğuunda dövüşebileceğini hayal edemiyordum. Ama görünüş aldatıcı olabilirdi. Cormac ona güveniyorsa, öldürücü olması kaçınılmazdı. Onun hakkında pek başka bir şey bilmiyordum.

Tanıştığımız akşamüştü, gözleri beni soğuk bir ilgisizlikle değerlendirerek inceledi. Bana uyguladığı test her neyse, geçemediğim izlenimine kapıldım.

"Ben Adeline," dedim sonunda, o beni izlemeye devam ederken. Uygun olduğunu düşünerek elimi uzattım.

Alixandra elimi sıkmadı. Etrafımda döndü.

"Demek Lonca'dan kaçtın," dedi soğuk bir sesle.

"Geçmişimi seninle tartışma niyetinde değilim." Geç-

mişimi irdelemek istiyorsa buna katılmak zorunda değildim ama yine de parmaklarımı bileğimdeki mühürde gezdirerek rahatladım.

“Küstahça konuşman beni ilgilendirmiyor,” dedi sesini asla belli bir tonun üstüne yükseltmeden. “İki erkekle kaçtın.”

“Aslında iki erkek kardeşle,” dedim. Bu konuda konuşmakta neden ısrar ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Evet, biliyorum.” Alixandra önümde durdu. Neredeyse aynı boydaydık ama gözlerindeki kızgın ifadeden dolayı korkarak geri çekildim. “Cormac’ın seninle evleneceğine şaşırdım.”

“Al benden de o kadar,” dedim, dudaklarımı ısırarak. Yüzüme karşı birçok kişi iyi davranıyordu. Ama Arras’ta yaşayanların çoğunun Cormac’ın benim kadar genç biriyle evlenmesini onaylamadığını biliyordum. Alixandra bunu gösteren ilk kişiydi.

“Ne de olsa oradayken saflık standartlarına sadık kaldığına inanamaz.”

“İnanabilir,” dedim sertçe yanıt vererek ve meydan okurcasına çenemi kaldırdım. “Çünkü sadık kaldım.”

“Doğru mu bu?”

“Doğru.”

“O çocukları görmüştüm. Şaşırdım.” Konuşmamızla ilgili hiçbir ayrıntı dostça değildi. Saflık standartlarıyla ilgili bana inandığından emin değildim ve neden umursadığını da kesinlikle anlamamıştım.

“Arkadaşın olmadığımı anlayan önemli Adeline,” dedi Alixandra. “İşim senin güvende olmanı sağlamak ve başını derde sokmana engel olmak.”

“Başımı derde sokmaya niyetim yok,” dedim. Doğru söylüyordum. Kule’de ya da Arras’ta işleri zorlaştırmak planlarıma uygun değildi. Ortalığı karıştırmak için gelmemiştim. Sevdiğim insanların güvende olmalarını istiyorsam uyumlu davranmam gerekiyordu.

“Bunu duyduğuma sevindim ama yine de gözlerimin üstünde olacağını unutma,” dedi.

Alixandra beni sevmemişti. Bu kadarı belliydi.

“Demek sürekli benimle birlikte olacaksın.”

“Evet, Cormac’ın isteği doğrultusunda,” dedi Alixandra.

“Ya biz evlendikten sonra?”

“Cormac’ın benden istediğini yapacağım. Ama çevrendeki güvenlik önlemlerini gevşeteceğini sanmıyorum; özellikle de çocuklardan sonra.”

Ağzım açık kaldı ama elimle kapatmaya çalıştım. Çocuklar tartışmamızın bir parçası olmamıştı.

“Çocuklar konusunda pek heyecanlı görünmüyorsun,” dedi Alixandra.

Değildim. “Her şey çok çabuk oluyor. Anlamakta zorlanıyorum.”

“Cormac elbette bir vâris isteyecek ve sonra...” cümlesini bitirmeden sustu.

Devam etmesini istiyordum ama Cormac’la ortak geleceğimle ilgili daha fazla konuşma kaldıramayacaktım. Bundan sonra konuşmaktan kaçındım.

“Adelice!” Cormac’ın sesi beni şimdiki zamana geri getirdi ve ona göz kırptım. “Bakan Swander seninle dans etmek istiyor.”

“Elbette,” diye mırıldandım, Bakan Swander’ın kim olduğunu anımsamaya çalışarak. İsim tanıdık geliyordu

ama öne doğru adım atan kişi beni şaşırtacak şekilde genç ve yakışıklıydı. Kule’de katıldığım son daveti ve Erik’in bana tüm devlet memurlarının evli olduklarını söylediğini anımsadım. Swander’ın eşi buralarda olmalıydı. Bitirip kurtulmaya hazır şekilde elini tuttum.

Bakan Swander beni dans pistine yönlendirdi ve aramızda uygun bir mesafeyi koruyarak, resmi şekilde, yani dimdik dans etmeye başladık. Bir an için Erik’le dans ediyor olmayı diledim ama bu düşünceyi hemen aklımdan attım. Sonra Swander’ın her özenli adımıyla, beni dans pistinde Cormac’tan biraz daha uzaklaştırdığını fark ettim.

“Cormac sonunda kendine yeni bir Yaratıcı buldu,” dedi hafif bir sesle.

Dikkatle ona baktım. Bu yaşta tam Cormac’ın görünüşünü hayal ettiğim gibiydi. Düzgün ve güler yüzlü.

“Sanırım buldu,” diye yanıtladım. “Bunu söylediğim için özür dilerim ama bir bakan olmak için biraz genç görünüyorsunuz.”

“Siz de bir Yaratıcı olmak için genç görünüyorsunuz.”

“Pes ediyorum.”

“Doğduğumdan bu yana Bakanlık hizmetlerinin içindeyim,” diye açıkladı. “Babam da devlet memuruydu.”

“Memuru muydu?” diye sordum.

Bakanın yüzünde karmaşık bir ifade belirdi. “Öldü.”

“Üzıldüm.”

“Üzölmeyin.” Bir kayıp için asla yas tutmayan birinin rahatlığıyla, eliyle bir işaret yaptı.

“Yakın değil miydiniz?” dedim, tahmin yürüterek.

“Hayır, yakındık,” dedi, beni temin ederek. “Ama hayat böyle.”

Ama hayat böyle değildi. Lonca için değildi. Devlet memurları öylesine ölmez ve bakanlar da olanları unutmazlardı.

“Babanız nasıl öldü?” dedim ısrarla.

“Yaşlılıktan elbette.”

Bir yere varamayacağımı anladığım için konuyu değiştirdim.

“Eşiniz burada mı?” diye sordum.

“Evli değilim,” dedi.

Dayanamadım. “Bu olağandışı.”

“Sanırım evliydim ama eşim gitti.” İtirafıyla sendeledi ve kafasını toparlamak ister gibi gözlerini kırpıştırdı.

Birdenbire ismini nerede duyduğumu anımsadım. Eski hatıra yeniden günışığına çıktı ve midem kasıldı.

O kaza geçirdi.

Amie’nin sözleriydi. Kendime gelmeyi başaramadan Swander durdu ve elini indirdi.

“Şarkı bitti. Sanırım sizi nişanlınıza geri götürmeliyim.” Kolunu bana uzattı. Uzakta bir şey arar gibi bakışı boşluğa takıldı. Beni Cormac’a götürdü ve dans için ona teşekkür etti.

“Elbette,” dedi Cormac. “Zevkli bir konuşma yapıyor gibiydiniz.” Bakanın bana ne söylediğini Cormac’ın öğrenmek istediğini anladım. Elbette istiyordu.

“Bana babasının nasıl öldüğünü anlattı,” dedim itiraf ederek.

“Öyle mi?” diye sordu Cormac. Tepkisini ölçemiyordum.

“Aslında söylemek *üzereydi*,” dedim, umutlu bir şekilde Bakan Swander’a dönerek.

“Özür dilerim, Brient’i gördüm,” dedi, bir kez daha so-

ruyu savuşturarak. “Güzel dans için teşekkürler.”

Aceleyle yanımdan uzaklaştı ve doğruca banyoya yöneldiğine dikkat etmekten kendimi alamadım.

“Babası nasıl öldü?” diye sordum Cormac’a. “Sanırım Lonca bu rahatsızlığı engelledi.”

“Hâlâ ölebiliyoruz Adeline,” diye geveledi Cormac.

“Beni kandıramazsın.”

“Ölüm karmaşık bir şeydir. Birçok yüzü vardır.”

Cormac’ı ziyaret ettiğinde, ölümün hangi yüze sahip olacağını düşündüm. Ölümün bana mı benzeyeceğini merak ettim.

“Ya eşi?”

Cormac omuz silkti.

“Bir kaza oldu,” dedim. “Onu örnek olarak gösterdin.”

Amie’nin yemek masamızda öğretmeninden saygıyla söz ettiğini hatırladım. Anne babamın sesindeki sessiz korkuyu anımsadım. O geceyle ilgili her şeyi hatırladım.

“Hikâyelerine bayılıyorsun,” dedi Cormac ve dirseğimden tutup duyulma menzilinden uzaklaştırdı.

“Gerçek çok daha ilginç,” dedim alçak sesle.

“Gerçek zaman alır,” dedi beni uyararak. “Bir gün, uzun bir hayat yaşadığında, bunu anlayacaksın.”

“Peki, senin buna inanman ne kadar sürecek?”

Bana öldürücü bir bakış attı ve geçmişimle geleceğim çarpışırken kalbim hızla çarparak kalabalığın arasına geri döndüm.

Yemekler sırayla sunuluyordu. İlki nefret ettiğim soğan çorbasıydı. Her kaşığın tadını çıkarır gibi davranıp şapırdatarak içtim. Cormac masadaki diğer konuklarla

konusuyor, beni önemsemiyordu. Kızarmış sülünü mız-mızlanarak yemeye başladım ama sonunda bıraktım.

“Düğün ne zaman?” diye sordu masanın karşısında oturan bakanlardan birinin eşi.

Gözlerimi kırptıstırdım. Bir tarih kararlaştırmamıştık ve bu da beni rahatsız etmiyordu. Dikkatin bu şekilde dağılmasını kötüye kullanmak için Cormac’a, benden ne gizlediğini öğrenmek için de bana zaman kazandırıyor.

“Emin değilim,” dedim, duygusal bir sesle. “Cormac’ın kafası şu sırada başka sorunlarla meşgul. Saçma düğün planlarımla onun dikkatini dağıtmayı düşünmek bile istemem.”

Cormac elini bacağımanın üstüne koydu ve sertçe sıktı. Uyarılıyordum.

“Ama heyecanlı olmalısınız.” Kadın hülyalı bir bakışla ellerini çenesinin altına koydu.

“Heyecanlıyım,” dedim, yalan söyleyerek. “Yakında olacağını umut ediyorum.”

Cormac bana doğru eğildi. “Seni daha fazla bekletmeyi düşünmem bile.”

Gerçek göründüğünü umarak gülümsemeye çalıştım. Cormac’m sözlerini güven verici bulmamıştım.

Ayağa kalktı ve şampanya bardağını kaldırarak diğer masalarda oturanların susmalarını bekledi. Bazıları çattallarıyla bardaklarına vurdular ve çok geçmeden tüm bakışlar Cormac’a çevrildi. Salondaki konuşma sesi kesilmişti ama birkaç kişni fısıldaştığını, hatta bazılarının gözlerini devirdiklerini fark ettim.

“Arkadaşlar,” dedi salondakilere seslenerek. “Bu geceyi bizimle geçirmeyi tercih etmenizden onur duyuyorum.”

Davet edildiklerinde pek de bir seçenekleri kaldığını sanmıyordum.

“Gelecekteki güzel eşim ve ben Arras’ta yeni bir dönem başlatmaya niyetliyiz. Lonca ve Kule’nin evlilikle birleşmesi, doğruyu söylemek gerekirse, eşi benzeri görülmemiş bir şey.”

Devam etmeden önce birkaç kıkırdamanın dinmesini bekledi. “Büyük ulusumuz değişiyor ve benim gibi eski bir bekâr bile bunu görebiliyor. Uzun bir süredir işimle evliydim. Adeline bana değerlerimizin ve önceliklerimizin yeniden düzenlenmesi gerektiğini gösterdi. Ailenin önemi küçümsenemez ve ben de sonunda Arras’ta ailenin yerini vurgulayarak buna katılmayı sabırsızlıkla bekliyorum,” dedi, göz kırparak. “Elbette gelecekteki güzel eşimin yar-dımıyla.”

Peçetemle yüzümü örtmeye çalıştım. Belki de ağlıyor gibi gözüküyordum çünkü yanımdaki kadın omzumu sıvazladı.

“Lütfen bana katılıp, kadehlerinizi güzel ve yetenekli Adeline için kaldırın. Kalbimi çalan ve kaçmasına izin vermeyeceğim kadın için.”

Doğru söze ne denirdi? Kadehimi kaldırdım ama bir yudum bile içme fırsatı bulamadım. Salonda büyük bir patlama oldu ve beni masanın altına devirdi. Kalabalık panik içindeydi ve Cormac’ın saniyeler önce durduğu yere baktım.

Orada değildi.

ON BEŞ

İnsanlar öksürerek çıkışlara doğru güçlkle ilerlerken salon duman içinde kalmıştı. Bir kadın yerde yatıyordu ama kimse yardım etmiyordu. Herkes kendi hayatı konusunda kaygılıydı. Kendime yol açıp kadına ulaşmaya çalıştım ama kalabalık beni daha uzağa itti. Alixandra beni çekip aldı.

“Neler oluyor?” diye sordum. Burun deliklerimi ve boğazımı yakan duman beni boğuyordu. Dilimde kül tadı bırakıyordu ve ağzım tükürüğümü yutamayacak kadar kuruydu.

Alixandra beni susturup kapıyı ve kalabalığı gözetledi.

“Cormac’ı göremiyorum.” Ondan gelen her şey soğuk ve somut gerçektir: Duygu, öfke ve kaygıya yer yoktu. Her şey bir iş konusuydu. Değerli bir malı güvenceye almıştı ve şimdi diğeriyle ilgilenmeliydi.

“Onu aramalıyız.” Kapıdan dışarı çıkmak için hareketlendim.

“Hayır, sorumluluğum seni korumak.”

“İyi,” dedim, yeniden eğilip duvara yaslanarak. “Ama en azından neden korunmam gerektiğini söyle.”

“Elbette devrimcilerden. Cormac Doğu Bölgesi’nin üstesinden geldikten sonra hiç sorunumuz olmamıştı ama bu planlanmış bir saldırı.”

“Gündem’in işi mi?” Sesimin umutlu çıkmamasına çalıştım. Yalnızca Alixandra’nın duymamasını istediğim için değil, kendim de hissetmek istemediğim için.

“Burada mı? Olamaz.”

“Demek Arras’ta farklı bir devrim var,” dedim, aptalı oynayarak.

“Doğu Bölgesi’nin ayrılmasında, orada bulunduğu söylendi.” Alixandra beni küçük bir böcekmişim gibi izliyordu. Ezsin mi, önemsemesin mi karar veremiyor gibiydi.

“Bana da bunun apayrı bir olay olduğu ve karantina-nın, sorunun diğer bölgelere yayılmasını önleyeceği söylendi.”

Alixandra burnundan soluyordu. “Sana söyledikleri her şeye inanma.”

“Demek her yerde devrim var.”

“Arras’ı kurduklarında kaç bölgenin bulunduğunu Cormac’a sor.”

“Bekle! Ne dedin?”

Ama Alixandra yeniden ben yokmuşum gibi davranmaya başladı. Eteğini yukarı çekti ve kalçasına sıkıştı-rılmış bir tabanca kılıfından silahını çıkardı. Başını yana eğerek araç istedi.

“Ama Cormac yanımızda değil,” diye hatırlattım. Aslında onun güvenliğinden endişe duymuyordum ama bir yanım, öldürülürse sonrasında çıkacak kargaşadan kaygı duuyordu.

“Benim önceliğim sensin. Cormac’ın kendi güvenlik ekibi var. Aslında, belki de buradan ayrılmıştır bile,” dedi.

“Ama...”

Alixandra parmağını kaldırdı ve aktarıcıya yeniden konuştu. “Öncelik bir. Erişim Alfa İki.”

Güvenlik şifresini çabuk çabuk söylemek için sırtını kapıya döndüğünde fırsatı değerlendirdim. Beni durduramadan yeniden dumanlı salona daldım. Birkaç kişi yerde yatıyordu ama onun dışında salon boştu. Havadaki pus gözlerimi yakıyordu ama Cormac’ı arayarak ilerledim. Onu yerdekilerin arasında mı bulmak istediğimden emin değildim.

Bir silahın ucuyla olduğum yerde durduruldu. Dramatik bir şekilde ellerimi kaldırdım. “Buldun beni,” dedim Alixandra’ya.

“Geriye dön,” diye emretti bir erkek sesi ve korkuyla donakaldım. Adam bir gaz maskesi takmıştı ve yüzünü göremiyordum. Ama alnıma doğrulttuğu tabancayı görebiliyordum.

Onunla yüzleştiğim anda, tabancasını indirir gibi yaptı. Bir şey söylemesine fırsat kalmadan Alixandra silahıyla onun başına vurdu.

“Haydi.” Kolumu yakaladı. “Öldürülmeye mi çalışıyorsunuz?”

“Silahımı indiriyordu,” dedim, hissettiğim karışık duyguları anlamaya çalışarak.

“Bir grup paralı askerin masum bir kızı vurmayacağını bilmek güzel,” dedi, beni bir arka çıkışa sürüklerken.

“Hayır, bundan fazlası vardı. Benden bir şey istiyor gibiydi.”

“Belki öyleydi ve istediği belki de hoş bir şey değildi,” dedi Alixandra. Dışarıda aracımız acı bir frenle durdu ve asker kıyafeti giymiş iki görevli hızla inip minibüsün arkasına binmemiz için bize yardım ettiler. Karşı çıkmama izin vermeden Alixandra beni içeri itti.

“Bayan Lewys’i doğruca Bakan Patton’un özel konutuna götürmemiz emredildi,” dedi korumalardan biri.

“Bak Adelice,” diye mırıldandı Alixandra acımasız bir tebessümle. “Eve gidiyorsun.”

Cormac’ın evi Cypress şehrine bakan bir tepedeydi. Birbiriyle garip şekillerle kesişen cam ve çelik sütunların karışımından oluşmuştu. Yaklaşınca, pencereden onun volta atıp durduğunu gördüm. İçerisi boştu. Gri zeminde attığımız adımların tıkırtıları boş giriş salonunda yankılanıyor, kuşkusuz yerleri böyle parlak tutmanın bir yan etkisi olan çamaşır suyu kokusu havaya dağılıyordu. Resim ya da sanat eseri yoktu. Burada yaşayan insanın olağanüstü bir hayat sürdüğünü gösteren hiçbir işaret yoktu. Belki de Cormac her şeyin değiştirilebildiği bir dünyada, nesnelerin anlamsızlığını biliyordu. Ya da belki yalnızca iki yüz yıldan sonra bile bağlanacağı bir şey yoktu.

Görevliler beni üç farklı güvenlik kapısından geçirdiler. Beni ve Alixandra’yı Cormac’ın yanına bırakıp çıktılar.

“İyiyim,” dedim, nasıl olduğumu soran Cormac’a, “benim için endişelenme.”

“Alixandra’nın seni oradan çıkaracağını biliyordum,” dedi, neredeyse özür diler gibi.

“Sana bakmak için geri döndüm,” dedim onu suçlayarak.

“Ama bu çok aptalcaydı.”

“Endişelenme. Dersimi aldım,” dedim. “Bir daha olmayacak.”

“Peki, onu gözden kaçırırken sen ne yapıyordun?” Alixandra’ya döndü.

“Hızlı hareket ediyor ve söz dinlemiyor,” dedi.

Yılın en hafif ifadesi olduğunu düşünmek hoşuma gitti.

“Bu saldırı hakkında ne biliyorsun?” diye sordu.

“Güvenlik olay yerini araştırıyor,” dedi Alixandra, ona bilgi vererek. “Devrimciler içeri girmeyi başardılarsa, sanırım içerde adamları var.”

“Bu akşam kullandığımız personeli etkisiz hale getirmek zorunda kalacağım.”

“Efendim?” Tehdidiyle Alixandra’nın rengi attı.

“Seni değil,” dedi homurdanarak. “Oraya yerleştirdiğimiz destek birimlerini kontrol etmeni ve Kule’yi...”

“Sizi temin ederim ki Kule içerden ya da dışardan ihlal edilemez,” dedi Alixandra onun sözünü keserek.

“Yine de kontrol et.” Cormac’ın ifadesi sabırsızdı.

Cormac oturmam için bana eliyle işaret etti ve Alixandra gerekli yerleri aramak için dışarı çıktı. Cormac onu pencereden gördüğüm andan bu yana yürüyüp duruyordu. Gevşettiği kravatu boynundan sarkıyordu ve ceke-tini kaybetmişti. Şimdiye kadar gördüğüm en dağınık halindeydi. Bu akşam başına çok şey geldiğini kabul etmek zorundaydım.

“Bir suikast denemesi olduğunu varsaymamız gerek,” dedi Cormac.

Aynı fikirdeydim.

“Ama hedeflerini bilmiyoruz,” diye devam etti.

Gözlerimi dikip ona baktım. “İyi bir fikrim var.”

“Şu an şaka kaldıracak durumda değilim. Bu çok ciddi,” dedi.

“Özür dilerim ama son derece *ciddiyim*. Senden başka birinin peşinde olduklarını düşünüyor olamazsın.”

“*Senin* peşinde olabilirler,” dedi Cormac. “Artık ünlü bir hedefsin ve ölümün halk arasında büyük sıkıntıya neden olabilir.”

Yeniden gaz maskeli adamı düşündüm. Kesinlikle silahını indiriyordu. “Benim peşimde değillerdi.”

“Önemi yok.”

“Senin yerinde olsam balo salonuna nasıl girdiklerine odaklanırdım.” Her yerde güvenlik vardı. Cormac artık kendi adamlarına güvenemezdi.

“Alixandra ve ben bu sorunların üstesinden gelmeye çalışacağız,” dedi Cormac. “Kesin harekete geçmenin zamanı geldi.”

“En son kesin harekete geçtiğinde, Arras bir bölgesini kaybetti,” dedim kızgınlıkla.

“Bu kez hareketim birleştirmekle ilgili olacak,” dedi, “yok etmekle değil.”

Sesinin ifadesinden hoşlanmadım.

“Düğün tarihimizi öne alıyorum,” dedi Cormac.

“Peki. Neden?” diye sordum. Dürüst olmak gerekirse duymayı beklediğim son şeydi ve endişelenmemiz gereken son konuydu.

“Bunların mutlu anlar olduğu mesajını net bir şekilde Arras’a duyurmak için.”

“Ah, kesinlikle,” dedim, ifadesiz bir sesle. “Neden herkesi değiştirmiyorsun?”

“Bu yalnızca kendi vatandaşlarımıza bir mesaj değil.”

“Teröristlere de bir uyarı mı?” diye sordum, tahminde bulunarak.

“Kesinlikle. Beni korkutamayacaklarını anlamalarını istiyorum.”

Ama bunlar yine de açıkça, çaresiz bir adamın davranışlarıydı. Devrimciler bunu kuşkusuz göreceklerdi.

“Peki, ne zaman?” diye sordum.

“Gelecek hafta, Alixandra yeni güvenlik önlemlerinin sağlam olduğunu onayladığı zaman.”

“Gelecek hafta mı?” Kafamı toparlamak için çabaladım. Cormac’la evlenmek evine, ofisine, hayatına ulaşmamı sağlayacaktı. Nefret ettiğim ve ihtiyacım olan her şeye.

“Güvenlik seni buraya transfer etmeye hazır olana kadar Kule’de kalacaksın,” dedi, beni bilgilendirerek. “Oradayken Amie’ye veda et.”

“Ama düğüne katılacak, öyle değil mi?” Soruyu sorarken boğazım düğümlendi.

“Kesinlikle hayır,” dedi homurdanarak.

“Neden onu cezalandırıyorsun? Bununla hiçbir ilgisi yok.” Sözlerim korku, öfke ve hayal kırıklığı doluydu.

“Bu akşam biri seni öldürmeye çalıştı,” dedi bana hatırlatarak. “Amie’yi tehlikeye atmayacağım. Konu kapanmıştır.”

Cormac Patton’ın kız kardeşime ne olacağını neden umursadığını anlamaya çalışarak olduğum yerde donup kaldım. Eksik bir şey kaldığını biliyordum ama ne olduğunu kestiremiyordum. “O tehlikede değil.”

Cormac yumruğunu iskemleye vurdu. “Buna ben karar veririm. Amie riske atılmayacak.”

“Onu bana karşı kullanabilmen için mi?” diye tahmin

yürüttüm ve öfke saçan gözlerle ona bakarken eldivenlerin içindeki parmaklarım kıpırdamaya başladı.

“Her şey seninle ilgili değil, Adeline.”

“Kardeşimi önemsemek için nasıl bir nedenin var?”

İşaretparmağım şakağına bastırdı. “Benim kalpsiz olduğumu düşünüyorsun ama evlendiğimizde belki sonunda beni anlayacaksın. Neyse ki hafta içinde evlenmiş olacağız.”

Planını biraz daha değiştirmesiyle nefesim kesildi. “Hazır değilim.”

“Büyümenin zamanı geldi, Adeline.”

“Anlamamı beklemiyorum,” dedim, sakın bir sesle. Eleştirmek için söylemiyordum, gerçek olduğu için söylüyordum. Daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm. Erik’i unutmak için. Ya da en azından Cormac’ı durduracak başka bir yol bulmak için.

“Neden? *Kaderin* yüzünden mi?” dedi, alay ederek. “Halka olduğun için mi?”

“Ben olmak istemedim.”

“Deli bir adam sana bir isim taktı diye kendini özel mi sandın?” diye sordu. Beni yakaladı ve duvara doğru itti. “Bu dünyada kimin özel olduğunu ben belirlerim.”

“Yaptığın şey basit bir belirlemeden çok daha kötü.” Arkamdaki duvara yaslanarak kendimi kötü şeylere hazırladım. Artık içimde tutmaya dayanamıyordum. “Çarpıtıyorsun Cormac. Gerçeği, doğayı ve hepsinden kötüsü insanları çarpıtıyorsun. Özellikle de kendini.”

“Ve şimdi Halka beni durduracak, öyle mi?”

Bunu düşündüm. Onu durdurmak istiyordum. Buna ihtiyacım vardı. “Herhangi bir şeyin seni durdurabileceğini sanmıyorum.”

Bir şey hariç.

Parmaklarım hareketlendi ve ipliklerine uzandı. Onları doğru şekilde yakalayabilirsem, Cormac'ı kontrol edebilirdim.

Kalan tek şey onu idare etmektir. Emrim altına girdiği anda, onu çözüp açabilirdim bile. Seçenekler sonsuzdu. Günahlarının karşılığını asla ödemeyeceğini, bunu istemediğini fark ettim.

Ama parmaklarım gömleğini kavradı.

Onu yırtıp Cormac'ı oluşturan maddenin içine girmek yerine parmaklarım ateş içinde kaldı. Tenimde alevler dans ederken geri çekildim. Saten eldivenleri çıkarmaya çalıştım ama Cormac bileklerimi yakalayarak onları çekmeme engel oldu.

“Senin yanında korunmasız kalacak kadar aptal mı olduğumu sandın?” diye sordu.

“Bunlar güvenlik aleti mi?” diye sordum ve Cormac başıyla onayladı. “Demek bu kadar güveniyorsun?”

“Kendini aldatma Adeline. Bu güvene dayalı bir ilişki değil. Asla da olmayacak,” dedi. “Kule’de seni başka eldivenler bekliyor. Kalıcı bir düzenleme yapıldı kadar benim yanımda her zaman eldiven kullanacaksın.”

Tehdidiyle titredim. “Ya kullanmazsam?”

“Ben koruma altındayım. Bunu hatırla,” dedi, beni uyararak.

“Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok.”

“Planın nedir? Beni öldürecek misin? Yüzümü mü alacaksın? Hafızamı mı değiştireceksin?” diye sordu gülerek ve sendeleyerek şömine rafına yaslandı.

Demek başından beri onu değiştirmeyi planladığını

biliyordu. Kincaid'e saldırdığımda gizlim saklım kalmamıştı ve Cormac anlaşmamızdan sonra bile kendini koruyacak kadar akıllıydı. "Bu maskaralığı hâlâ devam ettirmek istiyor musun?"

"Arras için neler yapabileceğimi herhalde anlayamazsın." Yere çömelerek şömineye uzandı ve elini ateşin içine sokup bir odun çekti. Hareketsiz ona bakıyordum.

Yüzüme bakmak için ayağa kalktığında için için yanan odunu ellerinin arasında tutuyordu. Odun küle dönerken Cormac'ın yanan avuçları karardı. Acı gibi ölümcül bir şeyin ötesindeydi. Evrim geçirip değişmişti.

Duvara yaslanıp kalmak yerine ona doğru yürüdüm ve parmağımı göğsüne batırdım. "Bir gün gelecek, hiçbir teknoloji seni kurtaramayacak, Cormac. Ve o zaman yalnızca orada olmakla kalmayacağım, hayatını ellerimin içinde hissedeceğim."

"Karşındakinin kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," dedi Cormac homurdanarak ama bana yeniden dokunmadı. Onun yerine uşağı çağırıp yenileme bantları getirmesini istedi. Çok geçmeden beni fırlatma istasyonuna götürmek için bir güvenlik görevlisi geldi. Yanından ayrılmadan önce Cormac yaralı ellerinden başını kaldırdı ve bana gülümsedi.

"İyi geceler, Adelice. Sabah görüşürüz."

Neredeyse tatlı bir vedaydı ve ben de karmaşık duygularla başımı sallayarak veda ettim. Peşimde bir korumayla basamakları çıkarken içimdeki heyecan yerini korkuya bıraktı.

Ben gerçekten Halkaysam, her şeyi bir arada tutabiliydim. Ama her şey çözülp dağılıyordu. Cormac bile.

ON ALTI

Kuzey Bölgesi'nde yapılacak düğün hazırlıkları için hizmetkârlar çantalarını hazırlayarak içeri dışarı koşuştururken, Amie etrafta dolanıp duruyordu. Heyecanlı görünme konusunda başarılıydı ama sevinç gözlerine ulaşmıyordu. Nişan töreninden döner dönmez Cormac ona haber gönderip düğüne katılmayacağını bildirmişti ve Amie'nin hayal kırıklığının üstesinden gelme işi bana kalmıştı. Cormac mesajında ona, siyasi bir etkinliğe katılamayacak kadar genç olduğunu açıklamıştı.

Bir kere için bile olsa, bir şeyi olduğu gibi adlandırıyor-
du. Ne de olsa ilişkimiz *politikaydı*.

“Bir şey kaçırmıyorsun,” dedim. “Bir sürü kendini beğenmiş bakan ve eşi, en büyük dalkavuk olmak için yarışacak.”

“Evet, biliyorum,” dedi ama bir yandan iç çekiyordu. “Yayında izlerim. Mor halıda yürüyeceksin. Cormac tüm etkinliğin filminin çekileceğine söz verdi.”

Sesinde hayranlık vardı, korkuyla sindim. Artık otur-

ma odasında, mor halıyı neşeyle izleyen genç kız değildim. Şimdi topuklu ayakkabılarla salınmayı ve sarhoş bakanların yapışkan ellerinden kurtulmayı biliyordum. Ama Amie'nin yüzüne bir bakış atınca birdenbire aynı zevki alabilmeyi diledim. Uçarıymışım gibi davranıp onu bir an için bile olsa neşelendirebilirdim.

“Ya düşersem?” diye sordum, kendimi yatağa atıp gözlerimi açarak.

“Alıştırma yapmalısın.” Amie raftan topuklu bir çift ayakkabı çekti ve bana fırlattı. “Bana nasıl yürüyeceğini göster.”

Ayakkabıları ayağıma geçirirken önce sol teki giydim. Annemin ve büyükannelerimizin bu eski âdetini anımsadığını gösteren bir işaret görmek için Amie'ye baktım ama yüzünde belirgin bir ifade yoktu.

“Eldivenler?” Elinde küçük, beyaz bir çift eldiven tutuyordu.

“Yeniden moda olmuş,” dedim, gergin bir sesle.

“Benim de almam gerekecek,” dedi, eldivenleri yatağın üstüne bırakırken.

Dudağımı sertçe ısırdım. Cormac'ın emirleri açıktı. Kule duvarlarının dışına çıktığım anda bunları takmak zorundaydım. Becerime sonsuza dek zarar verecek olan kalıcı çözümünden tekrar söz edilmemişti ve şimdilik eldivenlerin onu sakinleştireceğini ummaktan başka çarem yoktu. Her iki durumda da buradan ayrıldıktan sonra asla dokunmayacaktım. Aslında tam olarak değil. Bir çift eldivenle ya da değiştirmeye beni en güçlü duyumdan yoksun bırakacaktı. Bana kalansa yalnızca parmak uçlarımin arasında kalan dokumanın sızısının ve Erik'in parmaklarıma dolanan

parmaklarının sıcak baskısının anısı olacaktı.

“Buraya dönecek misin?” diye sordu, içinde bulunduğumuz ana geri gelmemi sağlayarak.

“Cormac kendisiyle birlikte Kuzey Bölgesi’nde yaşamamı istiyor,” dedim, gözyaşlarıma engel olmaya çalışarak.

“Ah.” Amie’nin çöktüğünü gördüm ve elini yakaladım.

“Bu anlamsız düğün biter bitmez yanımızda kalmaya gelirsin.”

“Söz mü?”

“Söz.” Doğru söylüyordum. Bunu gerçekten yapacaksam belki de ailemi bir araya getirebilirdim ama yine de Pryana girdiğinde Gündem’den bir haber getirdiği umuyla ona baktım. Cormac’ın planlarını biliyor olmalıydılar ama Pryana aklımı okumuş gibi hafifçe başını salladı. Kimse bana yardım etmeye gelmiyordu.

“Pryana!” Amie sıçradı ve hızla onu karşılamaya koştu. “Adelice, Cormac ve onunla Kuzey Bölgesi’nde yaşayabileceğimi söylüyor.”

“Ne güzel!” Sözcükler Pryana’nın ağzından zorla çıkmıştı ve bakışlarımız karşılaştığında, gizlemeye çalışsa da gözlerinin ardında parıldayan suçlamayı gördüm. Elinden bir kız kardeş daha alıyordum.

“Evlilikle ilgili bir uyarı mı yapacaksın?” diye sordum, havayı yumuşatmaya çabalayarak. “Ya şimdi konuş ya da sonsuza dek sus.”

“Hayır, bir armağan getirdim.” Pryana bana paketlenmiş küçük bir kutu uzattı. “Yalnız başınayken aç. Kardeşini *utandırmak* istemem.”

Amie kulaklarını kapatır gibi yaptı ama şakayla ellelerine vurup güldüm.

“Teşekkür ederim,” dedim, yüzünde gergin bir gülümseme olan Pryana’ya.

Amie’nin gözkapakları ağırlaşana kadar kaldılar ama sonra Pryana onu ayağa kalkmaya zorladı. Benim boyumda olan kardeşime sarıldım ve veda etmenin bir yolunu bulmaya çabaladım.

Sonunda kelimeler ağzımdan dökülüverdi. “Seni seviyorum, Ames.”

Başını eğerken gözleri yaşlıydı ve birkaç dakika sonra beni bırakıp geriye bir adım attı ama sanki kaybolabilir mişim gibi gözlerini benden ayırmıyordu. Beni götürdükleri gece olanları anımsamıyordu ama yaraları hâlâ oradaydı.

Pryana beni tuhaf bir şekilde, hafifçe kucakladı. “Hediye güvenli bir yerde aç.”

Gözlerim fal taşı gibi açılarak başımla onayladım ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Hüzün ve umut içinde onları kapıya kadar geçirdim. Kapı arkalarından kapanır kapanmaz kutuyu elime aldım. Onunla banyoya giderken parmaklarım titriyordu. Hemen açtım ve çocukluğumdaki bir oyuncak gibi içine başka bir kutu sıkıştırıldığını gördüm. O kutuyu çıkarıp açtığımda içinde yalnızca kristal bir küp gördüm. Küpün içinde gümüş rengi, hassas ve ışıltılı, donmuş bir iplik vardı.

Ertesi sabah kendimi yirmi kadar güvenlik personeli ve asistanla küçük bir fırlatma istasyonunun bekleme salonunda buldum. Çok kişi bulunmasına karşın kimse benimle konuşmuyordu. Yolculuk sırasındaki güzellik uzmanım şen şakraktı ve ona yardım etmek için gelen diğer

kızlarla düşüncesizce sohbet ediyordu. Alixandra her zamanki gibi soğuk bir şekilde odanın köşesinden beni izliyordu. Anladığım kadarıyla, yalnızca bana karşı değil, herkese karşı böyleydi. Odadaki gerilim herkesin sinirini bozuyordu. Nişan törenindeki saldırının üzerinden yalnızca birkaç gün geçmişti ve her an yeni bir saldırı olabileceği hissini yaratıyordu.

Batı Kulesi'nin fırlatma istasyonu yola çıkışımız için hazırды. Güvenlik ekibinin yarısı önceden gitmişti, diğer yarısı da arkadan izleyecekti. Programla, öngörülemeyen olaylarla ve öngörülmeyenlerin öngörülmeyen noktalarıyla ilgili en az on kez bilgilendirilmiştim.

Umursuyor gibi görünmeye bile çalışmadım. Cormac'la evlenecektim. Yeteneğimi bir daha asla kullanamayacaktım. Bu düşünce elimde kalan son küçük şeyi de yok etmekle tehdit ederek boş zihnimde yankılandı.

İlk fırlatmaların bitmesini beklerken pervasız ağızlarından kaçacak bilgiler duymayı umut ederek tek başıma oturdum. İşte ben böyle biri olmuştum. Küçülmüştüm. Hiçbir şeydim. Bir işe yarayacakmış gibi dedikoduya bel bağlamıştım.

"Başka bir Dokumacı'nın bu şekilde gönderildiğini düşünabiliyor musun?" dedi bir kız alçak sesle. Aslında fısıldamıyordu ve belli ki duyulmak istiyordu. Sözcüklerinde *beni dinleysin* ifadesi vardı.

"Tasarruf döneminde olduğumuzu sanıyordum ama anlaşılan başbakanın eşi için bu geçerli değil."

"Müstakbel eşi," diye düzeltti bir kız, neredeyse ümitli bir sesle.

"Duyduğuma göre Patton çıldırmış," dedi kız. "Bütün

bunların onun ne kadar paranoyak olduğunu kanıtladığını düşünüyorum.”

“Ah, bunu ben de duydum! Ama söylediklerine göre gelecek seçimi de kazanması kesinmiş.”

Bunları kimlerden duyduklarını sormak istiyordum ama sessiz kalmaya devam ettim.

“Sanırım tuhaf bir şey oluyor,” dedi bir kız. “Patton yalnızca çıldırmadı. Sanki farklı bir kişi oldu.”

“Tamam, işte o kişi seçimi kazanacak,” dedi diğeri.

“Ve sanırım hepiniz de *Başbakan Patton*’la öyle samimi ilişkiler içindesiniz ki böyle eksiksiz bilgiler paylaşacak kadar rahat hissediyorsunuz,” dedi Alixandra, grubun arkasından ortaya çıkarak. Yüzü ifadesizdi ve kızların söyledikleriyle ilgili ne düşündüğünü öğrenmek istiyordum. Ama her zamanki gibi uzak, profesyonel ve tek kelimeyle anlaşılması olanaksızdı.

“Biraz dedikodudan zarar gelmez,” dedi kızlardan biri, saçmaladıklarını ima etmek ister gibi gergin bir şekilde kıkırdarak.

Alixandra eğilip kızı değerlendirmek ister gibi inceledi ve sonra doğruldu. “Çok zarar gelir ama dedikodusu yapılan insana değil; elbette ne demek istediğimi anlıyorsan.”

Çoğu başıyla onayladı ama Alixandra uzaklaşır uzaklaşmaz arkasından yüzlerini buruşturdular. Onları görmese bile, Alixandra’nın onların ifadelerini hissedebildiğine emindim. Test dönemimdeki, sırtımda küçük hançerlerin tanıdık hissini anımsadım. Benden farklı olarak Alixandra rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Ama en azından bir şey öğrenmiştim. Cormac Patton’daki değişiklikler konusunda kaygılanan tek kişi ben

değildim. Anlaşılan söylentiler iyice yayılmıştı. Her yerde, herkes onun hakkında konuşuyordu. Bu Cormac'ın planlarını nasıl etkileyecekti? Cormac'a bağlılık zaten zarar görmüşse, düşün nasıl bir amaca hizmet edecekti?

“Bir sonraki grup için hazırız,” dedi kabin görevlisi, klasöründeki listeyi kontrol ederek.

“Sıra bizde,” dedi Alixandra omzumu tutup beni fırlatma odasına yönlendirirken. Daha önce kullandıklarım-dan biri gibi değildi. Bu fırlatma odası yeni ve daha büyüktü. Alixandra'yla aynı platformdan gireceğimi umut ediyordum ama yan yana iki platform vardı.

“Birlikte gideceğimizi zannediyordum,” dedim Alixandra'ya.

“Öyle ama ideal güvenlik için işlem iki kişi tarafından yapılmalı.” Sesi her soru sorduğumda aldığı sıkıntılı ifadeyi yansıtıyordu. Sanki ağzımdan çıkan her söz saçmalıktı.

“Anladım.”

“Bakan Patton güvenliğinden olduğu kadar, fiziksel olarak da korunduğundan emin olmak istiyor.”

“İstedigine bahse girerim,” dedim. Düşünmeden yaptığım yorum dokunaklı bir bakışla ödüllendirildi. Mizah duygum Alixandra tarafından beğenilmiyordu.

Kabin görevlisi bu şekilde her yolculuk yaptığımda olduğu gibi, uyarı ve hatırlatmalarla dolu aynı konuşmayı yaparak her birimizi hazırladı. Ne söylediğine dikkat bile etmeden başımla onayladım. Kollarımı koltuğa kelepçelemesine şaşırmadım.

“Korkutucu metal başlık yok mu?” diye sordum.

Kabin görevlisi göz kırptı.

“İşlemin bir kısmında yalnız olacaksın,” dedi Alixandra, rahatça koltuğuna yerleşerek. “Birbirimizi görebileceğiz ama teknik olarak ayrı alanlarda olacağız. Güvenliğinden emin olmak istiyorum.”

“Nereye gidebilirim?” dedim, dikkatini çekerek. Platformdan atlamam bir yana, işlemin doğasında yeteri kadar tehlike vardı.

“Geçmişte bazı inanılmaz kaçışlar başardın. Tedbirli olduğumuz için bizi suçlayamazsın,” dedi Alixandra.

“Fırlatma ne kadar sürecek?” diye sordum kabin görevlisine.

“Yalnızca bir saat,” dedi sırtıma bir yastık yerleştirirken. Bu kelepçelerden ve bu tuhaf yerden kurtulmak istiyordum.

Ama yine de yastık *yardımcı* oluyordu. Kazanım gecemde yanımda olan ilk kabin görevlisini anımsadım. Bağlanmış şekilde yeni bir hayata götürülme paniğimi azaltmaya çalışarak o da çok nazik davranmıştı. İsmi sormamıştım.

“Teşekkür ederim?..” dedim, bana yardım eden kıza ismini söylemesi için bekleyerek.

“Diana,” dedi.

“Teşekkür ederim Diana.”

“Benim için zevkti, Bayan Lewys,” dedi. “Evliliğiniz için de mutluluklar dilerim,” diye ekledi.

“Teşekkürler,” dedim. Bakışlarımız karşılaştı ve gözlerindeki anlayış ifadesini gördüm. Arras’ta herkesin bilmesi gerektiği gibi, bunun bir aşk evliliği olmadığını biliyordu. Cormac bir eş alıyordu. Cormac beni alıyordu.

Cormac Patton’la evlenmeye gittiğim gerçeğini aklıma

sokmama fırsat kalmadan Diana odadan çıktı ve saatin geri sayımı başladı.

“Yolculuk sırasında seninle konuşabilecek miyim?” diye sordum Alixandra’ya. Fırlatmalar beni hâlâ biraz heyecanlandırıyordu.

“Neden konuşmak isteyelim ki?”

“Boş ver,” dedim.

“Bana bir şey mi söylemek istiyorsun, Adelice?”

“Yol beni biraz tutuyor,” dedim, itiraf ederek. “Birinin beni oyalaması yardımcı olabilirdi.”

Önerim onu sıkışmış gibiydi.

“Dediğim gibi, unut gitsin.” Bugünden önce Alixandra’nın yardımına ihtiyacım olmamıştı. Şimdi de yoktu.

“Adelice, işim seni yalnızca Cormac için korumak değil,” dedi, doğru sözcükleri bulmaya çabalayarak. Bir an bakışlarımız karşılaştı ve özenle kontrol ettiği soğukkanlılığın yerini savunmasızlığa bıraktığını gördüm.

“Öyleyse, kim için koruyorsun?” diye sordum.

Platformdaki masanın üstünden bir gazete alırken yine eski maskesini takındı. “Arras halkı için, elbette. Onlar için bir tür simge oldun.”

“Sana inanmıyorum,” dedim ama Alixandra omuz silkemekle yetindi. Ondan yanıt almayı bekleyemezdim.

Peki, simge olma konusunda nasıl hissetmem gerekiyordu? Öncelikle, nedenler yanlıştı. Arras’ta kadınlığın idealini temsil ettiğim için anne babam ne düşünürdü? Peki, Erik, Jost ya da Dante? Mükemmel eş ve uysal vatandaş rolünü üstlenirsem nasıl hissederlerdi? Böyle sonuçlanmamalıydı.

Sonuçlanmayacaktı.

Geri sayım saati sıfıra ulaşır odaya ilk değişikliklerin parıltıları yayılırken bu düşünceye odaklandım. Fırlatma işlemini gerçekleştirecek kadar hangi Dokumacı'yı yetenekli saydıklarını düşündüm ve parmaklarının iddia ettikleri kadar yetenekli olduğunu ümit ettim. Biri ipliğimi Arras'ın başka bir bölgesine entegre ederken ikiye ayrılmak sevdiğim bir fikir değildi.

Odanın pürüzsüz beyaz duvarları titredi ve bir görünüş, bir kaybolmaya başladı. Karnımda bir kasılma vardı ve başım dönüyordu. Döndüm ve gazetesine dalmış olan Alixandra'ya baktım. Onu görebiliyordum ama tül gibi incecik bir kumaşın ardından görüyor gibiydim. Aynı yerdeydik ama yine de değildik.

"Alixandra," dedim, denemek için ama yanıt vermedi.

Cormac Patton'la evlenmeye gidiyordum.

Bana evlenme teklif etmesinin üzerinden bir ay geçmişti. Gelecekte uzak bir zaman olacaktı ama şimdi gerçekleşiyordu.

Resmi bir akşam yemeği ve Yayın Birliği'ne verilecek bir dizi röportaj olacaktı. İçimdeki korku büyümeye başlıyordu. Onayladığımda, bu iyi bir fikir gibi görünmüştü. Cormac'a sınırsız ulaşımın olması bana onu değiştirme ve Kule'ye girebilme fırsatı verecekti. Ama şimdi Cormac'a sınırsız ulaşımın, onun da bana sınırsız ulaşımı olacağı anlamına geldiğini anlamıştım. Gücümü belki de sonsuza dek azaltacak bir yol bulacağını da biliyordum. Değiştirmeme karşı kendini korumak için bir yol bulduğuna göre becerilerim onun karşısında bir hiçti ve yakında beni mükemmel eşe dönüştürecek değişikliği yapacağına emindim.

Onun eşi olacağımı henüz algılamaya başlıyordum.

Romen'deki evimden alındıktan sonraki bazı mutlu gecelerde evlendiğimi hayal ederdim. Eşimle yatakta yatanın nasıl bir şey olduğunu gözümde canlandırmaya çalışırdım. Arras'a döndükten sonra buna son vermeyi denedim ama uykudan önceki sakin anlarda Erik her zaman düşüncelerimin içindeydi. Evlendiğimde yatağımdaki kişinin Erik olacağı çünkü o günün mutlaka geleceği hayalini kabullenmekten kaçınmayı denedim.

O zaman Cormac'la benim düğünümle yüzleşmenin daha çok acı vereceğini biliyordum.

Haklıydım.

Yanağıma akan gözyaşım bileklerimdeki kelepçeleri unutarak silmeye çalıştım. Yanağımda tuza dönüşerek süzüldü ve kimsenin göremeyeceği bir çizgiye dönüştü ama ben tenime yapıştığını hissedebiliyordum. Aşk bende görünmeyen, yalnızca hissedilebilen yüzlerce küçük yara şeklinde izler bırakmıştı. Hafızamda Erik'in yüzü geziniyordu. Gözlerimi sıkıca kapatıp onu görmeye çalıştım ama ne kadar denesem de gittikçe zorlaştı. Zihnim onu benden alıyor, göğsümü yakan acıdan beni korumak için onu saklıyordu.

Gözlerimi açınca onu daha net görebildim. Sanki önümde duruyordu. Erik'i saklamak istiyorsam, onu hapsetemeyeceğimi anladım. Onun anısını görmezden gelirim onun hatırasını bile kaybederdim. Çünkü ayrılışımızın acısını kabullenirsem, Erik yeniden gerçek oluyordu.

Erik bana gülümsedi ve ben de gözyaşları içinde ona gülümsedim. Çok üzücüydü ve başımı çevirdim.

Alixandra platformdan inmişti.

Gözlerimi dikip ona baktım. Platformdan ayrılmaması gerekiyordu. Bu bir numaralı fırlatma kuralıydı.

İlk başta, bana el salladığını sandım ve başımı sallayarak ne söylediğini anlamadığımı anlatmaya çalıştım. Ellerimi neredeyse hareket ettiremiyordum ama geçici bir cinnet geçirdiğini ve oturması gerektiği hatırlatılınca düzeleceğini düşünerek parmağımla işaret ettim.

Tam o anda, ikimizin fırlatma platformlarını ayıran tül gibi ince bariyeri yırtmaya çalıştığını fark ettim. Odasına daha dikkatle baktım ve Cypress İstasyonu'nun gri duvarları arasında gittikçe uzaklaşıp yok olduğunu gördüm. Az sonra Alixandra da odayla birlikte gözden kayboldu.

Bu olanaksızdı. Birlikte seyahat ediyorduk. Görüntüsü yok olmamalıydı çünkü aynı odaya, aynı istasyona gidiyorduk. Alixandra işlem boyunca yanından ayrılmaya-cağını söylemişti ama anlaşıldığına göre kendisi gözden kaybolmuştu.

Ama aklımdaki son görüntüsü, çığlık atan ya da bir şey tutmaya çalışan birinin görüntüsü değildi. Yolculuğunun bitmesinden önceki son saniyede bana baktı ve başıyla onaylayıp bir kez daha bariyeri yıkmak için ellerini uzattı.

Kendi etrafımda döndüm ve fırlatma odasının karanlık hatlarını gördüm. Duvardaki saat çalışmıyordu. Oda soğuktu.

Ama odanın ortasında kanımı ısıtan bir şey vardı.

Erik.

ON YEDİ

Odanın son parçaları yerine oturana kadar hareket edemedim. Erik gerçekte. Erik buradaydı.

Bana doğru dikkatli bir adım attı.

Bu kez ismini söylemeyi başardım. “Erik?”

İleri atıldı ve kelepçeleri açıp beni ayağa kaldırarak sarıldı. Ama tadını çıkarmama fırsat vermeden beni bıraktı.

Nerede olduğumuzu ve nasıl buraya geldiğimi bilmiyordum. Oda sessizdi ve anormal şekilde soğuktu. Bu gerçekler zihnimde yer ediyordu ama hiçbir anlam veremiyordum.

“Beni izle.” Bir emirden biraz fazlasıydı ve bir an olduğum yerde donup kaldım. Ama Erik odadan dışarı yürüyünce şaşkınlığıma ve kafamın karışmasına rağmen arkasından gittim.

Dışarı çıkınca kendimi bir ofiste buldum. Hayır, tam olarak bir ofis değildi. Daha çok lambalarla hafifçe aydınlatılmış, geniş bir toplantı odasına benziyordu. Tepki

göstermeme fırsat kalmadan Valery kollarını boynuma doladı.

“Başardılar,” dedi, soluk soluğa.

Kimlerden söz ettiğinden, ne başardıklarından ve nasıl yaptıklarından emin değildim ama Valery ellerimi elleri arasında kenetlerken başımla onayladım. Aynı görünüyordu ama yüzünde makyaj yoktu ve siyah saçları çene hizasında kesilmişti.

“Beğendin mi?” dedi saçlarını savurarak.

“Evet. Sana yakışmış.” Tüm konuşma gerçeküstüydü. Valery’yi son gördüğümde, bize ihanet ettiğini Alcatraz’da itiraf etmişti ama şimdi buradaydı. Aslında bu durum *buranın* neresi olduğunu tam olarak açıklamıyordu.

“Bunları çıkarsana.” Eldivenleri işaret etti.

Önerisini algılamam biraz zaman aldı ama anlar anlamaz onları terli ellerimden çekip çıkardım ve yere attım.

“Teşekkürler,” dedim boğazım düğümlenerek. Özgür olduğumu fark etmeye başlamıştım.

Yaklaşık on iki kişi masanın etrafında toplanmış bazı planları inceliyorlardı. Bir adam ayağa kalktığında onları gördüm.

Dante ve Jost.

İkisi de buradaydı.

“Neredeyiz?” diye sordum Erik’in kolunu yakalayarak. Elimi uzaklaştırdı ama bunu yaparken yanlış anlamadıysam elimi yumuşak bir şekilde sıktı.

“Onu getirdik,” diye seslendi Erik ve herkes bana bakmak için yaptığı işi bıraktı. Bazıları sevinçle bağırdılar. Bazıları merakla bana baktılar. Diğerleri umursamamış gibiydiler. Ama önemi olan tek şey Dante’nin yüzüne ya-

yılan gülümsemeydi çünkü bir an için eve geldiğimi hissettim.

Büyük adımlarla yaklaştı ve omuzlarımdan tuttu. Hâla Alcatraz'da giydiği kot pantolonla gömleği giyiyordu ve yorgun görünüyordu.

"Farklı görünüyorsun," dedi.

"Cormac'ın küçük kadını olmak için hazırlanmakla meşguldüm," dedim ama bana söylediklerine odaklanmakta güçlük çekiyordum. Şartlarımdaki inanılmaz değişikliği algılamaya çalışarak odayı inceliyordum. Neredeyse bir saat önce düğünümüne gidiyordum ve şimdi buradaydım.

"Ama evlenmedin, öyle değil mi?" diye sordu Erik ve sesinde endişenin izini duyar gibi oldum.

"Hayır, evlenmedim."

"Arras'a şükür. Kutsal olayı kaçırdığımız için endişelenmiştim," dedi Dante.

"Beni vermeyi mi düşünüyordun?" diye sordum.

"İtiraz etmeyi planlıyordum."

"Yalnız sen değil," dedi Erik.

"Tam zamanında davrandınız," dedim. "Düğüne gidiyordum."

"Buraya gelene kadar strateji oluşturmak için daha az zamanımız oldu," dedi Dante. "Göreceli zaman çizelgesi yüzünden," diye ekledi.

"Evet, ama burası *neresi*?" diye sordum. Kendi etrafımda döndüm ve çevremi inceledim. Uzaktaki duvarda çerçevelenmiş portreleri fark etmekten kendimi alamadım. Sıradan bir odaydı. Arras'taki herhangi bir toplantı odası olabilirdi ama bu durum arkadaşlarımdan nasıl Arras'a

ulaşmayı başardıklarını açıklamıyordu. “Bunlar başbakanların resimleri mi?”

“Doğu Bakanlığı’nın ofisler kısmındayız,” diye açıkladı Dante.

“Doğu Bölgesi yıkılmıştı.”

“Cormac’ın her söylediğine inanıyor musun?” diye sordu Dante. Beni bir avluya bakan pencereye doğru sürükledi. Filli çeşmeleri görünce gerçeği söylediğini anladım.

Neredeyse bir aydır buradaydım ama şimdi burası tamamen bir Gündem barikatına dönüşmüştü. Yalnızca odanın dış kaplaması, Cormac onu yok etmeden ya da yok eder gibi yapmadan önce Lonca alanı olduğunu gösteriyordu. “Cormac bana neden yalan söylemiş olabilir? Bana bütün bölgeyi yok ettiğini söyledi. Bana da izletti.”

“Seni korkutmak için.” Valery’nin sesi yumuşaktı. “Korku kontrol demektir.”

Haklıydı. Sakin olması için Cormac’ın isteklerine kaç kez karşı koymuştum? Çevremizdeki masum insanlardan öç alarak hasar yaratmasından korkmuştum. Bunun bir numara olabileceğini düşünmemiştim.

“Cormac bölgeyi mahvetti ve pek yakında ölmesine neden olacak,” dedi Dante. “Bölgeyi yok etmekle uğraşmasına gerek yoktu. Dokumacılar olmadan bölge zaten varlığını birkaç aydan fazla sürdüremez. Yeryüzü’ndeki madenler başarısız olursa, onların kaybının Arras’ın bütünlüğünü tehdit etmesi yıllar, belki de yüzyıllar sürebilir. Ama yine de Doğu Bölgesi’nin daha az zamanı var çünkü Cormac hiç Dokumacı bırakmamış ve tezgâhların çoğunu mahvetmiş.”

“Ne kadardır buradasınız?” diye sordum.

“Değişir,” dedi Dante, Jost ve Erik’e doğru hareket ederek. “Seni hemen takip ettik ama Yeryüzü’nde bulunanların izini sürmek zaman aldı. Durumu ancak şimdi kontrol altına almaya başlıyoruz. Neyse ki Gündem Arras’ın neredeyse tümüne yayıldığı için hızla yemiden toplanmayı başardık.”

“Demek Doğu Bölgesi’nin ayrılmasından bu yana buradasınız?” dedim.

“Ondan az sonra geldik. Sen zaten gitmiştin. Ashında Cormac bölgeyi elden çıkarmıştı. Bu da bize plan yapmak için güvenli bir yer sağladı ama aramızdan bazıları ancak son birkaç günde geldiler. Falon dün geldi.”

Adı geçince Falon yukarı baktı ve gözleri Dante’nin gözleriyle karşılaştı. Sonra başını çevirdi. Koyu renk saçlarını yüzünü perde gibi örtecek şekilde omzuna savurdu. Falon Yeryüzü’nde rastladığımız ilk kişi olsa da onunla pek zaman geçirmemiştim. Şu anki soğuk davranışının hedefinin ben mi, Dante mi olduğunu anlamam olanaksızdı. Falon’ı en son gördüğümde, Dante’nin onu yeterince bilgilendirmemesinden hoşlanmadığını açıkça belirtmişti. Birkaç gün öncesine kadar Dante’nin nerede olduğunu bilmiyorsa, öfkesini anlayabiliyordum.

Dante, Jost ve Erik’le birlikte haftalardır buradaydı ve ben bilmiyordum. Bir an için Pryana’nın ve Batı Kulesi’nde Gündem üyelerinin bir fikri olup olmadığını merak ettim. Büyük olasılıkla bilgilerinin olmadığına karar verdim. Gündem için riski çok büyük olurdu. Bir işlem ne kadar önemliyse, sanırım o kadar gizli olmak zorundaydı.

Anlaşılan Falon da Dante’nin nerede olduğunu bilmiyordu. Soğuk davrandığını fark ediyordum çünkü Erik de bana aynı şekilde davranıyordu.

“Size anlatacak çok şeyim var,” dedim, Erik’in ilgisiz davranışından dolayı içimi donduran duygu yerine önemli bir konuya odaklanmaya çalışarak.

“Daha sonra,” dedi Dante. Yakındaki bir masaya kendisiyle birlikte oturmam için işaret etti ve insanlar bize yer açmaya çalışırken Einstein ve Jax’ın da orada olduklarını gördüm. Sayfanın üstündeki karmaşık görünümlü denklem hakkında tartışıyorlardı. Her biri diğerini etkileyen düzenlemeler yapmakla meşguldüler. Genç ve ince uzun Jax, kırışık yüzlü ve yılların deneyimine sahip Albert’tan sorumluluk üstleniyordu. Jax Yeryüzü’nde Kincaid için çalışıyordu ama dikkate değer akıyla Gündem’e birçok kez yardım etmişti. Albert’ta belki de dengini bulmuştu.

“Merhaba!” diye seslendim, onlara heyecanla el sallayarak. Şaşkınlığıma ve Erik’in tuhaf tavrına karşın, ikisini de gördüğüme gerçekten çok sevinmiştim.

“Benim küçük Halkam,” dedi Albert, gür kaşlarını kaldırıp gülümseyerek.

“Halka olduğumu söylemeniz üzerinden bir ay geçti ama hâlâ ne anlama geldiğini anlamıyorum,” dedim, itiraf ederek ve yanındaki iskemleye kendimi bıraktım.

“Daha sonra,” dedi Albert. “Konuşacak çok şey var.”

Erik’in neden beni tanımıyor gibi davrandığından başlayabilirdik. Ya da Cormac’ın haberi bile olmadan Gündem’in Doğu Bölgesi’nde nasıl merkezini kurduğundan söz edebilirdik. Özellikle de bana sağlanan güvenliğe karşın, fırlatma hattından beni nasıl çıkarmayı başardıklarını öğrenmek istiyordum.

“Milyonlarca sorun olduğuna eminim,” dedi Dante, karşımdaki iskemleye çökerek. “Ama şu an bir işlemin tam

ortasındayız. Fırlatma işlemi istihbaratını alınca, seni ele geçirme stratejimizi ayarlamak zorunda kaldık.”

“Bunu nasıl yaptınız?” diye sordum. “Bugünlerde tek başıma neredeyse banyoya bile gidemiyordum. Fırlatma işleminin güvenli olduğuna eminim.”

“Güvenli bir fırlatma işlemini ihlal etmek neredeyse olanaksızdır,” dedi Dante.

“Biliyorum. Ama olanaksızsa, siz nasıl yaptınız?” diye yineledim.

“Bir Yaratıcı için hiçbir şey olanaksız değildir,” dedi tamdık bir ses arkamdan.

Bunun bir Yaratıcı için bile tek imkânsız şey olması gerektiğini düşünerek geri döndüm.

“Sen yokken birkaç yeni numara öğrendim,” dedi Loricel bana.

“Dünyaya nasıl geri gelinebileceği gibi mi?” dedim, şaşkınlığımı gizlemeyi başaramayarak.

“Bunu ben bile başaramam,” dedi. Loricel benden daha iyisini bekler gibi dudak büktü. Yapılı saçları ve şık takım elbisesi olmadan bana büyükannemi hatırlatıyordu. Onu son gördüğümünden daha küçük görünüyordu. Sanki her şeyin ağırlığı altında ezilmişti. Ama hâlâ hiç kuşku yoktu: Tanıdığım en güçlü kadındı. “Cormac’ın beni yok etmeye cesareti olduğunu mu düşündün?”

“Olduğunu iddia ediyordu,” dedim.

“Denedi ama Cormac’ı bilirsin. Biriktirip saklamayı sever. Birinin ona en küçük bir faydası dokunacağını bilse, her olasılığa karşın onu yakınında tutar.” Loricel bana göz kırptı. Bu konuşmaya özel olarak devam etmek istediğini fark ettim.

Nasıl kaçtığını sormak istedim ama konuyu kendisi açana kadar beklemeye karar verdim.

“Bu görev nedir?” diye sordum, Dante’nin az önce söylediğini hatırlayarak.

“Yerel kaynaklardan ve kamu kayıtlarından aldığımız bazı önemli istihbaratı bir araya getirmeyi başardık,” dedi Dante.

“Üç Numaralı Protokol’le mi ilgili?” diye sordum, sonunda bazı yanıtlar almayı umut ederek.

“Hayır,” dedi Dante yavaşça. “Üç Numaralı Protokol’le ilgili ne biliyorsun?”

“Cormac konuşurken tesadüfen duyduğum bir şey. Belki de endişelenecek bir şey değildir,” dedim. Dante ikna olmuş gözüküyordu.

Arkamdan Jost’un konuştuğunu duydum ve aramızda geçen her şeye karşın onun sesini işitmek içimi titretti. “Sebrina’nın nerede olduğunu biliyoruz.”

Ne söyleyeceğimi bilemeden Jost’a baktım. Mavi gözlerinin içinde yanan ateşi gördüm. Etrafındaki havada bulunan elektrik dağılmayı bekler gibiydi. Sebrina’yı bulmak, her zaman istediği tek şey olmuştu ve şimdi bile ben de onun için aynı şeyi istiyordum.

“Doğu Bölgesi’ne yeniden dokunmuş olduğunu anımsıyorum,” dedim. Arras’tan Yeryüzü’ne kaçtığımız gece bu bilgiyi edinmiştim. O zaman bile Jost üç senedir ondan ayrıydı ve tüm o süre boyunca, Lonca’nın Jost’un doğduğu yere yaptığı uyarının kurbanı olduğuna ve kızının öldüğüne inanıyordu. Cormac’ın Doğu Bölgesi’ni Arras’tan ayırdığı gece her ikisi için ağlamıştım.

“Bu bölgeyi Arras’tan ayırdıklarında dosyaların çoğu-

nu mahvettiler,” dedi Jax, konuşurken parmaklarını çitlatarak. “Bilgileri geri kazanmak için Lonca’nın ana sisteme girmek zorunda kaldım. Birkaç günümü aldı.”

Jax özür diler gibi Jost’a bakınca, Jost önemsemediğini eliyle işaret etti. “Önemli olan onu bulmamız.”

“Hâlâ burada mı?” diye sordum alçak sesle.

Dante öne bir adım attı ve başıyla onayladı. “Hâlâ Doğu Bölgesi’nde olduğuna inanmak için birçok nedenimiz var.”

“Buradan ayrılan bakanlar bile ailelerini bıraktılar,” dedi Jax.

Bunu zaten bildiğim için başımla onayladım. Bir an için Grady’nin gidip gitmediğini merak ettim. “Cormac’ın birine ailesini bırakıp gitmesini çünkü yeni bir aile bulabileceğini söylediğini duydum.”

“Orada mıydın?” Erik soruyu sorarken gergindi.

“Orada olmak istemedim,” diye atıldım. Durdurmaya çalıştığımı bilmeliydi.

“İki Numaralı Protokol’ün, yüksek rütbeli Lonca memurları dışında, bölgedeki herkesi karantinaya aldığı çok açık.”

“Sırlarını saklamaları gerek,” dedi Loricel yumuşak ama kararlı bir sesle.

Geriye bir adım attım ve bir kez daha Loricel’le göz göze geldim. Bu, memurların durumunu önceden bildiği anlamına mı geliyordu? Kendisi de bunu daha önce görmüş müydü?

Loricel’le ilk tanıştığımda, kaç yaşında olduğunu merak etmiştim. Bana Kule’de akıl hocalığı yaptığı kısa süre boyunca bir fikir edindiğimi düşünmüştüm ama şu an

emin değildim. Hâlâ kırışık, kâğıt gibi incecik bir teni ve gri saçları vardı. Bir noktadan sonra, sürekli gençlik maskaralığından vazgeçmiş ve yaşlanmasını durdurmamıştı.

“Tahmin ettiğinden daha yaşlı,” dedi.

Belli ki Loricel aramızda geçen her anı hatırlıyordu. Ve konuştuğunda, ilk karşılaşmamızda söylediği sözler de dahil, bana her zaman gerçeği söylediğini fark ettim.

Ama ben onu duymamıştım.

Lonca’yı ve yenileme teknolojisinin hangi noktaya varabileceğini biliyordu ama bana söylememişti. Loricel Lonca’nın en büyük sırrını gizlemişti: Başka insanların hayatı pahasına kendilerini ölümsüz kılıyorlardı. Lonca’nın hayatını kısa kestiği insanların zaman ipliğini kullanarak kendi ömürlerini uzatmışlardı.

“Sebrina oradaysa,” dedim, Loricel’in sırlarıyla ilgili beynimi kurcalayan sorular yerine elimizdeki işe odaklanmaya çalışarak. “Onu bulmalıyız.”

Etrafımızdaki kargaşa ve strateji çalışmalarına karşın Dante gülümsedi. Biraz çılgın bir hali vardı. Bu yüzden akraba olduğumuzu biliyordum.

“Bir sonraki işimiz bu.”

ON SEKİZ

Vatandaşlara hâlâ Cormac'ın bölgeyi koparıp ayırmadan önce başlattığı karantina altındalarmış gibi, caddeler ıssızdı. Ama insanların evlerinden zaman zaman çıktıklarını anlamak zor değildi. Mağazaların ön pencerelerinden dağılmış cam parçaları, ayaklarımızın altında çtırdıyordu. Kooperatif yiyecekten yoksundu. Raflarda istiflenmiş bir lokma yiyecek için, kaç anne babanın birbiriyle kavgaya ettiğini düşündüm. Doğu Bölgesi iki dünya arasında kaldıktan sonra kaç kişinin tamamen yiyeceksiz kaldığını merak ettim. Cormac her şeyi bu halde bırakmıştı. Önümde bölgeyi ayırdığında, bir canavar olduğunu düşünmüştüm. Ama milyonlarca insanı karanlıkta ve aç bıraktığını öğrenince *canavar* sözcüğünün onu tanımlamaya bile yetmeyeceğini anladım.

Yolculuk giysimi ve topuklu ayakkabılarımı daha rahat bir kot pantolon ve botlarla değiştirdim. Valery benden kısa boyluydu ve o yüzden pantolonuyla gömleği bana biraz kısa ve dar gelmişti ama yine de etrafta etek ve uzun çorapla dolanmaktan iyiydi.

“Hızlı hareket etmek zorundayız çünkü kaynakların iki hafta gibi kısa bir sürede tükeneceğini tahmin ediyoruz,” dedi Dante, açıklama yaparak.

“Peki, sonra ne olacak?”

“İnsanlar ölmeye başlayacaklar.” Düş kırıklığıyla derin bir nefes verdi. “Bu süre içinde herkesi tahliye etmeliyiz.”

“Dante,” diye fısıldadım. Söyleyeceğimi Jost’un duymasını istediğimden emin değildim. Bu kadarıyla bile Sebrina için yeterince endişeliydi. “Burası sana fazla sakin görünmüyor mu?”

Dante diğerlerinin görmediği bir baş hareketiyle onayladı. “Bir yandan, toplu göçten sonra Yeryüzü’nde bırakılan insanların davranış şeklini hatırlatıyor. Belli ki yağmalama olmuş. Erzakın çoğu yok edilmiş. Ama haklısın. Diğer yandan, fazlasıyla sakin.”

“Neler olduğunu düşünüyorsun?”

“Emin değilim,” dedi Dante. “Ama Lonca’yla ilgiliyse, bu bir rastlantı olamaz.”

Jost ve Erik yüz metre kadar önümüzde yürüyor ve tehlikeli bir durum olup olmadığını gözlüyorlardı. Valery bizimle Bell kardeşlerin arasındaydı. Bize katılmasını söylemek istedim ama Dante’yle konuşmaya ihtiyacım vardı ve Valery’ye güvendiğime hâlâ emin değildim. Diğerlerine bir şekilde kendini kanıtlamış olabilirdi ama ihaneti benim için hâlâ yeniydi.

Uzaktaki Jost ve Erik’e bakınca ikisinin de benden uzak durduğunu düşünmekten kendimi alamadım ama yine de birlikte çalıştıklarını görmek beni gülümsetiyordu. Gittiğim süre boyunca yeniden arkadaş olmuşlardı.

“Ya bu ikisi?” dedim iki kardeşi göstererek.

“Cormac seni aldıktan sonra bir çeşit anlaşılmaya varmış gibi görünüyorlar. Didişmeyi bıraktıkları açıkça anlaşılıyor. Aslında bizim için de rahatlama oldu.”

“Cormac beni almadı,” dedim onu düzelterek.

“Bir erkek için, bir kadının kendini onun için feda ettiğini kabul etmek çok zordur,” dedi Dante. “Bir baba için de bunu kabul etmek çok zordur.”

“Ne enerji kaybı,” dedim.

“Anlambilimle kafayı bozmuş olan mı söylüyor bunu?” Dante bir kaşını kaldırdı. “Aslında haklısın.”

Jost durmamız için elini kaldırdı. Yavaşladık ve Jost birkaç adım atıp dar bir sokağa girerken bekledik. Bir binanın ardında gözden kayboldu ve Erik de onu izledi. İki kardeş karanlığın içinde gözden kayboldu ve Valery’ye seslenmeme fırsat kalmadan o da arkalarından gitti.

“Onlar burada durup bekleyeceğimi ve...”

Bir çığlık gecenin sessizliğini deldi.

Dante’yle ben sokağa doğru koşup karanlık girişinde bir an durduk. İlerde karartılmış gökyüzünün altında zor seçebildiğimiz biri vardı. Dante el fenerini yaktı ve önümüzü aydınlattı. Gördüğümüz kişi Erik’ti. Işığı kapatmamız için bize işaret ediyordu.

“Hatırlat da karanlık sokaklarda el feneri olmadan takılmak konusunda onunla konuşayım,” diye mırıldandı Dante. El fenerini kapatmadı ama yere doğru tuttu.

“Anlaştık.”

Ne göreceğimizden emin olmadan, dikkatli bir şekilde Erik’e yaklaştık ama yanına vardığımız anda Dante’nin ışığı sokağın duvarının yakınında çömelmiş olan Jost’u aydınlattı.

“O ne...” Ama sorumu bitirmeme gerek kalmadan gözlerim karanlığa alıştı ve Jost’un yalnız olmadığını gördüm.

“Şşşt!” Erik uyardığı anda sesleri duydum. Biri sakın ve güven vericiydi ama diğeri inlemelerle ve kıkırdamalarla bölünen sözcüklerdi.

Jost’a biraz daha yaklaştım ama Jost’un konuştuğu kadın ürkererek uzaklaştı.

“Daha fazla yaklaşma,” dedi Jost, beni uyararak.

Jost kadına seslendi ama onun titreyerek ve ani hareketlerle bizden biraz daha uzaklaşmasından başka işe yaramadı.

“Neler oluyor?” diye sordu Dante ve ışığı bizim tarafa doğru tuttu. Işık altında kalan kadın çığlık attı ve o anda onun bir kadın olmadığını fark ettim. Benden pek de yaşlı olmayan bir kızdı.

Ama onunla ilgili her şey yanlıştı. Işığın altında gözbebekleri büyük ve siyahtı; üstelik de bu onunla ilgili en korkutucu şey değildi. Gözlerinin beyazı kızarmıştı ve solgun teni sarkmış, çenesinin altında dev bir gerdan oluşmuştu. Bir kısmı neredeyse kopmuştu ve altında bir şey dalga dalga yaylıyordu. Parmaklarını duvara sürterek tıslıyor, inliyor ve gülüyordu. Sanki hayattayken çürüyüp gidiyor gibiydi.

“Jost,” dedim, duyabileceği kadar yüksek sesle. “Gitmeliyiz.”

Ona doğru ağır bir adım attım ve omzuna dokundum.

“Yardıma ihtiyacı var,” dedi bana çaresiz gözlerle bakarak.

“Ona yardım edemeyiz,” dedim.

“Dante ona yardım edebilir,” dedi Jost, beni düzelterek. “Ve Erik.”

Demek Erik sonunda bir Terzi olduğunu kardeşine itiraf etmişti.

“Öyleyse onlarla konuşalım.” Kolundan çekerek diğerlerinin yanına gitmesi için zorladım.

Yanlarına vardığımızda Dante ve Erik tartışıyorlardı. Valery kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve onu rahatlatmak için elimi omzuna koydum. Dönüp bana bakmadı. Dante’nin ifadesi ciddiydi.

“O kızın yardımınıza ihtiyacı var,” dedi Jost. “Onarım yapabildiğinizi biliyorum.”

“Jost.” Erik elini kardeşinin omzuna koydu. “Basit onarım becerilerine sahibim. Bu kadar büyük... hasar konusunda bir şey yapabileceğimi sanmıyorum.”

“Ben hislerimle değiştirme yapıyorum,” dedi Dante özür diler gibi bir ifadeyle. “Böyle ciddi bir durum için gerekli tıbbi eğitim ve donanıma sahip değilim.”

“Demek yapacak bir şey yok?” diye sordum ikisinin de ne kadar duygusuz görüldüğüne üzülerek. Yanımda duran Jost benim tutumumu destekler gibi, öfkeme yanıt olarak doğruldu.

“Tek sorun bu değil.” Erik duraksadı. “Daha önce asla böyle bir hasar görmedim.”

“Bu onaramayacağın anlamına gelmez,” dedim kararlı bir sesle.

Arkamızda kız bağılıyor ve boğulur gibi nefes almaya çalışıyordu. Jost ona doğru bir adım attı ama Erik onu yakalayıp kıza yardım etmesine engel oldu.

Elini bize doğru kaldırırken kızın sarkan derisi ve eti mide bulandırıcı öbekler halinde yere düşmeye başladı. Çılgınlıkları zayıflamaya, içindeki derin bir çukurdan yan-

kılanmaya başladı ve sonunda tamamen sessiz kaldı.

Gözlerimi onun bedeninden ayıramıyordum. Ona yardım etmek için hiçbir şey yapmamıştım. Yalnızca onun ölmesini izlemiştim.

Tanık olduğumuz olayı algılamaya çalışarak sessiz bir şaşkınlık içinde durduk.

“Size bir şey hatırlatmadı mı?” diye sordu sonunda Erik.

Fazla düşünmeme gerek yoktu. Deliye benzer konuşma şekli, hayvanları andıran tepkileri ve her şeyden önemlisi, tuhaf görüntüsü.

“Bir Kalıntı,” dedim. “Ama Kalıntılar daha denetlenebilir durumdaydılar ve bunda yara izi yoktu.”

“Değiştirildiğini sanmıyorum,” dedi Erik. Yavaş ve ölçülü sözcüklerle konuşuyordu. “Bu tamamen farklı bir şey.”

Söylediğini düşünerek ürperdim. Ona yardım etmelerini istiyordum ama bunun daha önce karşılaşmadığımız bir şey olduğunu yadsıyamazdım. “Sanki çürüyor gibiydi.”

“Başına gelenin tam da bu olduğunu düşünüyorum,” dedi Erik.

“Bu konuda bir şey biliyor musun?” diye sordu Dante Erik’e. “Lonca’yla yaptığın çalışmalardan dolayı?”

Erik kollarını havaya kaldırdı. Suçlu görünmüyordu ama anlaşılan Dante ona hâlâ güvenmiyordu. “Kule’de kulaktan kulağa dolaşan birçok söylenti vardı. Asla hangisine inanacağımı bilemedim. Lonca her zaman yeni silahlar ve değiştirmeler deniyordu. Tahminde bulunmam gerekirse, sanırım karşımızda benzer bir durum var. Ama *bu konuda* deneyimim yok.”

“Ona dokundun mu?” diye sordu Dante, Jost’a dönerek.

“Hayır, neden?”

“Ne olduğunu öğrenene kadar bulaşıcı olduğunu varsaymalıyız.”

“Ben gördüm,” dedim. “Böcek sürüsü gibiydi.”

Dante başıyla yavaşça onaylayan Erik’e döndü. Onun da gördüğünü biliyordum.

“Olabilir,” dedi Erik. “Kalıntıları yaratmak için insanları değiştirdiler. Hayvanları ya da böcekleri benzer şekillerde etkilemek o kadar da güç olmamalı.”

“Değiştirilmiş bir böcek olduğunu mu düşünüyorsun?” Haklıysa, bu yaratıkları büyük olasılıkla rüyamda görecektim.

“Arras’a neyin geleceğine onlar karar verdiler. Canlı türlerini tamamen yok edebilirler ya da...” Erik sözlerini bitirmedi ve hayal gücümüze bıraktı.

“Ya da silahlar yaratabilirler,” diye bitirdi Dante.

“Yürümeye devam etmeliyiz,” dedi Erik, öneride bulunarak. Başımı eğerek aynı fikirde olduğumu belirttim ama sokaktan çıkmamıza fırsat kalmadan bir adam sokağın ucunda belirerek çıkışımızı engelledi.

“Şimdi buradan çıkmalıyız,” diye mırıldandım.

“Yanından koşarak geçmek mi istiyorsun?” diye sordu Dante. Haklıydı. “Dikkatini dağıtmamız gerek.”

Erik sırt çantasının içini karıştırdı ama eli boş kaldı. “Onu vurabiliriz,” dedi, zayıf bir sesle.

Bu öneriye ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Ama benim bir önerim yoktu. Bu garip, ayrılmış hayatta, güçlerimin işe yarayacağından emin olamıyordum. İyileştirmek yerine daha çok zarar verebilirdim.

“Bu hastalığın nasıl yayıldığını bilmiyoruz. Kanı akmamalı. Çok tehlikeli olabilir,” dedi Dante.

“Aklıma hiçbir fikir gelmiyor,” dedi Erik.

Adama dokunursak, hastalık bize bulaşabilirdi. Ama ona dokunmadan ya da çarpmadan, yanından nasıl geçecektik?

Dante bir araya toplanmamız için işaret etti ama birbirimize yaklaştığımızda bir şey fark ettim. Grubumuz küçülmüştü.

“Durun. Val nerede?” diye sordum ama korkarım zaten biliyordum. Başımı hızla yana çevirdim ve onu hemen fark ettim. Artık sessizce yanımızda beklemiyordu. Ne yaptığını biliyordum. Ve neden yaptığını. İhanetinden sonra Valery’nin onaylanmaya ihtiyacı vardı ve kendini kanıtlamak için istekliydi. Kendini feda edecekti. Onu durdurmak için çok geçti.

“Val!” diye haykırdı Jost, onu geri çağırmayı deneyerek ama Valery çürüyüp parçalanmakta olan adama yalnızca birkaç adım uzaktaydı. Adamın kolları onun çelimsiz bedeninin üzerine kapanırken Valery döndü. Adam ağzını açınca böcek sürüsü dışarı dökülüp Valery’yi içine çekti. Siyah bir palto gibi tüm bedenini kapladılar.

“Hayır!” diye bağırđım. Parmaklarımla havayı yoklayıp çevremizi saran dokumayı kavramaya çalıştım ama Dante elimi yakaladı. “Dur,” dedi, bana emrederek. Ancak o anda yaptığım yırtığı gördüm. Etrafındaki dokuma yıpranıyor, zayıf ve kırılgan iplikler şeklinde sökülüyordu. Bu dünya ölüyordu. Valery ölüyordu. Ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum.

Karanlık gecede Valery’nin sesi duyuldu ama sözcükleri yumuşaktı. Anladığımdan emin olduğum tek sözcük vardı: “*Koşun!*”

“Artık çok geç,” dedi Dante beni yanına çekerek. Haklı olduğunu biliyordum. Hızla Valery’nin yanından geçtiğimizde, böcekler yok olmuşlardı ama sonra, derisinin altındaki titremeyi gördüm. Böcekler etini parçalarken derisi kırışıyor ve kabarıyordu. Kıvrınmasına rağmen Valery hafifçe gülümsemeyi başardı.

Parmaklarım ona doğru uzandı ama Dante beni sokağın dışına ve Valery’den uzağa itti.

“Kimse ona dokundu mu?” diye sordu Dante.

Sorusunu yanıtlamak için kendimi toparlayamıyordum. Valery yakında ölecekti. Bunu durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Hastalık birimize bulaştıysa, yakında hepimiz ölecektik.

“Ad!” Dante beni sarstı.

“Bir şeyi yok,” dedi Erik. “Birimize bulaşmış olsaydı, şimdiye kadar belirtileri görürdük. Valery’ye ne kadar hızla bulaştığını gördün.” Kolunu korumak ister gibi omzuma attı ve Dante dikkatini diğerlerine çevirdi. Hastalık başka kimseye bulaşmış gibi görünmüyordu. Güvende olduğumuzu ummaktan başka çaremiz yoktu ama aslında hiçbirimiz neyin üstesinden gelmemiz gerektiğini bilmiyorduk.

Işıklarımızı yanık bırakarak, hep birlikte hareket etmeye başladık. Kimse konuşmuyordu. Ortak bir zorunluluk duygusu hepimizi sarmıştı.

“Neden yaptı bunu?” dedi Dante sonunda. Sözlerinde hem iğrenme hem de beğeni vardı ve yanıt beklemediğine neredeyse emindim.

“Suçluluk.” Erik yine de gözlerini bir an bile önümüzdeki caddeden ayırmadan yanıtladı. “Bize ihanet etti. Bu onun doğruyu yapma şekliydi.”

Zaten bildiğimiz bu yanıt için ona teşekkür etmek istedim ama öfkemi yönlendirecek bir yer aradığımın farkındaydım. Bir şaka yapmak ve kalbimdeki acıyı yok etmek istedim. Ama bu kez o kadar kolay olmayacaktı. Gerçi geçmişte de asla kolay olmamıştı.

“Ölüme atlaması gerekmezdi.” Erik’in sözleri kısa ama anlamlıydı.

“Bazen ölüm, günahların bağışlanması tek yoldur,” dedi Dante.

Başımı salladım. Buna inanmam olanaksızdı. “Ölümde bağışlanma yoktur, yalnızca kaçış vardır.”

“Fedakârlıkta suçun bağışlanması vardır,” dedi Erik, yumuşak bir sesle. Sesinde kendi fedakârlığının acısını duyuyordum. Ama neden vazgeçmişti ve niçin vazgeçmişti?

“Sebrina’nın evi bir sonraki sokakta olmalı,” dedi Jost, konuyu değiştirip, dikkatimizi kaybettiklerimizden daha gerçekçi bir yöne çevirerek.

“Ya orada değilse?” diye sordum ve anında pişman oldum.

“Orada,” dedi Jost. Sesinde en küçük bir kuşku yoktu.

Bu tarz bir inancım olmasını isterdim. Keşke planımıza, geleceğe, kim olduğuma inanmaya karar vermek kadar kolay olsaydı. Dünyam küçük yalanlarla öyle gölgeliydi ki artık ne yapacağımı ya da neye inanacağımı bildiğime emin değildim. Doğru Bölgesi zihnimle oyun oynuyordu.

Etrafımız karanlıktı ve bana Kule’de, arkamda bıraktığım dünyayı anımsattı. Ama burada karşı karşıya kaldığımız canavar mat edilemezdi. Mesele sadece ondan hızla olmaktan ibaretti.

Dokunulmamak kadar basitti.

ON DOKUZ

Cadde, gecenin karanlığına karışan, her biri tamamen sade ve göze çarpmayan evlerle doluydu. Ağaçlar ölüyor, ince dalları kırık kol ve bacaklar gibi çimlerin üstüne sarkıyordu. Her avluda bitki kalıntıları vardı. Bir zamanlar belli ki hoş olan bu yer şimdi bir hayalet mahallesiydi. Bu evlerden herhangi biri Lonca'nın salıverdiği bir kötülükle zarar görmüş olabilirdi. Dokumanın dayanma gücü yoktu. Kararmış zaman iplikleri bizi çevreleyen dünyayı oluşturmuş, kırılğan ve yıpranmış ipliklere karışıyordu. Yalnızca birkaç saat önce Doğu Bölgesi'nin var olmadığına inanıyordum. Ama şimdi buradaydım ve dokuma tezgâhları olmadan bölgenin daha uzun var olamayacağını biliyordum. Zaman ve uzay evrene doğru geri kayarken, burada her şey ölüyordu.

Sessizce her evin önünden geçerken, bir sonraki saldırıyı bekleyerek nefesimi tuttuğumu fark ettim.

Hiçbir şey olmadı ama bu, durumu daha da kötüleştirmekten başka işe yaramadı.

Korkuyla beklenti arasındaki alan kuşku ve karşılıklı

suçlamadan oluşan bir kâbus gibiydi. Sürekli olarak kendi yetersizliği mi fark etmenin tuzağına düşüyordum.

Valery'nin yaptığı fedakârlığı yapabilir miydim?

Sonunda bir anlamı olur muydu?

Sessizlik içinde yürüdükçe, kafamı kurcalayan sorular çoğalıyordu. Yanıt bulamıyordum ve kesinliğin yokluğu zihnimde daha çok kuşkunun doğmasına, asla yanıtlayamadığım sorularla fazlasıyla dolan beynimin uyuşmasına neden oluyordu. Yiyeceksiz tabaklarla dolu bir masaydı. Sebrina'ya gittikçe yaklaşırken bir kıtlık ziyafetinin, zihni mi oburca yediğini hissediyordum.

Bu göreve odaklandım. Değişikliği *etkileyebilirdim*. Jost'un kızını *kurtarabilirdim*.

Yapabilirdim.

Yapabilirdim.

Yapabilirdim.

Bunu içimden yineleyip durdum ama yine de kendimi inandırmayı başaramadım.

Jost evlerden birinin önünde durunca bize bilgi vermesi için bekledik. Birkaç dakika sonra onun da benim gibi güvensizlik döngüsüne yakalandığını fark ettim.

Uzanıp elini tuttum. "Gidip Sebrina'yı alalım."

Ama hareket etmedi, yalnızca dönüp bana baktı. Gözlerinde yalvaran bir ifade vardı. "Ya öldüyse?"

"Ölmedi." Onun az önceki kararlılığını anımsadım ve onun kadar inançlı görünmeye çalıştım.

"Beni tanımayacak," dedi Jost. "Ben bir yabancıyım, babası değil."

Bu kez Dante konuştu. "Her zaman onun babası olacaksın. Bunu hiçbir şey değiştiremez."

Boğazım düğümlendi. Zavallı Dante, Jost'un ne hissettiğini en iyi o bilebilirdi.

Jost'u neyin korkuttuğunu biliyordum. Sebrina'yı bulmak için gösterdiği tüm çabadan sonra kızının onu kabul etmeyeceğinden endişe ediyordu. Yalanlara alıştıktan sonra gerçek nasıl hazmedilebilirdi?

"Hadi, gidip bakalım," dedi Erik, bizi itip yanımızdan geçerek.

Onu durdurmak istedim çünkü bir kişinin daha bilinmeze yürüdüğünü izlemeye dayanamazdım. Onun yerine, insan izi bulmak için evin etrafında yürüyen Erik'i izledim. Evde kimse yok gibiydi.

"Sanırım ev terk edilmiş," dedim Erik'e.

Hüzünlü gözlerle bana baktı. Ne düşündüğünü anlamam için konuşmasına gerek yoktu. *Ya da ölmüşler.*

"İçeri girene kadar bilemeyiz," dedi Jost, kapıya doğru hareket ederek.

Kapı kilitliydi. Elini yumruk yaptı ama vurmasına fırsat kalmadan, kapı gıcırdayarak aralandı.

"Siz doktor musunuz?" dedi zayıf bir ses.

Jost, aralıktan dışarıyı gözetleyen çocukla aynı seviyeye gelecek şekilde çömeldi.

"Yardım etmeye geldik." Sesi kısıktı ve gözyaşlarına engel olmaya çalıştığını anlayabiliyordum.

"Annem ve babam hasta," dedi çocuk. "Odadan çıkmıyorlar."

Midem kasıldı. Virüs onlara da bulaşmış olmalıydı.

Ya Sebrina?

Eğildim ve ona gülümsedim. "İçeri gelip yardım edebilir miyiz?"

Bir an tereddüt etti ama sonra başıyla onayladı.

Ayağa kalktığımda, Dante kulağıma fısıldadı: “Ona dokunma.”

Bunu söylemesinden hoşlanmamıştım. Yalnızca ne düşündüğünden nefret ettiğim için değil ama aynı zamanda Sebrina hastaysa Jost’a ne olacağı için. Ve çünkü, bu şimdi sevinç yerine korkuyla bezenmiş bir tanışmaydı.

Kapı açıldı ve işte orada duruyordu. Boyumun yarısına ulaşmıştı bile. Yeryüzü’nde geçirdiğimiz zamanla birlikte, yaklaşık beş yaşında olmalıydı. Konuşmak için ona döndüğümde, Jost’un gözlerinde de aynı hesaplamayı görmeyi bekledim. Ama göremedim.

Lonca onu Jost’un elinden aldığı anda, Sebrina bir bekti. Şimdiyse, doktora kapıyı açacak kadar kendine yeten bir kızdı. Babası gibi mavi, büyük ve meraklı gözleri vardı. Ama saçları kıvrıkcık ve koyu renkti. Burnunu kırıştırdı ve bizi içeri aldı.

“Doktora benzemiyorsunuz,” dedi.

“Değiliz,” dedim, Jost’u da işaret ederek ve hızla ekledim. “Ama onlar doktor.”

Terzi olduklarına göre Dante ve Erik aramızda doktorluğa en yakın kişilerdi.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı Dante kulağıma yaklaşıp. “Anne babasını kurtaramayız. Ne yenileme bandımız ne de ilacımız var. Belki de ölmüşlerdir bile!”

Sebrina başını kaldırıp ona baktı. Alt dudağı titriyordu.

“Annenle baban ne kadar süredir hastalar?” diye sordum, Dante’nin aşırı kuşkuculuğunu önemsemeyip Sebrina’nın küçük elini tutarak.

“Babam yiyecek bulmaya gitti. Benim için çok karanlık

olduğunu söyledi ama dışarı çıkmayı ve güneşi özledim.” Bir çocuk gibi boş boş konuşuyor, bilgiyi en hızlı şekilde vermeye çalışıyor ama arada dikkati dağılıyordu.

“Biliyorum.” Elini sıktım. “Baban yiyecek bulmak için ne zaman dışarı çıktı?”

“Bilmiyorum,” dedi, gözlerinde yaş birikerek.

“Ad,” diye seslendi Erik ve mutfakta olduğunu gördüm. “Biraz yiyecek bulmayı başarmış.” Tezgâhın üzerinde, kooperatif mağazasından alınmış birkaç hazır yemek duruyordu.

“Ne kadar süredir burada durduklarını kim bilebilir?” dedim sakın bir sesle.

Sebrina başını kaldırdı. “Ben yalnızca bir tane yedim. Uykum gelene kadar onunla idare ettim.”

Bana gerçekten ne kadar bilgi verdiğini bilmesine de sesindeki gurur hissediliyordu.

“Son birkaç gün içinde dışarı çıkmış olmalı,” dedim Erik’e. “Sebrina yalnızca bir yemek yediğine göre, belki de çok uzun zaman önce değil.”

“Öyleyse anne babası hâlâ hayatta olabilirler,” dedi Erik. Sağımızda duran Jost derin bir nefes alınca, Sebrina’nın hâlâ yaşayan bir ebeveyni olduğunu anımsadım ve kendimi suçlu hissettim.

“Onu yanımızda götürmeliyiz,” dedi Dante. “Hayatta olsalar bile çok zamanları kalmamıştır.”

Şu an Jost’un ne söylemesini beklediğimden emin değildim. Kızımı geri almak için yıllarca beklemişti. Onu bulmaya çalışmakla çok zaman kaybetmişti ama yine de ailesini ezip geçmedi ve Sebrina’yı kucaklayarak kaldırdı. Başını sallayarak konuştu. “Onun... anne babasıyla konuşmak istiyorum.”

“Onlara hastalık bulaşmış,” dedi Erik, ona hatırlatarak.

“Anlamanızı beklemiyorum. Ben bile anlamakta zorlanıyorum. Lonca’nın yaptığında... bu insanların bir suçu yoktu,” dedi yavaşça, kendi kendine anlatır gibi. “Ben onunla ilgilenemediğim zaman Sebrina’ya baktılar. Bundan sonra ona bakılacağını bilmelerini istiyorum.”

Jost’un duygularını anladığımı iddia edemezdim. Bu her zaman aramızdaki duvar olmuştu. Asla onun hissettiği kadar derin duygular hissetmemiştim.

“Annen ve baban neredeler?” dedi Jost kekeleyerek.

Sebrina onun elini tuttu ve kısa koridor boyunca yol gösterdi. Ev bana Romen’deki evimi anımsatıyordu. Basit ve işe yarar. Banyo, mutfak, yemek odası, salon ve iki yatak odası. Sebrina tek çocuktı ve daha büyük bir eve ihtiyaçları yoktu. Lonca Sebrina’yı onlara sorumlu olduğu ve hükümetin kontrol edemediği bir şeyi telâfi etmek için vermişti. Ama sonları böyle olmuştu: İtaat ettikleri devletin kurbanları.

Sebrina kapalı bir kapının önünde durdu ve büyük gözlerini açarak Jost’a baktı. Jost onun yanına çömeldi. “Ben şimdi anne babanla konuşacağım. Senin burada beklemeni istiyorum.”

Onu diğer odaya götürmek için ileri atıldım ama Erik benden hızlı davrandı. Tepki göstermeme fırsat kalmadan onu kucağına aldı ve yatak odasının kapısından uzaklaştırdı.

Jost’la bakışlarımız karşılaştı ve bir kaşımı kaldırdım. Yanlarından ayrıldığımdan bu yana, aralarında her şey kesin olarak değişmişti.

“Benimle geliyor musun?” diye sordu.

“Her zaman.”

Kapıya hafifçe vurdu ama yanıt yoktu. Yeniden, bu kez daha sertçe vurunca kapı bir şey çarpmış gibi titredi.

“Jost...” dedim alçak sesle.

Parmağını kaldırdı ve nefesimizi tutarak bekledik.

“Yardım etmeye geldim,” diye seslendi Jost. “Kızınız hasta olduğunuzu söylüyor.”

“Çekip gidin.” Kapının ardından gelen ses sert ve yüzeyseldi.

“Lütfen,” dedi Jost, daha ısrarcı bir sesle. “Sizinle kızınız hakkında konuşmalıyım.”

Kapı azıcık açıldı ama arkasındaki kişiyi göremiyorduk. “O iyi mi?”

“Evet. Kapıyı açarsanız size açıklayabilirim.”

“Hayır!” diye bağırdı kadın. “Buraya girmemelisiniz. Onu alıp buradan götürmeniz gerek.”

“Götüreceğim,” dedi Jost kadına söz vererek. “Ama bilmeniz gereken bir şey var. Ben Sebrina’nın babasıyım. Biyolojik babası. Uzun zamandır onu arıyordum.”

Uzun bir sessizlikten sonra kadın yanıt verdi. “Lonca bize onun yetim olduğunu söylemişti.”

“Bana da öldüğünü söylemişlerdi,” dedi Jost. “Ben onu...”

“Bilmiyordum!” Kadının sesi bir çığlık gibiydi ve hastalık onu yıkarken kendini ne kadar güçlkle kontrol ettiğini fark edebiliyordum.

“Size teşekkür etmek istedim,” dedi Jost, bir elini kapıya yerleştirerek. “Ve benimle güvende olacağını bilmenizi istedim.”

“Arras’ta güvenlik kalmadı.” Kadın zor konuşuyordu.

“Onu Arras’tan götürüyorum. Güvende olacak. Söz veriyorum.”

Bir zamanlar Riya olarak dokuması yenilenen Amie'yi düşündüm ve Jost'un kızının kim olduğunu merak ettim. "Şimdiki adı nedir?"

Jost bana baktı. Gözlerinde bu sorunun asla aklına gelmediğini görebiliyordum. Ama kadın yanıt verdiğinde, cevap beklediğim gibi değildi. "Ona Sebrina diyoruz. Adının bu olduğunu söylemişlerdi."

"Adı o," dedi Jost. "Hep öyle kalacak."

"Ona iyi bakın." Kadın şimdi biraz daha sakindi. Sebrina'nın güvende olduğunu bilmek, ona ölümle başa çıkacak huzuru vermiş gibiydi.

"Elveda." Veda sözcüklerinden sonra yürümeye başladım ve Jost'un kızını Erik'in kucağından aldığını gördüm. Sebrina ona karşı çıkmadı. Jost'un kim olduğunu hatırlaması da her nasılsa kendisine bakacağını biliyor gibiydi. Bazen sevgi her şeyin üstesinden gelir... en karanlık saatlerin bile.

Y İ R M İ

Lonca ofislerinde kalan Gündem üyeleri Dante'nin emriyle biz girer girmez tesisi tecrit ettiler. Eski bir Bakanlık tesisi olduğu için, kimsenin izinsiz giriş, çıkış yapmamasını sağlayan kontrol sistemleri vardı. Ama kafese kilitlendik gibi hissetmekten kendimi alamadım.

“Valery nerede?” diye sordu Jax, biz odaya girerken.

Jost ona uyaran bir bakış attı. Sebrina kucağında, neredeyse uyumak üzereydi ama gözlerini açık tutmaya çabalıyordu. Nereye getirildiğini görmek istediği için onu suçlayamazdım.

“Ona göre yiyecek bir şeyimiz var mı?” diye sordu Jost.

Jost Sebrina'yı evlat edinen babanın eve getirdiği yiyeceği almak istememişti. Güvenli olmadığını iddia etmişti. Haklı olabilirdi ama Sebrina'yı evlat edinen anne babaya da yiyecek kaldığından emin olmak istediğine emindim. Hiçbirimiz bunun anlamsız bir israf olduğunu ona söylemeye cesaret edememiştik.

Jax biraz yiyecek ve bakanlardan birinin ofisinde giz-

lenmiş bir çikolata bulup getirdi. Biz onu izlerken Sebrina şekerden büyük bir parça ısırды ve hoşnut bir şekilde iç çekti.

“Ona uyuyacağı bir yer bulayım,” dedi Jost, kızını kollarına alarak.

Parmaklarımı masanın parlak ahşabı üzerinde gezdirirken, çalışanların burada ne kadar önemli kararlar aldıklarını düşünmeden edemedim. Arras’ta karşılaşılan sorunların resmi toplantılarda tartışıldığı, buna benzer üç masa daha bulunuyordu. Bugün tartışma gündeminde mi olduğumu yoksa Cormac’ın kaçışımı örtbas mı etmeyi başardığını merak ettim.

“Valery?” dedi Jax bir kez daha, Jost odadan çıkar çıkmaz.

Başımı salladım. “Saldırıya uğradık. O kurtulmayı başaramadı.”

“Saldırıya mı uğradınız?”

“Orada bir şey var,” diye fısıldadı Erik. “Bir hastalık ya da bir virüs.”

“Bir böcek sürüsü,” dedim, nasıl Valery’yi kaplayıp, derisinin içinde gözden kaybolduklarını düşünerek. “Valery kaçabilmemiz için kendini feda etti. Her şey çok hızlı oldu. Biz yanına ulaşana kadar hastalık ona bulaşmıştı.” Yeniden saldırıyı düşününce, doğal bir olayla karşı karşıya olmadığımıza her şeyden çok emin oldum. Lonca bir şey planlıyordu.

“Temiz olduğunuza emin misiniz?” diye sordu Jax. Geriye doğru bir adım atmadı ama yapmak istediğini hissettim.

“Güven bana,” dedi Erik. “Görebilirsin. Ayrıca hızla bulaşıyor. İlk kurbanı gördüğümüzde, kadının derisi çü-

rümeğe başlamıştı bile. Neredeyse insana benzemiyordu.”

“Bana Kalıntıları hatırlattı,” dedim, itiraf ederek. Valery’nin son görüntüsünü ve fısıldadığı son sözleri aklımdan çıkaramıyordum.

Yeryüzü’nde Valery’yle sıkıntılı bir ilişkimiz olmuştu ama bir zamanlar tıpkı akıl hocam ve sevgilisi Enora’yla olduğu gibi, onunla da arkadaşlık. Birbirimize karşı iyi, hatta yardımsever davranmıştık ama çok geç olana kadar, ikimiz de gerçekten kim olduğumuzu paylaşmamıştık. Şimdi düşününce, o kadar da farklı olmadığımızı fark ediyordum. İkimiz de sevdiklerimizi kaybetmiştik. İkimiz de kaçmak için son anı beklemiştik. Bizi birbirimizden ayıran tek şey benim becerimdi. Valery’den fazlasını hak etmediğim bir süre ve fırsat kazanmıştım.

“Derilerinin çürüdüğünü mü söylüyorsun?” diye sordu Jax, uzun bir toplantı masasında yerlerimizi alırken.

“Asla böyle bir şey görmedim,” dedi Erik ona dönerek.

“Onun öldüğüne inanamıyorum,” dedi Jax yumuşak bir sesle. “Sizinle ilişkisini düzeltmek istiyordu. Enora’yı ve onun hakkında ne hatırladığını konuşmuştuk. Ona yapılan değiştirmenin büyük kısmını geri çevirmek için çabaladım.”

“Başarabildin mi?” diye sordum. Belki de Kalıntıları ve dışarıda hastalıktan etkilenen insanları kurtarmamız için bize yardım ederek Valery’nin mirası yaşayacaktı.

“Çok az. Değişimi geri çevirmek, uğraşılması zor bir iş tir.”

Amie’yi ve birçok kez değiştirilmesine karşın, ortak geçmişimizi anımsamaya ne kadar istekli olduğunu düşündüm.

“Bunlar her neyse, doğal değiller,” dedi Dante. “Hızla hastalık bulaştırıyorlar. Görevimiz sırasında, her biri değişik seviyelerde zarar görmüş birkaç kişiyle karşılaştık. Kızı evlat edinen anne de onlardan biriydi.”

“Peki, annesi size zarar vermedi mi?” diye sordu Jax.

“Bu çok anlamsız,” dedim.

“Lonca bunu genetik savaş durumu olarak değerlendiriyor,” dedi Albert, karşımdaki bir iskemleye yerleşerek. “Düşmanıyla savaşabileceği değerli bir malzemeyi neden boşa harcasın? *Tineola bisselliella* kadar basit, sıradan bir böcek savaşta bir müttefik olabilir.”

“Ne?” diye sordu Erik.

“*Tineola bisselliella*... sıradan bir güve türü,” diye açıkladı Albert. “Korkarım bu benim hatam. Cypress Projesi’yle ilgili teorik sorunları ve ilk kaygıları değerlendirdiğimizde Yeryüzü’ndeki bazı türlerin yapay dokumayı olumsuz bir şekilde etkileyip etkilemeyeceğini tartışmıştık. Ben de güvelerle ilgili bir şaka yapmıştım.”

“Güvenin ne olduğunu sorabilir miyim?” Konuşma Valery’nin son anlarını hatırlattığı için midem bulanmaya başladı.

“Kumaş yiyen bir böcek.”

“Dur bir tahminde bulunayım. Bu durumda kumaş biz miyiz?” dedim.

“Korkarım öyle.”

“Ama neden? Burada neden böyle bir şeyi salıversinler? Bu insanların hiçbir zararı yoktu,” dedi Dante dikkatimizi çekerek.

“Doğu Bölgesi isyan ediyordu. Bu, burada kimsenin direnmemesini sağladı,” dedi Loricel.

“Doğu Bölgesi’nde biri nasıl direnebilirdi?” diye sordum.

Loricel masanın karşısından buruk bir şekilde gülümsemi. “Cormac titiz bir adamdır.”

Bu sözcük onu ifade etmek için yetersizdi.

“Ama sen yine de ondan kaçtın,” dedim.

“Patton kaynakları harcamaya dayanamaz,” dedi Dante.

“O zaman hayatta olduğunu biliyor muydun?” dedim Loricel’i işaret ederek.

“Tahmin ettim. Aslında *hayatta olmak* bir Terzi için görecelidir. Cormac bu konuda Kincaid gibidir. İnsanların onun için değerli olabileceğini düşünürse, onları yakınında tutar.” Dante bunun çok da önemli olmadığını belirtir gibi omuz silkti.

“Ama onu nasıl kurtardın?” diye sordum.

“Beni gerçekten iyi gösteren, heyecan verici bir hikâye. Ne yazık ki başka bir zaman anlatmak zorunda kalacağım,” dedi.

“Biri bana neler olduğunu anlatana kadar, hiçbir yere gitmiyorum!”

“Anladığım kadarıyla nankör çocuk evresindesin,” dedi Dante. “Seni kurtardık. Biraz minnettarlık göster.”

“Planlarım vardı,” dedim Dante’ye. “Cormac’ı değiştirecek ve belki onun görüntüsünü alacaktım. Ama şimdi artık ona tekrar yeterince yaklaşma fırsatım yok. Diğer Kalıntıları asla kurtaramayacağım ve yüzeyde açılan deliği yavaşlatamayacağım. İnsanların beni kurtarmaya çalışmasından, herkesin hiçbir şeyi doğru yapamayacağını düşünüp, öyle davranmasından bıktım usandım. Bu konuda zaten Cormac beni bezdirmişti.”

“Valery yaptı,” dedi Dante sonunda sorularımı yanıtlar-

maya hazırlanarak. “Cormac’ın Loricel’i nerede gizlediğini tahmin etmemize yetecek kadar bilgimiz vardı. Biraz değiştirme ve bol şansla içeri girdik.”

“Peki, neden bunu bana hemen söyleyemedin?” diye sordum.

“Valery bilmeni istemedi.”

“Neden?” Bunu benden gizlemesi için tek bir neden bile düşünemiyordum. Güvenimi geri kazanmak için Valery’nin yapması gereken çok şey vardı. Loricel’in kur-tarılmasına katılımının bu konuda olsa olsa yardımı dokunabilirdi.

“Depolama tesisinden çıkmayı ancak başarabildik...” Sesi zayıfladı ve yavaş yavaş anlamaya başladım.

“İşler kontrolden çıktı. Bir hata yaptım.” Saçlarını düzeltirken Dante’nin parmaklarının titrediğini fark ettim. “Yok oldu.”

“Ne yok oldu?” diye sordum ifadesiz bir sesle, yanıtı zaten bildiğimden korkarak.

“Depolama tesisi... ve içindeki her şey.”

Bedenim buz gibi olmuş, şaşkınlıktan uyuşmuştu. Artık Kalıntıları kurtarmak olanaksızdı.

Annem Meria’nın güvenli şekilde bavulumda duran ipliği dışında. Benle kaçamayan bavulun içinde duran ipliği dışında.

“Üzgünüm,” dedi Dante yumuşak bir sesle. Üzgün olduğunu biliyordum çünkü Meria’yı sonsuza dek kaybettiği anlamına geliyordu. Kincaid’in malikânesinden çıkardığında, ona nasıl baktığını görmüştüm. Bazı şeyler zamanla değişirdi ama diğerleri asla değişmezdi. Bunun gibi bir aşk iz bırakırdı. Zamanla solardı ama her zaman

orada durur, doğru ışıkta onu yakalamanızı beklerdi.

Jax başlamak için onay ister gibi baktı ama babam başını ancak hafifçe eğmeyi başardı. Karşı duvara yansıyan ışık huzmesi dikkatimi çekti ve Arras'tan görüntüler ekrana yansıyınca ölü arkadaşlarla, kayıp bir annenin dışında bir şey düşünmek beni mutlu etti. Görüntü, daha önce okulda da gördüğüm temel bir haritaydı. Kuzey, güney, doğu ve batı kuleleri için dört noktalı bir dikdörtgendi. Arras'ın bu haritadan fazlası olduğunu bilerek bakmak şimdi tuhaftı. Bu dünya düz değildi. Arras dört noktayla sınırlı değildi. Şimdi olduğu gibi görebiliyordum. Arras Yeryüzü'nü sarıp, güzel ama ölümcül bir parazit gibi içine çekiyordu.

Jax elinde bir elektronik dosya tutarak ayağa kalktı. Biraz gergin görünüyordu. "Arras halka böyle gösteriliyor."

"Okulda bu kadarını öğrendiğimden emin değilim," dedi Erik.

"Onun söylediklerini dikkate alma," dedim Jax'e, devam etmesi için işaret ederek.

"Tamam." Elektronik dosyasına dokundu ve görüntü değişmeye başladı. Haritanın göstermediği şey Arras'ın *boyutlarıydı*.

Harita yarım bir küreye dönüştü ve sonra altında Yeryüzü'nün bir modeli belirdi. Diğer gezegene gitmiş olsam da büyülenmiş gibiydim. Büyük, mavi ve yuvarlaktı. Arras neredeyse onun dörtte birinin üstünde duruyordu.

"Arras Yeryüzü'nün üstündedir," diye devam etti Jax.

"Bunu biliyoruz," dedi Dante ama Falon onu susturdu.

"Söylediğim gibi," dedi Jax sıkıntılı bir ifadeyle Dante'ye bakarak. "İki dünya birbiriyle ilgili olarak varlar. Ama Arras yalnızca Yeryüzü'nden dolayı var olabiliyor."

“İşte şimdi kafam karıştı...” dedi Dante kabullenerek.

“Sevgili oğlum, madenleri gördün. Hayal gücünü kullan,” dedi Albert onun sözünü keserek. Bilim adamı notlar karalamakla meşguldü. Nedenini anlayamıyordum. Bizim kavrayamadığımız şeyleri anladığını biliyordum. Ama sonra, önündeki sayfayı kaldırınca, bir dizi karmaşık denklemle dolu olduğunu gördüm.

“Ne diye sorsam, sanırım Jax dışında herkes adına konuşmuş olurum,” dedi Erik.

“Bu konuda Erik’e katılıyorum,” dedim.

“Neyse, unutun gitsin,” dedi Albert. Kâğıdı buruşturup top gibi yaptı ve kazağını çekiştirdi. Gevşek dokumasına parmağını soktu ve bir iplik çekmeye başladı. Kazak, kolunda küçük bir delik açılana kadar söküldü. “Bu yün ipliğini alıp yeni bir kazak yapabilirim, öyle değil mi?”

Başımla onayladım.

“Ama yaparsam, *bu* kazağı mahvederim.”

“Demek Arras Yeryüzü’nü söküyor,” dedim. “Ama bunu zaten biliyoruz.”

“Ama ne yazık ki Yeryüzü’nün varlığı evren için kazağımdan daha fazla hayati önem taşıyor,” dedi Albert. “Bu kazağı sökersem uzay-zamanda benim biraz daha üşümenden başka pek etkisi olmaz”

“Yeryüzü sökülürse evrene ne olur?” diye sordum.

Jax araya girdi. “Bir görülmemişlik.” Ama sonra, yersiz konuşmuş gibi utangaç bir tavırla Albert’a baktı.

Albert araya girmesini önemsemediğini işaret etti. “Hayır, sendeki görüntülerle açıkla. O şekilde anlamak çok daha kolay olacak.”

“Kazak kısmını anladım,” dedi Erik Albert’a.

“Bir görülmemişlik nedir?” diye sordu Jost. Sonunda kızına kavuşmuşken burada olmasına şaşırđım. Sanırım kızının dönüşü ona ne için savaştığının bir hatırlatmasıydı.

“Aslında, şöyle bir şey,” dedi Jax.

Ekrandaki görüntü değışti. Arras’ın ardında bir delik bırakarak Yeryüzü’nden büyüdüğünü gördük. Arras’ın aynı kalmasına karşın Yeryüzü’nden Arras’a akan ışık çizgileri, gittikçe daha büyük bir delik bırakıyorlardı. Sonunda delik o kadar büyüdü ki Yeryüzü kendi içine çökmeye başladı. Son bir parlak ışık parıltısı, üzerinde geniş, siyah bir daireden başka bir şey bırakmadı.

“Bu da neydi böyle?” diye sordum.

“Bir görülmemişlik,” dedi Albert buruk bir sesle.

“Aslında onun kaynaklarını alarak Arras, Yeryüzü’nün evrendeki varlığını tehlikeye atıyor,” diye açıkladı Jax.

“Peki, nereye gitti? Yeryüzü nerede?” diye sordu Erik.

“Bir görülmemişlik durumunda, Yeryüzü’nün var oluşu bitecek. Şiddetli bir yerçekimi, ışık da dahil her şeyi görülmemişliğin içine çekerek Yeryüzü’nü ve Arras’ı yok edecek.” Bunu kavrayabilmemiz için Jax duraksadı.

“Kara bir deliğin içinde ne olur?” diye sordum.

“Bilmiyoruz,” dedi Jax. “Bir kara delikte yerçekimi sonsuz olduğu için buna yanıt vermek olanaksızdır.

“Yani, bu ne anlama geliyor?”

“Hiçbir şey. Hiçbir şey var olmayacak.”

“Bu senaryoya göre herkes ölecek mi?” diye sordu Erik yavaşça.

“Evet. Ölüm. Kuşkusuz. Atomlar bir yerde varlığını sürdürebilir, daha doğrusu leptonlar, tanecikler ve diğer atom altı zerreler.” Albert her şey anlaşılacak kadar açık-

mış gibi sıkıntılı bir şekilde konuşuyordu. Ama sözcüklerin onun ağzından çıktığını duymak bile onları daha gerçek yapmaya yetmiyordu.

“Cormac bunu bilmiyor olmalı. O bile *her şeyi* yok edecek kadar çılgın olamaz,” dedim.

“Biliyor,” dedi Jax. “Lonca’nın Terzilerinden ve bilim adamlarından gittikçe daha çoğu onu terk edip Yeryüzü’ne sıvıştılar ve bizi arayıp buldular. Cormac’ın kontrollü bir yıkım planladığına inanıyoruz.”

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordum yavaşça.

“Yeryüzü madenlerinden yeterince kaynak çıkarabilir ve yıkımını kontrol edebilirse, görülmemişliği engelleyebilir.”

“Engelleyebilir mi?” dedi Erik, başını sallayarak. “Ne harika plan.”

“Bunun bir olasılığı olmalı,” dedi Dante, elini saçlarının arasında gezdirerek.

Ve o anda bir olasılık bulunduğunu fark ettim.

“Protokol Üç.” Konuşan beni şaşırtacak şekilde Loricel’di.

“Protokol Üç nedir?” diye sordum Einstein’a. Lonca hakkındaki derin bilgisiyle bunu biliyor olmalıydı.

“Cormac sözünü etmişti. Daha doğrusu tehdit etmişti.”

“Bu beni şaşırtmadı,” dedi Loricel. “Protokol Üç en uç tehdit karşılığıdır.”

“Bulmaca gibi konuşmaktan vazgeçin,” dedi Dante.

“Arras’ta sorunların üstesinden gelmek için üç protokol vardır,” dedi Loricel.

“Protokol Bir değiştirmedir,” dedi Erik. *Akıl yaşta değil, baştadır*, der gibi omuz silkerek bana baktı.

“Lonca Protokol Bir’i bilgi toplamak ve sorunlu dav-

ranışların üstesinden gelmek için kullanır,” dedi Loricel.

“Burada kullandılar,” dedim.

“Ama uyuşmazlık yaygındı ve Protokol Bir bu durumla başa çıkmakta etkisiz kaldı,” diye devam etti. “Bu da Protokol İki’ye yönlendirdi.”

“Bütün bir bölgeyi Arras’tan kopardılar,” dedim.

“Neden On İki’ler Loncası olduğunu hiç merak ettiniz mi?” diye sordu Loricel.

Güçlkle yutkundum ve başımla bildiğimi işaret ettim.

“İlk baştaki on ikiden yalnızca dört bölge kaldığı için,” dedi Loricel.

“Diğerleri koparılıp ayrılmış mıydı?” diye sordu Jost.

“Evet. Bir bölge fazla yenilikçi olduğunda ya da bir hastalık çıktığında ya da özgürlüğünü istediğinde, bütünden koparılırdı. Protokol İki bu gibi durumlarla başa çıkma şekilleriydi,” diye açıkladı.

“Demek Arras daha büyüktü?” diye sordu Dante.

“Daha çok parçaya ayrılmıştı. Koparılmış bir bölgede kaynaklar tükenip söküldüğünde, kalan bölgeleri onun yerini de kapsayacak şekilde genişletirdik.”

“Kimse de fark etmez miydi?”

“Zaman içinde bölgeler koparıldığında haritayı basitleştirdik ve tarihi yalnızca dört bölge varmış gibi yeniden düzenledik. Eğitimdeki kontrol sisteminden dolayı, insanların yalnızca kendilerine söyleneni bilmelerini sağlamak Lonca için kolaydı.”

“Ama her şey yanlarında olup bitiyordu!” Doğru olduğunu bilsem de buna inanamıyordum.

“Hayatınıza odaklanmak, bütün resmi görmekten daha kolaydır,” dedi Loricel.

“Peki, bu bölgeye ne olacak?” diye sordum. “Sökülmüş, derken neyi kastediyorsun?”

“Yok etme mi?” diye sordu Jost iğrenerek.

“Sokaklardaki hastalık bölgenin ayrışma hızım çoğaltır.”

“Herkesi bölgeden çıkarmamız gerek,” dedim.

“Şimdiye kadar ne yaptığımızı sanıyorsun?” dedi Falon sıkıntılı bir sesle.

“Haftalar geçti!”

“Daha iyisini yapabileceğini mi düşünüyorsun?” dedi.

“Bu tartışma bizi bir yere götürmüyor,” dedi Dante. “Bir plan üzerinde çalışıyoruz Adelice. Bir hafta içinde hayatta kalanları buradan çıkarmayı umuyoruz.”

“Ya hastaları?” diye sordum.

“Onları alamayız,” dedi Dante.

Dante beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Bir zamanlar Lonca’nın bir canavara dönüştürdüğü annemi serbest bırakmıştı ama şimdi Doğu Bölgesi halkına sırt çeviriyordu.

“Söylediğiniz doğruysa, ne yazık ki virüs bir tedavi bulamayacağımız kadar hızla yayılıyor,” dedi Loricel. “Ama hastalar buradaki harekâtımız için açık bir tehdit oluşturuyorlar.”

“Yeryüzü’nde daha güvende olacağımızı sanmıyorum,” diye mırıldandı Erik.

Yanında duran Jost’un yüzünde renk kalmamıştı. Kuşkusuz Sebrina’yı nasıl koruyacağını düşünüyordu. Şu an Erik’e bir tekme atmak istiyordum.

“Görülmemişliği önleyebilir miyiz?” diye sordum, olumlu bir şeye odaklanmayı deneyerek.

“Protokol Üç bu işe yarar,” diye açıkladı Loricel.

Eğer ilk iki protokol insanların psikolojisini değiştirip

şehirleri yok ediyorsa, Protokol Üç'ün ne yaptığını bilmek istediğimden emin değildim.

Açıklamayı bitiren Albert oldu. "Protokol Üç Cypress Projesi'ni bitirecek."

"Bitirecek mi?" diye yineledim. Cypress Projesi bir zamanlar, insanların makineler yardımıyla evrenin en temel ipliklerini işleyerek kusursuz bir dünya yaratabilecekleri fikri ya da teorisiydi. Şimdi bu fikir Arras'ın ta kendisiydi.

"Projeyi yaratan kişiler bilim adamlarıydı. Deney başarısızlığa uğrarsa, bir sonlandırma yöntemi yaratmak gerekecekti," dedi Albert.

"Arras bir başarısızlık mı?" diye sordum, hafifçe aşağılanmış hissederek.

"İki dünyanın ölümüyle sonuçlanırsa bir başarısızlık olacak."

"Ama Arras'taki insanlar..."

Loricel elini kaldırdı. "Protokol Üç, dünya sökülmeden önce Arras'ta bulunan tüm şehirlerin tamamen tahliye edilmesini sağlayacak."

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordum. "Bir düğmeye basıyoruz ve hop! Arras yok mu oluyor?"

"Fazla basite indirgemek gibi oluyor ama... kesinlikle," dedi Albert.

Bir bakıma istediğim buydu ama Yeryüzü'nü görmüş-tüm ve o dünyayı yeniden kurmak için nesillerin ne sıkıntıları çekeceğini biliyordum.

"Arras'ın yok olmasına izin mi vereceksin?" diye sordum Loricel'e.

Güldü. "Yok olması için yüzyıllardır uğraşıyorum."

Elimde değildi. Arras'ın harap olmasını görmek istemiyordum. Bu beni Cormac'la aynı mı yapıyordu?

“Bir zamanlar bana daha büyük iyilikten söz etmiştin,” dedim Loricel'e.

“Gençliğin anlayamadığını, yaşlılar anlar,” diye yanıtladı ama başka bir açıklama vermedi.

“Nasıl yapacağız?” diye sordum.

Jax ve Albert bakıştılar ve midemin kasıldığını hissettim.

“Zor kısmı da bu,” dedi Albert.

Y İ R M İ B İ R

Jax'e kalırsa hemen Cypress'da bulunan Lonca ofislerine dalmalı, kontrol sistemlerini ele geçirmeli ve tahliye işlemlerini başlatmalıydık. Aslında yakalanmasak işe yarayabilirdi. Fark edilmeden Lonca'nın kontrolündeki Arras'a geri dönmek kolay olmayacaktı... Özellikle de Bakanlığın ofislerine girmemiz gerekiyorsa. Ama ayrıca, yalnızca Cormac'ın bildiği, kendini yok etme şifresi meselesi de vardı.

Bu işin çok da kolay olmasını beklemiyorduk.

"Ondan almayı başarabilirim," dedim sonunda.

"Bunu nasıl yapacağını öğrenmek isterdim," dedi Fallon.

"Geri dönmeme izin vermelisiniz. Kaçırıldığımı ve sonra elinizden kurtulduğumu iddia ederim."

"Buna inanmayacaktır," dedi Jost.

"İnanması umurumda değil," dedim. "Yalnızca ona yaklaşmam gerek."

Cormac yalanıma karşı, düğün maskaralığına devam

etmeye istekli olabilirdi ve onu yalnız yakalamak için sadece biraz zamana ihtiyacım olurdu.

“Kesinlikle olmaz.” Geldiğimden bu yana koyduğu mesafe düşünülecek olursa, konuşanın Erik olması beni şaşırttı. Yüzüne bir an bakmam onun ne kadar ciddi olduğunu anlamama yetti. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

Onunla tartışmak için ağzımı açtım ama Dante elini kaldırdı. “Uzun bir gün oldu. Adeline’in dinlenmesi gerek. Hepimizin dinlenmesi gerek.”

Dante söylediği anda yorgun olduğumu fark ettim. Haftalardır olmadığım kadar yorgundum. Esnemekten kendimi alamadım.

“Bir plana ihtiyacımız var,” dedi Falon.

“Biz de sekiz saat sonra bir plan yapacağız. Ama yorgunken ve tartışarak hiçbir çözüm bulamayız,” dedi Dante yumuşak bir ifadeyle.

“Geceyi hepinizin sevdikleriyle geçirmesi gerektiğine inanıyorum,” diye öneride bulundu Albert. “Buradaki zamanımız daralıyor.”

Arras’taki zamanımızın mı yoksa genel olarak zamanımızın mı daraldığını kastettiğini sormak istemedim.

“Sebrina’yı görmeye gidiyorum.” Jost önce bana, sonra da ağabeyine baktı. Ciddi bir ifadeyle birbirlerine başlarını salladılar. Onlardan ayrı olduğum dönemde aralarında gizli bir şifre mi oluşturmuşlardı?

“Terk edilmiş ofislerde sığınaklar yaratmıştık. Orada uyuyabilirsin,” dedi Dante bana dönerek.

Dante dar bir merdivende bana yol gösterirken Erik de arkamızdan geliyordu. Dante bir kapının önünde durdu

ve kapıyı açarak benimle Erik'e anlamlı bir şekilde baktı.
 "Sanırım baban olarak sana bir nutuk çekmeliyim."

"Ne konuda?" diye sordum, odanın içine girerek.

Bana güldü ve o anda anladım.

"Ah."

"Siz ikiniz, konuşmalısınız." Dante bir kez geriye bakarak dönüp yürüdü ve sonunda beni Erik'le yalnız bırakırken ellerini havaya kaldırarak kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

Kapı arkasından yavaşça kapandı. Erik'in kolları anında beni sarıp kendine doğru çekti. Daha önce hissettiğim mesafe bir anda yok oldu.

"Ben düşünmüştüm ki..." Dudakları devam etmeme engel oldu.

Erik geri çekildi ama elleri hâlâ sırtımdaydı. "Fikrimi değiştirdiğimi mi düşündün?" diye sordu.

Ansızın boynumdan gözlerime kadar yükselen heyecanın üstesinden gelerek başımla onayladım. Ama göz yaşlarıma ve yanaklarıma süzülmesine engel olamadım. Erik gözyaşlarımı sildi ve yanaklarımı öptü.

"Asla," dedi sakın bir sesle. "Yalnızca... Profesyonel davranmaya çalışıyordum."

"Profesyonel mi? Bu da nereden çıktı?" dedim biraz soğuk bir sesle.

"Kardeşim yakınımdaya olduğunda onu üzmem istemiyorum. Çok kaybı oldu. Sebrina'yı kurtarmasına yardım etmeye odaklanmam gerekiyordu. Bunu ona borçluydum."

"Düşünceli davranıyorsun," dedim. Yokluğumda Erik'le Jost'un buldukları huzuru aramızdaki duygular elbette tehdit edebilirdi.

“Ama seni üzdüm.” Erik’in elleri sırtımdan ayrıldığı anda temasını özledim.

“Hayır, anlıyorum,” dedim, birkaç dakika önce hissettiğim önemsiz öfkeden kurtularak. “Yapmaya çalıştığın şeyi anlamalıydım.”

İkimiz de ne söyleyeceğimizi bilemeden bir süre sessizce oturduk. Ama kalbimin hızla çarptığını, beni hayata döndürdüğünü ve aramızdaki mesafeyi kapatmak istediğini hissediyordum. Erik’le ben uzun bir süredir arkadaş-tık ama bu ikimiz için de yeniydi. Nasıl birlikte olacağımızı ve diğerleriyle ne kadarını paylaşmak istediğimizi hâlâ öğreniyorduk.

“Onlar stratejiler hakkında konuşurken,” dedi Erik, parmaklarını saçımdan bir tutama dolayarak, “ben seni öpmekten başka bir şey düşünemiyordum.”

Gülümsememek için kendimi güç tuttum.

“Ne yazık ki strateji odası kaybolan zamanı telafi etmek için doğru yer değil,” dedi, yüzünde bir gülümseme belirerek.

“Şimdi orada değiliz,” dedim, ona hatırlatarak.

Daha fazla dürtüye ihtiyacı yoktu. Sığınağın acil durum ışıkları yanıp sönüyordu ve Erik yumuşak bir hareketle jeneratör düğmesine dokunup odanın karanlığa gömülmesini sağladı. Onu göremiyordum ama varlığını ve beni kendisine çekerken yaydığı sıcaklığı hissediyordum. Dudakları ağzımın kavisinden kulağıma doğru hareket etti.

“Seni seviyorum Adeline,” diye fısıldadı.

Sözcükleri beni aydınlatırken zaman yavaşladı ve göğsümde bir şey patlayarak milyonlarca parçacığa ayrılıp

hemen yeniden birleşerek beni tamamen yeni birine dönüştürdü.

“Ben de seni seviyorum.”

Bu onayla birlikte dudakları dudaklarımı buldu ve birbirimizin kollarına sokulduk. Her birimiz diğerinin kollarında gelişerek, diğerinden dolayı daha güçlü bir insan ama aynı zamanda daha savunmasız bir insan olarak. Parmakları bluzumun kenarını yakaladı ve duraksadı.

“Evet,” diye fısıldadım, bedenimi saran heyecandan dolayı patlama tehlikesi hissederek. Erik el yordamıyla düğmelerimi bulunca güldüm.

“Gergin olacağını düşünmezdim.” Sesim yüksek perdeden çıkınca ne kadar endişeli göründüğümü fark ettim ama Erik de güldü.

“Benim için de ilk olacak.”

“Erik,” dedim, yumuşak bir sesle ve durdu. Karanlıkta yüzünün hatları pürüzsüz bir çizim gibiydi ama konuşmamı bekleyen gözleri gümüş rengi gözüküyordu. “Korkuyorum.”

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve hüzünlü bir tebessümle bana baktı. Neden korktuğumu ona anlatmam gerekmiyordu. Savaş, bundan sonra neler olacağı, Amie’nin durumu, Cormac’ın çıldırması. Her şeyden çok da bundan sonra kim olacağımdan korkuyordum çünkü bu aşk yeniydi. Yeniden doğan derimin yumuşaklığıyla, bu aşkın bedenime kazıdığı yaraları hissetmeye başlamıştım bile.

“Korkma,” diye fısıldadı. Ellerini yüzümden ayırmadı. Sıcak ellerini yüzümde tutup bekledi. Sonunda ellerini aşağı çekti ve ellerimin arasına aldım. Geriye doğru küçük ama kararlı bir adım attım. Bir adım daha. Bir adım

daha. Bacağım ranzanın ahşap çerçevesine çarpana kadar. Uzandım ve Erik de yatağa gelip yanıma yattı. Dudaklarımız buluşurken bedenlerimiz kenetlendi.

Bana dokunmak için çok istekli olsa da Erik sert değildi. Acelesini anlıyordum çünkü bunu ben de uzun süredir bir kenarda bekletiyordum. Bahçede, ay ışığının altında dans ettiğimiz o ilk geceden bu yana bekletiyordum. O gece bana umut verdiği için onu öpmüştüm. Onunla her şey uyumluydu. Dudaklarının yumuşaklığı ama benimkilere tam olarak uygun olması. Bedenlerimizin birbirine kenetlenmesi. Zihnimde ilk öpüşmemiz canlandı. Gümüş rengi ay ışığı, karanlık bahçeyi çevreleyen ağaçlar ve müziksiz dans edişimiz. Ama şimdi birbirimizi bulunca dünyam aydınlanmıştı ve Erik ışık halkası gibi parlak bir hayata dönüşmüştü. Etrafımızdaki zaman dokumasının müziği, havayı şefkatli ve yumuşak bir ahenkle dolduruyordu.

Erik özenli ve nazikti; benden işaret bekliyordu. Bana dokunduğu yerde sinirlerim şakıyor, hayata uyanıyordu. Sonra tenlerimiz birbirini buldu ve aramızda hiç mesafe kalmayana kadar, bedenim özlemle yanıp tutuştu.

Y İ R M İ İ K İ

Erik'in kollarına dolanmış şekilde uyandım ve dikkatle ona bakıp, gözlerim karanlığa alışıncaya yastığın üstünde dağınık sarı saçlarını gördüm. Buruşuk çarşafı üstüme çekip onu uyandırmak konusunda tereddüt ettim. Ama gözleri hâlâ kapalıyken içimdeki sızıyı uzakta tutabiliyordum ve bu yüzden uyurken onu izleyip bu mavi gözler sonunda açıldığında ne hissedeceğimi merak ettim. Erik'in saçları gibi dağınık olup olmadığını anlamak için parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim ve sonra değişiklik isteğiyle yüzüme doğru düşmelerini sağladım. Kalbimin derinlerinde bir tuhaflık hissediyordum. Tamamen aynıydım ama her şey farklıydı.

Yataktan kalkarak çarşafı bedenime sardım ve pencerede kendimi inceledim. Camın dışındaki dünya karanlıktı ve solgun gölgem cama yansıyor. Çarşafı açıp yere bıraktım ve bedenimi incelemeye koyuldum. Hâlâ benimdi. Bir değişiklik işareti yoktu ama oradaydı. Göremiyordum ya da dokunamıyordum ama içgüdüsel olarak

bir yerde olduğunu hissediyordum. Sığınağın dışında bir yerde, bir projektör ışığı belirdi ve pencere camında bir kadın yansıması fark ederek geri çekildim. Annem gibi görünüyordu ama sonra kendimi gördüğümü fark ettim. Işık odanın içine yayılarak Erik'in yüzünü aydınlattı ve onun hareket etmesine neden oldu. Uyurken çok güzeldi ama çok geçmeden gözleri titremeye başladı. İlk tedirginlik dalgası bedenime yayıldı ve nefesimi tuttum. Zarif bir şekilde yataktan kalktı ve gözlerini ovuşturdu. Odadaki derin değişikliğin farkında değildi.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı, uzanıp beni çekti ve boynumu öptü. Kendimi onun kollarına bıraktım.

İki sevgilinin yansımasını görmek için pencereye baktım ve ilişkimizin evrimini, neler paylaştığımızı kavramaya çalıştım. Erik'le bakışlarımız karşılaştı ama konuşmadı. Konuşmasına gerek yoktu, bakışları her şeyi anlatıyordu. Penceredeki yansımasında bir erkek gibi görünüyordu. Zayıf ve uzun boylu. İnce bir tabaka şeklindeki kısa sakalı çenesinin köşelerini belirginleştiriyordu. Ben hâlâ bir kız gibi görünüyordum. Çok zayıf. Kıvrımları olmayan. Ama yüzümde beni farklı kılan bir şey vardı. Camdaki çift bir sır paylaşıyordu. Bizi gördüklerinde, bu herkes için açık mı olacaktı? Herkes anlayacak mıydı?

Karar verecek zamanım kalmadı çünkü kapı açıldı ve aralıktan Jax'in başı içeri uzandı.

"Kapıyı tıklatsana!" diye bağırdı Erik, ben çarşafa biraz daha sarınıırken.

"Özür dilerim," dedi Jax, başını diğer yana çevirerek. "Ama bir sorunumuz var. Dante ikinizi de şimdi aşağı bekliyor."

“Neler oluyor?” diye sordum, giysilerimi almak için yürürken çarşıya takıldım.

“Alixandra burada,” dedi.

“Ne?” Olduğum yerde durdum ve gitmek üzere sırtını dönen Jax’e baktım.

“Açıklayacağım. Onlara geldiğimizi söyle.” Erik kapıyı itip kapattı.

“Üstünü giyin. Aşağı inerken anlatırım,” dedi, ayakkabımın tekini bana uzatarak.

“Şimdi anlat.”

“Lütfen,” dedi, mavi gözlerinin tüm etkisiyle bana bakarak.

Yüzümü buruşturdum ama söylediği gibi ayakkabımı giydim.

Kapıyı açmadan önce Erik beni yakaladı ve kendine doğru çekti. “İçimdeki his bunu yapmak için yakında pek çok fırsatım olmayacağını söylüyor.”

Dudakları içimde bir yangın başlattı. Burada, onun kollarında kalmak istiyordum. Erik geri çekildiğinde birimizin gözlerine bakıp zamanın içinde kaybolduk.

“Aşk saatler ve haftalar içinde değişmez, hayatın son gününe kadar devam eder,” diye fısıldadı, Yeryüzü’nde birlikte okuduğumuz şiirden alıntı yaparak. O geceden bu yana sanki bir ömür geçmişti.

“Sana göre bu bir moral konuşması mı?” diye sordum.

Erik’in dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. “Bunu anımsamanı istiyorum.”

“Her zaman,” dedim. Dudaklarıma bir yumuşak öpücük daha kondurdu ama sonra odadan çıkmak zorunda kaldık.

Koridorlarda yanımızdan geçenler, ellerinde çantalar ve klasörlerle koşturuyorlardı.

“Neler oluyor?” diye sordum Erik’e korkuyla.

“Hadi gel.” Elimi tuttu ve hızla strateji odasına geri döndük. Kapının önüne ulaştığımızda elimi bıraktı ve özür diler gibi bana baktı. Ona göz kırptım.

“İğrenç,” dedi Falon.

“Seni tekrar görmek ne güzel.” Tatlı bir ifadeyle ona gülümsedim ama sonra gözlerim, arkasında duran kadına takıldı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Ben de seni gördüğüme sevindim,” dedi Alixandra. “Balayınızı böldüğüm için özür dilerim.”

Öfkeyle kızardım ama kendimi kontrol etmeye çalıştım. “Sorumu şöyle sorayım. Seni ikiye bölmeme engel olan nedir?”

“Gelecekte hatırlat da hayatını kurtarmayayım.” Alixandra ateş püsküren gözlerle bana baktı.

“Biri onun burada ne halt ettiğini açıklayacak mı?”

“Ona senin anlatacağını düşünmüştüm,” dedi Jost ağabeyine.

“Biz... meşguldük,” dedi Erik.

Dante eliyle gözlerini kapattı ve bize sırtını çevirdi. “Bunu duymak istemiyorum.”

“Konuşuyorduk,” dedi Erik.

“Bunu artık böyle mi adlandırıyorlar?” diye sordu Falon.

“Sen!” Dante onu işaret etti. “Kes şunu.”

“Olağanüstü bir durum olduğu hissine kapılmıştım,” dedim herkese hatırlatarak.

“Ve haklısın, sevgili kızım,” dedi Albert, Jax’in yardımını-

la odaya girerek. Albert'm dünden daha kötü göründüğünü düşünmekten kendimi alamadım. Sanki tüm çalınmış yılları arayı kapatmaya çalışıyordu. "Ama gençlik aşkının aynı derecede heyecan verici olduğunu düşünüyorum."

Erik eliyle ağzını örttü ve gülümsediğini gizlemeye çalıştığını fark ettim. O anda omzuna vurdum. "Ciddi ol."

"Bu ilişkide patronun kim olduğu anlaşılıyor," dedi Alixandra.

"Neden yine en iyi arkadaşımsın?" diye sordu Erik ona.

"Durun! Alixandra? Alix?" Sesimi kontrol edemedim.

"Anlaman ne kadar uzun sürdü," dedi Alixandra.

"Ama Alix bir erkek," dedim, bu karmaşık olaylar zincirini etraflica anlamaya çalışarak. "Alix bir erkek olmalı."

"Neden?" diye sordu Erik.

"Bi-birlikte büyüdünüz ve Alix Lonca için ça-çalışıyor," dedim kekeleyerek. Sözcükler kafamın karışıklığını yansıtarak ağzımdan dökülüyordu. "Ayrımcılığa ne demeli?"

"Söylediklerinin hepsi doğru," dedi Erik. "Ama yine de o bir kız."

"Bunu söyleyebilirdin," dedim, ona bir kez daha vurarak.

"Aklıma gelmedi."

"Teşekkür ederim. İltifat ediyorsun Erik," dedi Alix.

Jost oturduğu yerden ayaklarını uzatıp masaya yaslandı ve büyük bir tebessümle bizi izlemeye koyuldu.

"Çok mu hoşuna gidiyor?" dedi Erik.

"Evet, çok," dedi Jost, ellerini başının arkasında kavuşturarak. "Sana söylemiştim Ad. Saxun'da ayrımcılık yoktur. Denemeden serbest bırakıldığı gün Rozenn'le evlenmiştim."

“Şimdi bir acil durum var,” dedi Dante, ileri atılarak ve Jost’un ayaklarını masadan itti. Hepimiz Alixandra’ya baktık ve çantasından bir elektronik dosya çıkardı.

“Cormac bu bölgenin sona erdirilişini başlattı,” dedi.

“Yani, Protokol Üç, mü?” diye sordum.

“Protokol Üç bölge yok edilmeden önce tahliyeye yer verir,” dedi Jax. “Bu Protokol Üç değil.”

“Ama neden şimdi?” diye sordu Erik. “Halkın yarısını zaten hasta etti ve hiçbir kaynak kalmadı. Er ya da geç zaten bu gerçekleşecekti.”

“Burada olduğumuzu biliyor,” dedim, onayı için Alix’e bakarak. Başıyla onayladı.

“Gündem’i yok etme fırsatını kaçıramazdı,” dedi Dante, buruk bir sesle.

“Benim burada olduğumu biliyor mu?” diye sordum, ona burada bulunduğumu bildirip bildiremeyeceğimi düşünerek. Belki burada olduğumu bilirse, bölgeyi yok etme emrini durdururdu.

“Biliyor,” dedi Alix. “Oradan kendim de çıkmadan önce senin için elimden geldiği kadar zaman kazandım.

“Sanırım bugün iptal oldu,” dedim.

“İyi. Bu yüzükten kurtulabilirsin,” dedi Erik ve yüzüğün hâlâ parmağımda durduğunu fark ettim. Parmağımdan yüzüğü çekip çıkardım ve odanın bir köşesine fırlattım.

“Ne yapacağız?” diye sordum Dante’ye, hafiflemiş ve Cormac’ın sorumluluğunu almaya hazır hissederek.

“Burayı tahliye edeceğiz,” dedi.

“Peki diğer insanlar?” diye sordum. “Doğu Bölgesi’nde bulunan herkes hasta değil.”

“Zamanımız yok,” dedi.

“Nereye gideceğiz?” diye sordu Jost. “Yeryüzü’ne geri mi döneceğiz? Orası da yakında yeniden dengesizleşecektir.”

Haklıydı. “Kaçmak işimize yaramaz,” dedim. “Yeryüzü’ne geri gitmek için zaman kaybedersek, Cormac dönüşümüz için çok iyi hazırlanacaktır. Görülmemişliğin gerçekleşmemesini sağlamak zorundayız.”

“Peki, bunu nasıl yapacağız?” diye sordu Falon.

Artık her iki dünyayı asla kurtaramayacağımı biliyordum. Bir seçim yapmalıyım. Halka olmanın gerçek anlamı buydu. İki dünyayı da daha fazla bir arada tutamazdım, özellikle de bu dünya gittikçe kontrolümden çıkarken.

“Protokol Üç’ü başlatmalıyız,” dedim yumuşak bir sesle.

Bir an kimse konuşmadı. Herkes bu fikri sindirmeye çalışıyor ve aynı zamanda yenilgiyi kabullendiğimi fark ediyordu. Hayatının çoğunu Arras’ta geçiren bizler için bu dayanılmazdı ama Yeryüzü’nün verdiği umutta teselli buluyordum. Bu dünya kendini yok etmeye başlamadan önce Protokol Üç’ü gerçekleştirip vatandaşları tahliye edebilirsek, geride bıraktığımız gezegeni yeniden inşa edebilirdik.

“Bunu yapmak için Kuzey Bölgesi’ne girmemiz gerekmiyor mu?” diye sordu Erik.

“Özellikle de kötü haberle araya girmekten nefret ediyorum,” dedi Alix, elektronik dosyasını sallayarak. “Bu raporu okuyacak vaktiniz olmadığını biliyorum ama Cormac bölgeler arasındaki tüm iletişimi engelledi.”

“Protokol Üç’ü başlatsak bile...” diye söze başladı Dante.

“Tahliye çağrıları yerine ulaşmayacak,” dedi Alix onaylayarak.

“Öyleyse halkı tahliye etmenin bir yolunu bulmalıyız.”

“Artık çok geç...” Loricel’in içeri girmesiyle Falon’ın sözü kesildi.

“Cormac’a güvenilemez. Onu yüz yıllardır tanıyorum ama davranışı delilik belirtileri gösteriyor,” dedi Loricel, etkileyici bir sesle.

“Durdurulması gerek,” dedim. “Yeryüzü’ne dönüp başka bir çözüm planı yapamayız. Devam etmesine izin veremeyiz.”

“Katılıyorum,” dedi Albert ve herkes ona döndü. “Bu dünyayı şiddete son vermek için yarattım ve şimdi olanları görünce, Cormac Patton’ın insanlık için bir tehdit oluşturduğunu yadsıyamam.”

“Demek anlaştık,” dedi Erik. “Ama Doğu Bölgesi’ne nasıl girmeyi başaracağımıza hâlâ emin değilim.”

“Bunu bana bırakın,” dedi Loricel. “Adelice’i dışarı çıkardım. Sizi de içeri sokabilirim.”

“Hep birlikte gidemeyiz,” dedim.

“Haklı,” dedi Dante. “Diğer bölgelerde bulunan direniş liderlerine neler olduğu hakkında haber ulaştıracak bir gruba ihtiyacımız var. Bakanlar tahliye işlemlerini başlatabilirler. Bakanların tüm Arras’ta geçiş delikleri açmalarını sağlayacak protokoller yer alıyor.”

“Ya buradaki insanlar?” diye sordu Jost ve Sebrina’yı düşündüğünü anladım.

“Bir grup burada kalıp herkesi dışarı çıkarmalı. Birini geçiş deliğinden gönderirsek, hayatta kalanları dakikalar içinde tahliye edebiliriz,” diye önerdi Albert.

“Emin misin?” diye sordum.

“Emin olacağım,” dedi Erik araya girerek. Bakışları-

mız karşılaştı ve becerilerimize aynı anda birçok yerde ihtiyaç duyulacağı için bir arada gidemeyeceğimizi ikimiz de anladık.

“Ama diğer bölgelere geçiş yaptıkları anda kişisel tanımlama numaraları ortaya çıkacak,” dedi Falon, dikkatimizi çekerek. “Dakikalar içinde sizi söküp atarlar.”

“Kimliğimizi gizleyeceğiz,” dedi Loricel. “Bu şekilde kişisel tanımlama numaralarınız maskelenecek. Aynı zamanda odada bulunan Terzilerin yeteneklerinden de faydalanabiliriz.”

“Kılık değiştirmeyi sağlayacak malzemem yok,” dedi Erik.

“Ben varım,” dedi Loricel ona hatırlatarak.

“Ne kadar zamanımız var?” diye sordu Dante Alix’e.

“Yaklaşık olarak bir saat,” dedi.

“Arras zamanı mı, Yeryüzü zamanı mı?” diye sordu Jost.

“Bu göreceli,” dedi Albert.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Jost.

“İçinde bulunduğumuz şartlarda, bir saatimiz var. Hemen işe koyulsak iyi olur.”

Herkes zıt yönlere doğru koşuşturmaya başladı ve Dante beni bir yana çekmeden önce Erik’e veda edecek zamanım olmadı. Jax ve Falon’la birlikte gidiyorduk.

“Bu kadar mı?” diye sordum. “Yalnızca dördümüz bunu nasıl yapacağız?”

“Jax sürekli seninle birlikte olacak, Adelice,” dedi Dante.

“Koruma görevlisine benzer bir yanım yok ama...” dedi Jax.

“Protokol  nasıl başlatacağını biliyorsun ve Ade-

lice Cormac'a şifreyi söyletebileceğimi iddia ediyor," dedi Falon.

"Bunu ölüm emrimi verdiğini öğrenmeden önce söylemiştim," dedim Falon'ın dikkatini çekerek.

"Çok tatlı davran," dedi Dante, öneride bulunarak.

"Ya diğer bölgeler?" diye sordum, Dante'nin yararlı önerisini önemsemeyerek.

"Kuleler bir anormallik belirlemeden önce her bölgede birkaç dakikamız olacak," dedi Loricel. "Ben bir sonraki fırlatmayı başlatmadan haberi yaymalısınız."

"Yalnız gitmeliyiz. Daha fazla bölge kapsamalıyız," dedi Dante.

"Bir anda iki kişiyle ilgilenebilirim, ama bunun dışındada işler zorlaşacak."

"Ben Batı Bölgesi'ne gideceğim," dedim, gönüllü olarak. "Pryana tahliyeler konusunda bana yardım eder ve Amie'nin çıktığından emin olabilirim."

"Halka odaklanmalıyız, kulelere değil," dedi Dante bana karşı gelerek.

"Bu konuda tartışmayı kabul etmiyorum," dedim. "Amie'nin kurtulduğuna emin olmak zorundayım ve Pryana bir Gündem üyesi. Diğerlerini bilgilendirebilir."

"Amie güvende olacak Ad," dedi Jax.

"Tahliye önlemleri geçerli olursa," dedim. "Dört kişiyiz. Tüm bölgelerle birlikte Batı Kulesi'ni de kapsayabiliriz."

"Peki," dedi Dante yumuşayarak. "Loricel, bunu yapabilir misin?"

"Kesinlikle," dedi Loricel.

Dante başıyla onayladı ve hazır olup olmadığımızı ölçmek ister gibi her birimize baktı.

“Öyleyse Falon Güney Bölgesi’nin liderini, Jax Kuzeyi, ben de Batıyı alacağım ve sonra hep birlikte Cormac’ın hakkından gelmek için Batı Bakanlığı’nda buluşacağız.”

Nabzım deli gibi atarken başımla onayladım. Şu andan sonra ödünç alınmış zamandaydık ama nasıl bir tehlikeye kendimizi attığımızı düşünmeye fırsat kalmadan Erik ortaya çıktı.

“Kılık değiştirmeye ihtiyacınız olduğunu duydum.”

Y İ R M İ Ü Ç

Her zaman bedenimin değiştirilmesinin acı vereceğini düşünmüştüm ama ilk başta sinir uçlarımda hissettiğim bir karıncalanma dışında pek bir şey hissetmedim.

“Nasılsın?” diye sordu Erik.

Ona bakmaya çalışmadım çünkü bakarsam ne yaptığını görecektim ve bunu kesinlikle istemiyordum.

“Çok iyiyim,” dedim elimden geldiği kadar gayretli bir şekilde. “Ama hâlâ ne yaptığna emin değilim.” Terzilik becerimi basit değiştirmenin ötesine asla taşımamıştım ve yaptığım iş her seferinde Erik ve Dante tarafından denetlenmişti. Bu iş, becerimin faaliyet alanının çok ötesindeydi.

Homurdandı ama ona doğruyu söylüyordum. Canım acıımıyordu. “Maskelemek, insanın kişisel tanımlama numarasında alternatif bir bilgi düzeni yaratır. Bu olmadan oraya gitseydin, saniyeler içinde bir güvenlik alarmı devreye girerdi. Yapay bir dünyanın üzerinde kontrolün olmasının birçok talihsiz yan etkilerinden biri, herkesin kolayca bulunmasıdır.”

Çocukken bu bilgi güvende hissetmemi sağlardı. Şimdi kovalanan kişi olunca, bu düzenin sorununu görebiliyordum.

“Ama ayrıcalıklarından biri,” dedi Erik, “güvenlik tezgâhlarında gördükleri şey değiştirilebilir.”

“Ya kişi olarak gördükleri?”

“Ne yazık ki o değişmiyor çünkü görüntünü değiştirecek zamanım yok. Bunu yapmayı istediğimi de söyleyemem,” diye ekledi. “Demek bu gerçek bir kılık değiştirme değil.”

“Yalnızca güvenlik tezgâhları için.”

“Hay aksi,” dedim, havayı yumuşatmaya çalışarak. “Şu çillerden kurtulmayı umuyordum. Sanırım büyük bir gözlük ya da şapkaya razı olmak zorunda kalacağım.”

“Bu çilleri seviyorum.” Erik eğilip omzuma küçük bir öpücük kondurdu ve Jax yeniden bize döndüğünde doğruldu.

“Maskeleye bize ne kadar zaman kazandırır?” diye sordum.

“Değişir.” Jax’in sesi tedirgin gibiydi ve yüzüne baktığımda renginin grileştiğini gördüm. Işıklandırmadan olabileirdi ama hastalandığını düşündüm.

“İyi misin?”

Kolumu gösterdi ve düşünmeden başımı eğip baktım. Erik’in parmakları bedenime girmişti. Şaşılacak kadar az kan vardı ama sanırım tanık olduğum hiçbir değiştirmede pek fazla kan görmemiştim. Ama yine de parmaklarını kolumun içinde, derimi bir kumaş parçası gibi açılmış görmek rahatsızlık vericiydi.

“İştah açıcı,” dedim.

“Sorunu yanıtlamak gerekirse,” dedi Jax, ayağını gergin bir şekilde yere vurarak. “Girdiğimizde, kişisel tanımlama numaramız maskelendiği için hemen fark edilmeyeceğiz. Ama sonunda bölgelerin şekillerinde tanımlanamayan numaralar bulunduğunu fark edecekler.”

Dante bir şeyler çiğneyerek yeniden ortaya çıktı. Nasıl yiyebildiğini bilmiyordum. “İşte bu yüzden önce diğer bölgelere girip çıkmalı, sonra anlamalarına fırsat kalmadan Cypress ofislerine girmeliyiz,” dedi Dante.

“Dakikalar ya da saatlerimiz olabilir,” dedi Jax omuz silkerek.

“İlk fırlatmanın beş dakikası içinde sizi taşımış olacağım,” diye bizi bilgilendirdi Loricel.

“Zaman yeterli olmayacak! Ya kimseyi bulamazsak?” diye sordum.

“Doğu Bölgesi’nin yok olmasına çok az zaman kaldı,” diye hatırlattı Loricel. “Hızlı çalışabilirim ama uzun süre çalışacak bir yerim olmayacak.”

“Dur. Sen burada kalıyorsan,” dedim yavaşça, bana söylediklerini bir araya getirerek, “Kurtulmayı başarmayacaksın demektir.”

“Çok zor,” dedi ama üzgün görünmüyordu.

“Öleceksin.”

“Bunu biliyorum,” dedi Loricel. “Benim için üzülme Adeline. Ölümün kaçınılmazlığının üstesinden gelebilecek kadar uzun zamanım oldu. Aslında fazla uzun.”

“Ama...” Haklı olduğunu biliyordum ama Loricel’in kaçmamıza yardım ederken burada kalıp ölmesi düşüncesi beni hasta ediyordu.

“Yalnız olmayacağım,” dedi yumuşak bir sesle.

“Kim?” diye sordum.

Ama sonra, Loricel’in arkasındaki köşede duran Albert’ı fark ettim. Bana göz kırptı ve gülme ihtiyacımı bastırmaya çalıştı. Hâlâ üzgündüm ama tanıdığım en akıllı iki insan böyle yapmak istiyorsa, haklı olduklarına inanmalıydım.

“Oraya girdiğimizde ne olacak?” diye sordum Jax’e.

“Cypress Bakanlığı’na gizilce girdiğimizde, sisteme ulaşıp Protokol Üç’ü başlatacağım.”

“Peki, şifre meselesi ne olacak?” diye sordum.

“Cormac’a itiraf ettireceksin,” dedi Falon, kollarını göğsünde kavuşturarak. Belli ki bunu yapabileceğime inanmıyordu ve bu yüzden şifreyi ona bildirmek istiyordum.

“Protokol çalıştırıldıktan sonra, Cormac şifreyi söyler söylemez, sistem kendini yok etme işlemini başlatacak,” dedi Jax.

“Tek yapmam gereken ona söyletmek mi?” dedim. “Pek... pek de zor olmamalı.”

“Evet, ama söyleyen kişi o olmalı. Sistem sese şifrelenmiş,” dedi Dante. “Söyleyen Cormac olmadıkça işe yaramaz.”

“Tamam,” dedim yavaşça. Cormac boyun eğmezse, ofisini basmak kadar kolay olmayacaktı. “Ya orada değilse?”

Dante derin bir soluk verdi. “Orada olduğunu varsaymak zorundayız. Bu bölgeyi yıkma emrini ofisinden verdi.”

“Cormac’ın orada olduğuna emin değilsek, Adeline’in ortalıkta dolaşarak hayatını tehlikeye atması fikrinden hoşlanmıyorum,” dedi Erik. Kolumla işi bitmişti ve Jax’e geçmeden önce elimi sıktı.

“Her durumda, bu bir intihar görevi,” dedi Falon. Bu

onu pek rahatsız etmiyor gibiydi. “Siz ikiniz şimdi birbirinize veda etmelisiniz.”

Erik’i belki bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum. Bugün belki de öleceğimi biliyordum ama Falon’ın bunu şu anda belirtmesine gerek yoktu.

“Falon,” dedi Dante kısık bir sesle. Onu uyarmak istemişti ama Falon gözlerini devirdi.

“Onlara yalan söylemenin ya da yanlış yere umut vermenin ne faydası var? Bırak da bir dakika yalnız kalsınlar.”

“Bunun için zamanımız yok,” dedi Dante.

“Bunun için asla zaman olmadı,” dedi Falon. Hızla dönüp yürüdü ve odadan çıktı. O anda onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu anladım. Kendini gösterdiği kadar kötümser değildi. Onlar için artık çok geç olduğundan Dante’ye öfkeliydi. Birlikte zaman geçirmek yerine kavga ederek çok vakit kaybetmişlerdi.

“Biliyor musun?” diye fısıldadım Dante’ye. “Sana âşık.”

“Falon mı?”

“Bunu fark etmedin mi?” diye sordu Erik.

“Herkesin bana âşık olduğunu varsaymam,” dedi Dante sertçe karşılık vererek ama bakışları kapıya takıldı.

“Hadi git, ahmak,” dedim ve Dante hızla odadan çıktı.

Bir ömür boyu yaşayacak dakikalarımız kalmıştı. Her saniyesini değerlendirmeliydik.

Y İ R M İ D Ö R T

Farklı bölgelere gidebilmemiz için buradan olabildiğince çabuk ayrılmalıydık ama Erik kolumu yakaladı ve son düzenlemeleri yapmak için koşuşturan insanlardan beni uzaklaştırarak karanlık bir koridora çekti.

“Gitmeli ve Cormac bu bölgeyi bitirmeden önce insanları dışarı çıkarmalıyım,” dedi.

Gözlerimde yaş birikmişti ama kırıştıtararak akmasına engel oldum.

“Bu bir veda değil, Ad.” Çenemi tuttu ve gözlerinin içine bakmamı sağladı.

“Bunu bilmiyorsun,” dedim.

Bu bir olasılıktı. Ama şimdi yüzleştüğümüzde, soluk alamıyordum. Erik’e baktıkça daha çok korkuyordum. İkimize de bu işten kurtulma olasılığı neydi? Ona henüz dün kavuşmuştum ve şimdi yine kaybediyordum. Maskeleyi uyguladığı yerdeki hafif yara izinin üstünde parmaklarımı gezdirdim. “Şartlar değiştiğinde aşk değişiyorsa, aşk değildir,” diye mırıldandım zayıf bir sesle, Erik’in en sevdiği şiiri anımsayarak. “Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum,” dedi gülümseyerek, “sonsuz kadar.”

Öperek bana veda etti ve bir gece daha, hatta birkaç dakika daha dileyerek kollarında eridim. Ama başlamadan bitmişti.

Birinin öksürük sesiyle irkilerek birbirimizden uzaklaştık ve Jost’un başparmaklarını ceplerine sokmuş şekilde ilerde durduğunu fark ettik.

“Özür dilerim. Bölmek istemezdim,” dedi.

“Biz... bitmişti,” dedi Erik ellerini üzerimden çekerek.

“Buna bir son verin,” dedi Jost.

“Neye?” Erik’le ben aynı anda sorduk.

“Âşık değilmışsiniz gibi davranmaya,” dedi. “Beni rahatsız etmiyor.”

Erik ve beni bu kadar rahatsız ederken, nasıl olur da onu etmezdi?

“Üzgünüm,” dedi Erik.

“Olma. Aşk kimsenin öfkelenmemesi gereken bir şeydir,” dedi. “Ve siz ikiniz olmasanız, Sebrina şimdi yanımda olmayacaktı. Bunun için teşekkür ederim.”

Utanarak mırıldandım. “Rica ederim.”

“Bize teşekkür etmene gerek yok,” dedi Erik başını sallayarak. “Sen de bizim için aynı şeyi yapardın.” Haklı olduğunu fark ettim. Birlikte olduğumuz zamanın çılgınlığı içinde, her nasılsa, böyle deli ve kafası karışmış bir aile bulmayı başarmıştım.

“Bana bir söz vermenizi istiyorum,” dedi Jost, doğru sözcükleri arayarak. “Bana bir şey olursa, lütfen Sebrina’ya bakın.”

“Bunu sormana bile gerek...” diye başladım.

“Hayır. Sormam gerek. Size güvenmediğim için değil

ama başıma bir şey gelirse, Sebrina'nın yanınızda güven-de olacağını bilmeye ihtiyacım olduğu için.”

“Geri döneceksin,” dedi Erik kararlı bir sesle. “Bu küçük kız bir baba daha kaybetmeyecek. Hayatım üzerine yemin ederim.”

“Koruyucu bir amca olacağını görüyorum.” Konuşurken Jost'un sesi titriyordu. Gülerek onu gizlemeye çalıştı.

“Sen bizim ailemizsin,” dedim ve o sırada Erik kolunu belime doladı. “Sebrina da bizim ailemiz.”

Jost bu kez, yüzünde gerçek bir gülümsemeyle bana baktı. Ağabeyiyle paylaştığı anlamsız sırtıtmaya benzemi-yordu. Bu gülümseme sıcaktı, umut doluydu ve gözlerinin içine kadar yansıyordu.

“Buraya gel,” dedi Erik, kardeşine bize doğru gelmesini işaret ederek. Bir kolunu kardeşine, diğerini bana doladı ve bunu belki de son kez yapabildiğimizi düşünerek kucaklaştık. Bir şey için kesinlikle emindim: Sebrina için birimiz hayatta kalmalıydık.

“Ben başaramazsam...” diye başladım ama Erik beni susturdu. Bu olasılığı kabul etmesi olanaksız gibiydi.

“Hayır, lütfen dinleyin,” diye devam ettim. “Amie’yi bulun. Kendine bakabilir ama soruları olacaktır. Yaptıklarımın nedenini öğrenmesini istiyorum.”

“Senin iyi bir insan olduğunu biliyor,” dedi Erik.

“Öyle miyim?” diye sordum.

“Evet,” dediler, Jost’la Erik aynı anda ve uzun bir süredir ilk kez buna inandım.

Birimiz yaşamalıydı. Hikâyemizi anlatmak için. Yazmak için. Bu felakette, tabii bu sözcük doğruysa, eyleme en yakın kişiler bizdik. Artık bunun bir felaket olduğunu

düşünmüyordum. Bir zamanlar düşündüğümün aksine, şimdi bunun bir umut hikâyesi olduğunu düşünüyordum.

“İkinizi yalnız bırakayım,” dedi Jost, Erik’in kolunu bana doğru iterek.

Ama veda etmemize fırsat kalmadan, acele etmemiz için bağırان Dante göründü.

Sonunda, Erik’le aramızda başka bir şey konuşulmadı. Son bir öpücük verilmedi. Yalnızca tüm veda fısıltılarına bedel bir bakış.

Loricel beni buraya getirdikleri geçici fırlatma odasında hazır bekliyordu. Önünde, yüksek kuledeki kendi tezgâhı da dahil, Kule’de gördüklerimden çok daha büyük bir tezgâh vardı. Boştu ve Arras’ın dokumasını iş işten geçmeden bir kez daha görebilmek istedim. Yola çıkmamızdan önce onu çekmenin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordum ama bir tezgâhın üzerindeki olağandışı ipliklere bir daha asla dokunamama düşüncesiyle midem kasmaya başladı.

“Bunu nasıl yapacaksın?” diye sordum Loricel’e, aletin panosuna gözlerimi dikerek.

“Diğer istasyonlardaki fırlatma işlemleri gibi olacak,” dedi donanımın hazırlığını düzenleyerek.

“Ama onlar bir saat sürüyordu.”

“Çünkü tezgâhların başında daha az yetenekli insanlar vardı ve bürokratların işlemleri başlatma izni vermelelerini beklemek zorundaydılar. Sonra da sürekli izleniyorlardı ve...”

“Tamam.” Pes ettim. “Anladım.”

“İyi ellerdesin,” dedi.

“Bunu bir başkası yapsa asla güvenemezdim,” dedim.

“Yazık,” dedi Loricel. “Kalbini açmayı yeniden öğrenmelisin Adelice.”

Erik ve Jost’u düşündüm. Bir gün bana ihtiyaç duyabilecek küçük kızı ve kendi kız kardeşimi düşündüm. “İnsanlara güveniyorum,” dedim.

“Bir zamanlar seni sevginin bir sorumluluk olduğuna inandırdım.” Bakışları Albert’a takıldı.

“Evet,” dedim, yumuşak bir sesle. Bir yarım, odanın dışında, kontrol edemediğim tehlikeli bir göreve gidiyor gibi hissediyordum. Daha fazla düşünmemeye çalıştım çünkü boğazım düğümleniyor ve bunu yapma isteğim azalıyordu. Ama içimdeki korku büyüse de kararlılık yerinde duruyordu. Yapılması gereken, doğru şey buydu. Erik de ben de bunu biliyorduk. Bunu denemesek yaşamımızı sürdüremezdik.

“Belki,” dedi Loricel, “ama sevgi aynı zamanda bize içimizde var olduğunu asla bilmediğimiz bir güç verir.”

“Birlikte olacağınız için mutluyum,” dedim, ona ve Albert’a bakarak. “Daha uzun zamanınız olmasını istedim.”

“Kim sevdiğiyle birlikte geçireceği dakikaları sayabilir ve kendini şanslı hissetmez?” diye sordu.

En son dakikada aşkıyla birlikte olacağını bilerek bunu söylemesi daha kolaydı. Erik ve ben... bunu düşünmek istemiyordum. “Bir dakika daha istiyorum.”

“Tamam,” dedi kararlı bir sesle.

“Bunu nasıl bilebiliyorsun?” diye sordum.

“Biliyorum,” dedi Loricel. “Yakından bak.”

Bunun ne anlama geldiğini soramadan, Albert’ın elini omzumda hissettim. “Son bir söz mü?”

Vedalardan gözlerim yaşararak başımla onayladım. Albert beni sakın bir köşeye götürdü ve konuşmamı bekledi. “Hâlâ sorularım var.”

“Ama yanıtlar için zamanımız kalmadı. Bu hayatla ilgili acı bir gerçektir Bayan Lewys. Her şey gerektiği gibi sonuçlanmayabilir.” Yumuşak gözleri yılların ağırlığı altında eziliyordu.

“Neden herkes Halka olduğuma inanıyor?” diye sordum. “Dokuyabildiğim *ve* değiştirebildiğim için mi?”

“Seni özel kılan becerilerin değil, savaşmayı seçmen. Kairos Gündemi seni Halka olarak seçti çünkü inancakları birine ihtiyaçları vardı. Tüm isyanların konuşan adamları vardır ama çok azının eylem adamları vardır,” dedi, dudakları hafif bir tebessümle kıvrılarak.

“Ama benim kaderimin bu olduğuna inanıyorlar.”

“Sen yine de öyle düşün,” dedi. “Kendi kaderimizi kendimiz yaparız. Bunu asla unutma.” Ağzımı açtım ama sorular dudaklarımda donup kaldı çünkü Albert tarafından uzaklaştırılıp fırlatma için kullanılan iskemleye doğru itildim.

Daha önceki fırlatma işlemi deneyimlerime benzemiyordu. Zemin altımdan ayrıldı ve oda öyle hızla değişti ki düşüyormuşum gibi midem bulandı. Bedenimin dengesi bozulmuş gibi ellerim iki yana açıldı. Ellerimin karşısındaki tek şey havaydı. Etrafımdaki dünya bir ses ve renk ayaklanmasıydı. Metal tellerin çarpışması üstümde çınlıyor ve zaman fazla hızlı geçiyor gibi gerçekliği çığırından çıkarıyordu.

Sonra kendimi bir zamanlar yaşadığım yüksek kulenin kıvrıl koridorunda buldum. İleri atıldım ve bir kapıyı tıklattım. Kimse yanıtlamadı ve merdivene koştum. Eski

asansörü bekleyecek kadar zamanım yoktu.

Bir sonraki katın çıkışından kendimi dışarı attım ve yüksek kulenin salonuna girdim. Mermer zeminde savru-
larak yürürken neredeyse deri bir koltuğa takılacaktım. Aynı anda asansörün kapısı açıldı ve önünde Pryana be-
lirdi. Beni görünce gözleri açıldı.

“Adelice?”

“Amie nerede?” dedim soluk soluğa.

“Odasında. Kulenin alt tarafında,” dedi. “Seni oraya götürebilirim.”

“Zamanımız yok!” diye bağırdım. “Tahliye işlemlerini başlatman gerek. Gündemle temas kur. Herkesin hemen Arras’tan çıkması gerek!”

“Ne diyorsun?” diye sordu Pryana.

“Halkı çıkarmalı ve yüzeye gitmelerini sağlamalısın,” dedim. “Yoksa herkes ölecek. Lütfen. Amie’yi dışarı çıkar-
malısın.”

Kaşlarını çattı. “Anlamıyorum. Cormac’ın harekete geçtiğine dair hiçbir istihbarat almadım.”

Olduğum yerde donakaldım. Bilgi Alix’e ulaştığına göre nasıl olur da Gündem’in diğer üyelerine ulaşmamıştı?

“Adelice, sana bunu kim...” Birinin odaya girdiğini fark edince sustu.

Kadın dişlerini ortaya çıkaracak şekilde gülümsese de gözleri kocaman açıldı. Başka bir Dokumacı beni gördüğü-
ne şaşırabilirdi ama Maela yalnızca keyifli görünüyordu.

“Şüphelendiğim gibi.” Alçak sesle, tıslayarak konuş-
uyordu. Sözcükleri bize karşı biriktirdiği zehirle doluydu.

Bir sonraki hareketimi planlayarak öne doğru adım atarken parmaklarım karıncalandı. Maela’nın tüm zaaf-

ları ruhsaldı. Bir tek sözcükle onu mahvedebilirken, elimi kaldırmama gerek yoktu. Ama doğru sözcüğü bulmama fırsat kalmadan bedenim titredi ve midem kasıldı. Loricel beni yeniden hareket ettiriyordu.

Maela'yı da fırlatma işleminde yanımda sürüklemeye ümidiyle ileri atıldım. Pryana'nın Kule'yi uyarmasına engel olamazdı. Ona izin vermeyecektim. Parmaklarını sıkıca yumruk yapmış olan Pryana karşıma geçti.

"Bana bırak..." diye başladım.

"Onun işini bitireceğim," dedi Pryana söz vererek. O sırada Maela başını arkaya atmış, gülüyordu. Sesi bedenimde yankılanırken Pryana'yı iterek yanından geçmeye çalıştım. Dünya etrafımda kıvılcım saçıp çatırdıyordu. Yeniden hareket ediyordum ve Batı Kulesi'yle ilgili son gördüğüm şey Maela'ya yaklaşan Pryana'ydı. Kazanırsa Kule için bir ümit vardı ama kaybederse kardeşim için de yardım sözü geçerli olmayacaktı.

Bu kez Dante'nin yanına devrilerek indim.

"Bu yüzden oturuyoruz," dedi Dante söylenerek ve ayağa kalkıp eliyle pantolonunu temizlemeye çalıştı.

"Geldik mi?" diye sordum, ayağa kalkarak.

"Sanırım," dedi, kendi etrafında dönüp etrafımızı kontrol ederek.

"Bekle," dedim, "oradayız. Birkaç hafta önce buradaydım. Ama diğerleri neredeler?"

"Eminim Loricel bir kerede ancak bu kadar kişiyi hareket ettirebiliyor," dedi Dante ama Jax ve Falon'ı beklerken gözleri etrafı kolaçan ediyordu.

Bir süre sonra odada biri daha belirdi ve zemine çarptı. Jax inleyerek yuvarlandı. "Hiç de zevkli değildi."

Başka kimsenin gelmediğini anlayana kadar biraz daha bekledik. “Dante, Falon gelip de onu beklediğimizi görürse sana fırçayı çekecek.”

Jax de devam etti. “Evet dostum. Bekleyemeyiz.”

“Haklısın,” dedi Dante ama gözlerine hiç bakmadı.

Falon’ın ortaya çıkmasını bekleyerek havaya bakmaya devam etti.

Jax bize elektronik dosyaya benzeyen ama daha küçük aletler dağıttı.

“Bunlar nedir?” diye sordum.

“TTC’ler. Taşınabilir telekomünikasyon cihazları,” dedi.

“Yürüyen bir aktarıcı gibi mi?” diye sordum.

“Daha çok bir kulaklık gibi ama bunu beyninize yerleştirmek zorunda değilim. Lonca’nın alt seviyesindeki memurlara verilir. Bunlar sayesinde birbirimizle iletişim kurabileceğiz,” diye açıkladı Jax. “Ama yakalanırsanız, onu kırın.”

“Kıralım mı?”

“Yere koyup ayakkabınızın topuğuyla ezin,” dedi. “Yoksa diğer iki kişinin... üç kişinin yakalanmasına neden olur.”

Falon bize katılırsa. Ondan hâlâ ses yoktu.

“Nasıl başlıyoruz?” diye sordum.

“Sen Cormac’a şifreyi söyletmeye çalışırken ana sisteme ulaşmam gerek.”

“Senin protokolü başlattığını nasıl anlayacağız?” diye sordu Dante.

“Anlayacaksınız,” dedi Jax. “Bütün bina, beklenen protokol için insanları alarm durumuna geçirmek üzere hazırlanmış.”

“Alarm mı çalacağını söylemeye çalışıyorsun?” diye sordum.

“Evet,” dedi, utangaç bir gülümsemeyle.

“Dikkat çekmeme politikamıza ne kadar uygun,” dedim, yüzümü buruşturarak. Şimdi buraya varınca cesaret gösterim buharlaşmaya başlamıştı. Cormac’ın şifresini tahmin edebilir ya da ofisinin bir köşesinde bulabilirdim. Onun en sevdiği şeyleri, puro kutularını ve şarap sürahi-lerini biliyordum. Şifreyi bir yere gizlediyse, bulabilirdim. Ama ona söyletmek farklı bir hikâyeydi. Özellikle de ona söyletme zamanının geldiğini belirten bir alarmı beklemem gerekiyorsa.

“Bu görevle ilgili hiçbir şey uzun zaman gizli kalamayacaktı,” dedi Dante, bana hatırlatarak. Jax’ın elektronik dosyasına yüklediği mavi noktaları izleyerek koridorlara daldık.

“Ben buradayım,” dedi Jax, sağındaki bir kapıya doğru hareket ederek.

“İyi şanslar,” dedim ve düşünmeden ileri atılıp onu kucakladım.

“Bunun için zamanımız yok,” dedi Dante ama ikisi el sıkıştılar ve anlamlı bir ifadeyle başlarını salladılar.

“Cormac’ın ofisi üçüncü katta,” dedi Jax.

“Biliyorum.” Cormac’ı konuşturabileceğimi iddia etsem de Bakanlığın koridorlarında koştururken içime bir korku yerleşmeye ve tüm bedenime öfkeli bir enerji yayılmaya başladı. Burası öyle sessizdi ki beyaz taşla döşenmiş zeminde ayak seslerimiz yankılanıyordu. Yanından geçtiğimiz her kapı kapalıydı ve henüz kimseye rastlamamıştık.

“İyi misin?” diye sordu Dante.

Başımınla onayladım ama bedenimi saran titremeyi gizleyemedim. Her şey Cormac’ın benim için tek bir şey yapmasına bağlıydı. Ve Cormac daha önce benim için asla bir şey yapmamıştı. Şimdi yapacağını neden umut ettiğimi bilmiyordum. Doğruca Cormac’ın ofisine giden koridora döndüğümüzde, kalın bir çift el arkamdan beni yakaladı.

“Bakın ne buldum,” dedi, sert bir ses kulağıma, alaycı bir ifadeyle. Hannox’tu. Elbette. Beni tutan kişiye, geriye doğru tekme attım ama koştuktan nefessiz kaldığım ve fırlatma işlemi yüzünden hâlâ sendelediğim için ayaklarım havada kaldı. Ve Hannox güldü.

“Cormac seni bekliyor,” dedi. Beni ileriye itince sendeleyerek ayağa kalktım.

“Haber verilmeden uğrayamam,” dedim, nabzım hızlansa da durumu hafifletmeye çabalayarak. Etrafıma göz attım ve sonunda Dante’yi gördüm. Başına silah dayayan bir güvenlik görevlisi tarafından durdurulmuştu.

“Ama yine de maske kullanıyorsun,” dedi Hannox.

Dudağımı ısırdım ve ona baktım. Bunu nasıl tahmin ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Arkadaşınızı bulduk. Bizimle ciddi şekilde mücadele etti,” dedi Hannox. “Tüm maskelenmiş numaraların tespit edilmesi an meselesi.”

“Ona ne yaptınız?” diye sordu Dante. Başka bir güvenlik görevlisi Dante’nin kollarını arkasında kenetlemesini sağlıyordu.

“Hainlere yaptığımızı,” dedi Hannox ona sertçe karşılık vererek. Dante’nin yüzüne yaklaşarak konuştu. “O küçük kıızı söküp attık. Şimdi buna da aynı şeyi yapacağız.”

Başparmağını bana doğru salladı.

Dante gerildi ama onu rahatlatacak bir şey söylememe fırsat kalmadan alnıyla Hannox'un burnuna vurdu ve etrafa kan fışkırınca güvenlik görevlisi sendeleyerek silahını kontrol etmeye çalıştı.

"Seni pislik," dedi Hannox, burnunu tutarak. Eli yukarı kalktı.

"Dur!" diye emretti Cormac. "Konuklarımıza böyle davranmamalısın."

"Burnumu kırıp kan içinde bıraktı," diye bağırdı Hannox.

"Durumu özetlediğin için teşekkürler," dedi Cormac. "Onları ofisime getirin."

Hannox beni sertçe kavradı ve koridorun sonundaki odaya doğru sürüklemeye başladı. Açacağım yaralarla ona nasıl acı çektireceğimi düşündüm ve parmaklarım kaşınıp sızlamaya başlayarak beni saldırmaya zorladı. Ama sağ kolunu çözüp açarsam, Cormac'a asla şifreyi söyletmeyi başaramazdım.

Böylece beni koridorun sonunda bulunan düşmanımın yuvasına götürmelerine razı oldum.

Y İ R M İ D Ö R T

“Kendini kontrol edebildiğini gördüğüme şaşırdım,” dedi Cormac, Hannox beni onun ofisine iterken. Hannox ve adamları bizi zorla iskemlelere oturtup ellerimizi arkadan bağladılar. *Karşı gelmeye bile çalışmadım.* Tek ihtiyacım olan Cormac’ın konuşmasıydı ve aciz olduğumu düşünürse belki konuşurdu. Adamlardan biri, bizi bağlama işini bitirirken Cormac sağ koluna alçak sesle bir şeyler söyledi. Hannox adamlarına kendisini izleyip odadan çıkmalarını emretmeden önce uzun uzun bana baktı.

Cormac’la yalnız kalmıştık. Zafere ulaşmış gibi hissedebiliydik.

“Bu kez kaçmaya çalışmadım,” dedim, ona hatırlatarak. “Beni kaçırdılar.”

“Ama yine de yüzüğümü takmadığını fark ettim,” dedi Cormac homurdanarak. “Ayrıca sende bir parıltı görüyorum. Genç Erik’le zaman mı geçirdin? Yoksa Jost’la mı? Seni izlemekte zorlanıyorum.”

“Adelice’i biz kaçırdık,” dedi Dante. “Bizi kendisini geri getirmeye ikna etti.”

“Yalanlarını başkasına anlat,” dedi Cormac, kravatını çekıştırerek. “Alixandra’nın bir hain olduğunu öğrenince kalbim kırıldı. Artık onunla işim bittiğine göre, onu elime geçirmek için sabırsızlanıyorum.”

İşim bittiğine göre mi? Bunu yakalayıp yakalamadığını anlamak için Dante’ye baktım ama gözleri mesafeliydi. Düşünüyordu.

“Arras’ta kalan tüm bölgelere maskelenmiş olarak giriniz,” diye devam etti Cormac. “Grubunuzla çalışan çok yetenekli biri var.”

Yüzümde hiçbir ifade belirmemesi için çaba gösterdim. Cormac’ın haklı olduğunu kabul etmenin nasıl bir zararı olacağından emin değildim ama daha sonra kendi amaçları için kullanmak üzere bilgi topladığını da biliyordum.

“Loricel’e tarafımdan selam söyleyin,” dedi Cormac. “Elbette eğer...” Konuşulmamış sözcükler havada kaldı ve içimi tırmaladı.

“Elbette eğer?” Elimde olmadan devam etmesini istedim.

“Elbette eğer Doğu Bölgesi’nden gelmediyseniz.”

“Ya geldiysek?” diye sordu Dante.

“O zaman yakında başsağlığı dileyeceğim.”

Kendini beğenmiş şekilde gülmemek için kendimi tuttum. Cormac onun planlarından haberdar olduğumuzu bilmiyordu. Tahliye için zamanımız olduğunu bilmiyordu.

“Gülümsediğini gizlemeye çalışma Adelize. Bu *kibirli* gülümsemeni hep sevdim,” dedi Cormac. Büyük adımlarla çalışma masasına yaklaştı ve kendine bir içki koydu. “Özellikle de *kibirli* yüzünden o gülümsemeyi yok etmeye başladığım anları seviyorum.”

“Bu kez değil, Cormac,” dedim.

“Alixandra’nın bana ihanet edeceğini bilmediğimi mi düşünüyorsun?” diye sordu.

Yüzümdeki keyifli ifadeyi yok etmeyi başardı.

“Doğu Bölgesi’ni kendini yok edecek şekilde ayarlama-dın,” dedim, ifadesiz bir sesle.

“Elbette hayır,” dedi Cormac. “Ama şimdiye kadar arkadaşların kıyıma hazır koyun sürüsü haline gelmişlerdir.”

Erik. Jost. Sebrina. Şu anda tahliye edilen kişilerin listesi zihnimde canlandı. “Yapma. Ne istersen yaparım.”

“Ama zaten istediğim her şeyi yaptın,” dedi Cormac. “Beni sorunlu bir bölgeden kurtardın, Arras’ın geri kalanının paniğe kapılmasını sağladın ve Kairos Gündemi liderlerinin elden teslim edilmesini başardın. Gökyüzünün düştüğünü haykıran yabancılara halkın inanacağını mı sanıyorsun? Arras şimdi bana bakacak ve bugün yaşanacak acı olaylar için herkesin tahmin ettiğinden daha hazırım.”

“Benimle evlenmeyi asla istemedin,” dedim, gerçeği fark ederek.

“Şimdi kavramaya başladın.”

Varlığımın amacı Arras halkının değil, Kairos Gündemi’nin dikkatini dağıtmaktı. Benim yüzümden doğruca Cormac’ın Doğu Bölgesi’ndeki tuzağına düşmüşlerdi. Ama en kötüsü, planımızda Cormac’ın bir sonraki adımının ne olacağına kendimi öyle kaptırmıştım ki bunların olabileceğini asla görememiştim.

“Pryana? Alix? Onların Gündem üyesi olduklarını biliyordun,” dedim, tahminde bulunarak.

Cormac başıyla onayladı. “Anladım. İkisinin de çok yararı dokundu. Akıllı olduklarını düşünmekle çok meşguldüler...”

“Senin onlara bilgi aktardığını fark edemediler,” diye bitirdim. Bu yüzden Pryana Cormac’ın emriyle ilgili bir şey duymamıştı. Cormac bizlere aktaracağını bilerek, bilgiyi Alix’e vermişti.

“Kolaydı. Bir isyancıya yanlış bilgi ver, grubun geri kalanını zehirlesin. Yalanın yayılmasını izle ve hainleri bulup meydana çıkar. Yakında Gündem istilası sona erecek.”

“Ve şimdi tüm Arras senin kahramanları olduğuna inanacak,” dedi Dante. “Çünkü onlara farklı bir şey söyleyecek hiç kimse olmayacak.”

“Arras halkının zihninde kendini sağlamlaştırma konusunda iyi iş becerdin,” dedi Cormac bana. “İsyanın konusunda kalp kırıklığımı onlarla paylaştığımda, yalnızca ihanetin neden olabileceği öfkeyi hissedecekler.”

“Peki, dokuma tezgâhlarını çalıştırmaya kim devam edecek?” diye sordum. “Yeryüzü değerli hammaddelerini üretemez hale gelince ne yapacaksınız?”

“Orada kalan tehdidi yok ettiğimizde, sizin gibi kötü insanların engellemesi konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak.”

“Ya bir görülmemişlik olursa?” dedim ona meydan okuyarak.

“O bir teori,” dedi Cormac elini sallayarak. “Adamlarım bunun bir tehdit olduğuna inanmıyorlar.”

“Albert inanıyor,” dedim alçak sesle. “Ürün toplamaya devam ederseniz Yeryüzü’nü *ve* Arras’ı yok edersiniz.”

“Halka rolünü fazla mı ciddiye alıyoruz?” Dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. “Halka diye bir şey yok. Yalnızca umutsuz insanların uydurduğu bir efsane.”

Cormac’ın beni ya da Gündem’i reddetmesi içimi sız-

latmıyordu çünkü anlayamıyordu. Şu an bile kendim ancak kavramaya başlamıştım. “Bu umutsuz insanlar senin halkın ve *efsanelerine* inanıyorlar.”

“İnanmak neye yarar? Belki bir şeye inandığını söylemek gece uyumana yardım eder ama sen de ben de bunda bir güç bulunmadığını biliyoruz.”

“Yalnızca inanç değil,” dedim bir amaç duygusu beynimde yer edip, ruhumda kök salarken.

“Olasılık meselesi. Ve insanlar küçük, önemsiz bir an için bile neyin mümkün olduğunu görürse, daha çoğunu hayal edebilirler. Hayal etmekte güç vardır. Yadsınamaz, öngörülemmez ve kontrol edilemez bir güç. Haksınsın. Halka bir hayalden öte bir şey olmayabilir ama fikir, insanlara yeniden hayal kurma becerisini verdi. Artık onları kolayca kontrol edemeyeceksin.”

Cormac’ın yüzü gerildi ama ne öfke ne sıkıntı ve hatta ne de eğlenme ifadesi vardı. Blöfüme meydan okuyor gibiydi.

“Ama sen bunu zaten biliyorsun,” diye devam ettim. “Evlenmemeye karar veren kızlar ve erkekler. Tezgâhta kalmayı reddeden Dokumacılar. Tüm Dokumacılar hayal kurmaya başladıklarında ne yapacaksın?”

Ama Cormac yalnızca sırtıttı. “Her toplum gelişmelidir.”

Parmaklarını kaldırdı ve havada görünmez bir şeklin üzerinde iz sürdü. Az sonra odanın dokumasında bir aralık belirdi.

“Ne yaptın?” diye sordum nefesimi tutarak.

“İnsanların bu güce sahip olmamaları gerektiğini söyleyenler oldu ama ben aynı fikirde değilim,” dedi Cormac. “Bu güç *herhangi* birinde bulunmamalı. Ama ben *herhangi biri* değilim.”

“Kendini değiştiriyorsun,” dedim, fark ettiğimi yüksek sesle belirterek. Tutarsız davranışları. Fark ettiğim yara izi. Mantıklıydı.

“Kincaid’i bu yüzden kovmadın mı? Cypress Projesi’nin arkasındaki araştırmayı doğru yoldan çıkardığı için,” diye ekledi Dante. “Yoksa onu fikrini almak için mi kovdun?”

“Kincaid ılgının biriydi. evresindeki insanların neye ihtiyaı olduğunu değerlendiremeyecek kadar hava atmakla meşguldü.”

“Bu tanıdığımız birine benzemiyor mu?” dedim masum bir alaycılıkla.

“Gnahkarı en iyi tanıyan bir başka gnahkardır,” diye belirtti Cormac.

Haklı olduğu bir nokta olabilirdi. şimdi bile diğerlerinin hayatta kalmalarını sağlamak için ne yapmam gerektiğini düşünmek yerine hava atmak ve ona cevap yetiştirmekle meşguldüm.

“Bir Dokumacı mısın yoksa bir Terzi misin?” diye sordum. Ellerimi bağlayan ipi çekmeye çalıştım. Daha önce onunla aynı odada bulunmaktan korkmazdım. şimdi korkuyordum.

“Ben bir düşünürüm. Bir Terzi. Bir Dokumacı. Bir casus,” dedi. “Ama en önemlisi, bir Yaratıcıyım.”

“Sana inanmıyorum,” dedim çünkü bunun yanlış olmasına ihtiyaım vardı. Bu becerilere sahip olmadığına inanmaya ihtiyaım vardı.

“Ah, için rahat olsun Adeline. Senin ölçümlerin sayesinde bilim adamlarımız sende var olan tüm yetenekleri bana verecek bir genetik bileşim sentezlemeyi başardılar.”

Söylediklerini algılamaya çalışarak gözlerimi dikip

ona baktım. Aslında sorun yalnızca bu becerilere sahip olacak şekilde Cormac'ın değiştirilmesi değildi. Bu beceriler Yeryüzü'nde öz sınırlarla yapılan ilk deneyler gibi sentezlenmişti. O deneyler korkunç şekilde aksamıştı. Gerçek şu ki Cormac pek iyi bir deneme örneği değildi ve bu da onun son haftalardaki tutarsız tavrıyla davranışlarının öngörülmezliğini açıklıyordu.

"Kendin gibi davranmadığını düşünüyordum," dedim. "Stres olarak değerlendirdim ama anlaşılan bundan fazlasıymış. Başından beri kendi Cypress Projeni yürütüyormuşsun."

Cormac aklını kaybetmemişti. Aklını çarpıtıyor ve kendi genetik becerilerini uçurumun kenarına itiyordu.

"Senin lütfuna ihtiyacım yok Adelice," dedi Cormac. "Minnettarlık da duymuyorum."

"Sen çıldırmışsın," dedi Dante. "Bunun farkında mısın?"

"Ben güçlüyüm," dedi Cormac. "Çıldırmış olsaydım bu kadar başarılı olamazdım."

"Bütün dünyaya bir yalan yaşatacaksın..."

"İnanmaya istekli oldukları bir yalan," dedi Cormac sözümü keserek.

"Yalanların bu kadar kolay yutulacağını mı sanıyorsun?" diye sordum. "Arras halkı bunu biliyor Cormac ve pek yakında kanıtını görecekler."

"Peki, onlara kanıtı kim gösterecek?" diye sordu. "Sen mi?"

"İnan bana, meydan okumaya hazırım."

Karşılık vermesine fırsat kalmadan tiz bir siren sesi duyuldu. Jax tahliye alarını başlatmayı başarmıştı. Şimdi ihtiyacımız olan tek şey Cormac'ın şifreyi söyleme-

siydi ve böylece Protokol Üç başlayacaktı.

Kafası karışık hali düşünülürse, zor olmamalıydı.

“Yalnız gelmediğini görüyorum,” dedi Cormac. “Geri gelmek istediğin ve her şeyin yoluna girmesini sağlayacağın konusunda ne söylüyordun?”

“Neler olduğu konusunda hiçbir fikrim yok,” dedim, ifadesiz bir tavırla. Gerçekten de Jax’in nerede olduğunu bilmiyordum.

Cormac Jax’in iletişim kurmamız için verdiği TTC’yi havaya kaldırdı ve bana doğru salladı. “Bunun diğer ucunda kim var?” diye sordu.

“Tanıdığın biri değil,” dedim.

“Demek sevgili Erik değil. Yazık. O belayı Arras’tan söküp atmak isterdim. Ama senin tanıdığın biri Adelice. Bir kez Kule’de aptalca bir şey yapmıştın,” dedi Cormac. “Bunu sık sık düşündüm. Yakınlık standartlarını hiçe saymıştın. Anımsıyor musun?”

Neden söz ettiğini biliyordum. Kardeşim hakkında bilgi toplamak için Loricel’in odasındaki gizli bölüme girip, atölyesindeki tuhaf ekranlara yeniden dokunmuştum. Etrafımdaki alanla oynadığım için Kulenin dokumasının bütünlüğünü tehlikeye atmıştım. Loricel’den başka birinin dokuma tezgâhını kullanmış olsaydım, bunu yapmam mümkün olmayacaktı. Yine de tezgâh bir alarmla beni uyarmıştı. Ama bunun beni Jax’e bağlayan TTC’yle ne ilgisi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Ofisime bir oyuncak yerleştirmelerini istedim,” dedi Cormac. Bir düğmeye basınca duvarda gizli bir pano açıldı ve parıldayan yeni bir tezgâh ortaya çıktı.

“Senin sorunun bu, Cormac,” dedim. “Dokuma tezgâhı

bir oyuncak değildir. Öyle düşünürsen Arras kaderine terk edilmiş demektir. Arras sınırları içinde ona ulaşamazsın bile.” Alarm meselesinden neden söz ettiğini şimdi anlıyordum. Arras’ta dokumak ve Yaratım işi yapmak güvenli değildi. Bu yüzden Yeryüzü’yle Arras arasında, güvenlik önlemi olarak kuleler bulunuyordu. Ve Cormac bunu hiçe sayıyordu. Onun içmesine gülüp geçerek çok zaman kaybetmiş ve asıl bağımlılığının güç olduğunu görmemiştim.

“Yine de bu konuda ne yapabileceğimize bir bakalım,” dedi.

Tezgâhın yan tarafında bulunan bir dizi düğmeye bastı ve dokuma tezgâhı çalışmaya başladı. Tezgâhı daha iyi görebilmek için bağlarımı zorladım.

“Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun?” diye sordum, sakın bir sesle. “Ne demek istediğini açıkça anlattın.”

“Hayır, anlatmadım,” diye bağırdı, geriye doğru hareket edip yüzüme yaklaşarak. “Çünkü hâlâ bana saygı duymuyorsun. Benden korkmuyorsun.”

“Yani bütün mesel bu mu?” diye sordum. “Senden korkmamı mı istiyorsun? İstedğini elde ettin. Onun gücünü ya da davranışlarının sonuçlarını önemsemeden tezgâhla oynaman beni korkutuyor, Cormac. Ve aklın başında olsaydı, seni de korkuturdu.”

Karşımdaki kişi, kazanım gecemde beni alan Cormac değildi. O Cormac, en iyi algısı çarpık olsa da en iyisi için doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapardı. Şimdi mantık ve düşünme yeteneğini kaybetmişti. Gri gölgelerden başka bir şey görmüyordu.

Bu da onu herkes için tehlikeli yapıyordu.

Tepki göstermeme fırsat kalmadan, tezgâhın üzerinde bir dokuma parçası belirdi. Odada yüksek sesle çalan protokol sirenleriyle karşılaştınca, yanıp sönen kırmızı alarm zayıf ve önemsizdi. Ama bu, daha tehlikeli olmadığı anlamına gelmiyordu.

“Bu odanın dokumasını tezgâha yansıttım,” dedi gülümseyerek.

Ve işte durum buydu. Önünde hazır duruyorduk ve yeteneği varsa, bizi yok etmek için yapması gereken tek şey dikkatli bir hareketti. Bunu da ekletmiş miydi yoksa kendindeki bu eksikliği göremeyecek kadar kibirli miydi?

Hassas davranmadan, tüm odayı bir anda yok edebilirdi. Bu Cormac tehdidini sonlandırırды ama daha büyük sorunumuzu çözmezdi. Arras fazla yaşlı ve yön değiştiremeyecek kadar alışkanlıklarına bağlı insanla doluydu. Cormac’ın yerinde başka bir yozlaşmış liderin yükselmelerinden başka işe yaramayacaktı. Ve bu böyle devam edecekti. Belki tahliye edersek Yeryüzü’nde de farklı olmayacaktı ama en azından insanlığın varoluşuna son verecek görülmemişlik olasılığıyla yüzleşmeyecektik.

Cormac Jax’in bana verdiği TTC’yi aldı ve düğmesine bastı.

“İyi misiniz?” Jax’in sesi duyuldu ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

“Bu bir tuzak!” diye bağırdım ama çok geçti. Cormac onun nerede olduğunu öğrenmişti ve şimdi avıyla oynamak istiyordu.

“Adelice ve ben ziyaret ediyorduk,” dedi Cormac TTC’ye doğru. “Çok çalışmışsın.”

“Artık çok geç,” dedi Jax. “Tahliye protokolünü kilitledim ve bölgeler arası iletişim kanallarını yeniden açtım. Ne yaptığını biliyorlar.”

“Bir isyancının sözüne inanacaklarını mı sanıyorsun?” dedi Cormac, TTC’nin içine neredeyse bağırarak.

“Bunu yapmalarına gerek yok,” dedi Jax. “Duyuruyu Loricel gönderdi.”

Cormac TTC’nin içine doğru küfrederek onu yere attı. “Ekran,” diye bağırdı.

Üstümüzde bir duvar ekranı belirdi.

“Bunu görmeni istiyorum,” diye haykırdı. “Arkadaşının kim olduğunu bilmiyorum. Tüm sistemimizi ihlal edebilecek kadar zeki olmalı.”

“Zeki,” dedim. “Ve senden daha iyi bir insan.”

“Ne kadar dokunaklı,” dedi Cormac. Ekranı doğru bir koordinat haykırdı ve o bölümdeki Lonca ofislerinin görüntüsü üstümüzdeki ekranda belirdi. Jax omzunun üstünden kontrol ederek hızla hareket ediyordu. Ona seslenmek istedim ama işe yaramayacağını biliyordum. Beni duyamazdı ama duysaydı bile fark etmezdi. Cormac onun nerede olduğunu biliyordu. Cormac’ın bir dokuma tezgâhı vardı.

Cormac dokuyabiliyordu. Bu söküp atabildiği anlamına geliyordu.

Midem bulanmaya başladı ve kusacağımı hissettim ama yutkundum. Cormac tezgâha döndü ve bir an tereddüt ederek önünde uzanan parlak örtüye gözlerini dikti.

“Neye bakıyor?” diye sordu Dante. “Girift bir karışıklık.”

Dante’nin bunu net bir şekilde görememesine şaşırdım

ama bir Dokumacı'yla bir Terzi arasındaki küçük farklar beni her zaman şaşırtmıştı. "Burası," dedim. "Tezgâhta gördüğümüz bu bina."

Dante'nin gözleri ekrana kilitlendi ve kendisini arkadan iskemleye bağlayan iple mücadele etti. Jax en iyi arkadaşıydı ve onu uyarmak için hiçbir şey yapamıyordu.

"Bunu yapmana gerek yok," dedim Cormac'a. "Herkes Arras'tan tahliye ediliyor. Bizimle gel. Yeryüzü'nde yenisinden başla."

Beni önemsemeden tezgâhta bir çarkı çevirerek görüntüyü büyüttü.

"Evine git," dedim, yumuşak bir sesle.

"Benim evim yok," dedi Cormac, dikkatini bir an için tezgâhtan ayırıp Jax'e değerli birkaç saniye daha kazandırarak. "Onu sen yok ettin."

"Arras asla evin olmadı," dedim. "Yalnızca bir yalandı. Onu bırakmanın zamanı geldi. Protokol Üç'ün şifresi nedir?"

"Demek bu yüzden geldin," dedi gülerek. "Cormac Patton'ın Arras'a ihanet edebilmesi için."

"Hayır, hatandan dönmen için sana bir fırsat vermeye geldim," dedim. "Arras çözülüp dağılmazsa, her iki dünya da yok olacak. Bunu durduracak gücün var. Kahraman olabilirsin."

"Bunun için artık çok geç ve günahımı bağışlatacak kimsem yok," dedi ve sonra tezgâha dönüp iyi eğitim görmüş bir Dokumacının güveniyle tek bir ipliği çekip kopardı. Yavaşça çekilirken ekranda Jax'in donup kaldığını, uzuvlarının tek tek gözden kaybolduğunu ve yavaş yavaş yok olduğunu gördük.

“Dur!” diye bağırdı Dante ama artık çok geçti.

Nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Bir an önce Jax oradaydı ve bir koridorda koşup kaçmak üzereydi. Ve sonra yok olmuştu.

Sistemin kötülüğü buydu. Onlar bir şey hissetmeden, kişileri ortadan kaldırmanın bu kadar kolay olması sinsiceydi. Bunun gerçekleşmesini izlemek bile gerçek dışıydı. Sanki Jax ekranda yeniden belirecekti. Ama bunun gerçekleşmeyeceğini bilecek kadar bu dünyayı tanıyordum. Jax’in yok olup gittiğinin kanıtı Cormac’ın ellerinde duruyordu.

“Bir zamanlar bu iplik değişime gönderiliyordu,” dedi Cormac.

“Kalıntıları yaratmak için,” dedim. “Yeryüzü’ndeki savaşından vaz mı geçtin?”

“Yo, hayır. Kendimizi Yeryüzü’ndeki zararlı insanlardan kurtarmak için daha etkili yöntemler geliştirdik.”

Boğuk sesle konuştum. “Bu ne anlama geliyor?”

“Onları Doğu Bölgesi’nde gördüğüne eminim.”

Güveler. Doğu Bölgesi halkı gözlerimizin önünde yok olacak, iplikleri yavaş yavaş yenecekti. “Bölgeyi koparıp ayırmana gerek yoktu,” dedim suçlayarak. “Böceklerini denemek istedin.”

“Ve hayal ettiğimiz kadar güzel şekilde çalıştılar.”

“Ama sonra...” Sözcükler düşüncelerim arasında kayboldu.

“Sizi baştan beri izliyor muyduk?” diye sordu. “Elbette.”

“Ama yine de bölgeyi ayırdın,” dedi Dante.

“Kesinlikle. Ayırdım. Onu yok etmedim. Bölge hâlâ var olmaya devam ediyor.”

Dante'yle bakiştık ve aynı şeyi hissettiğimizi anladım. Nasıl bu kadar aptal olabiliştik? Bu Cormac'ın planladığımız her şeyi bildiği anlamına geliyordu. Loricel ve Albert'ı biliyordu.

“Ne kadarını gördün?” diye sordum. Sesim boğuk çıkıyordu.

“Her şeyi gördüm,” dedi vurgulayarak. “Demek saflık standartları bu kadarmış, öyle değil mi?”

Erik'le geçirdiğim zamanın Cormac tarafından izlendiğini öğrenince göğsüm sıkıştı. Ateş basmıştı, midem bulanıyordu ve aynı zamanda öfkeliydim.

“Seni pislik...”

“Hanımefendi gibi davran,” dedi.

“Hanımefendi olmayı çoktan aşım.” Sözcükleri yüzüne tükürdüm.

Önümde beliren bulanıklıkla, çevremdeki dünya dönmeye başladı. Ne olduğunu anlamama fırsat kalmadan Cormac yere çakıldı. Gözlerim yanımdaki boş iskemleye takıldı ve ipin ikiye ayrılmış olduğunu gördüm. Burada bulunduğumuz süre boyunca Dante ipi parmaklarıyla yavaş yavaş değiştirmişti. Bunu denemek aklıma bile gelmemişti çünkü Cormac'la yaptığım konuşmayla meşguldüm. Dante'nin neden genellikle sessiz kaldığı anlaşıyordu.

Dante ve Cormac birbirini hırpalarken oda yarıldı ve ışık içinde kaldı.

Kendi bağlarımı çekiştirdim ve yapısını hissederek birbirinden ayırmaya çalıştım. Sessizce yapmaya çalışmak anlamsızdı.

Ayağa kalktığımda ne yapacağıma karar vermekte

zorlandım. Dante'yle Cormac yerde yuvarlanıyorlardı ve her ikisi de yüzeysel yırtıklar yüzünden kan içindeydiler. Hiçbiri güçlü bir darbeyle diğerini etkisiz hale getirmeyi başaramamıştı. İkisinden birini yakalamaya çalışmanın olumsuz sonuçlanacağına emindim. Her geçen saniye daha çok kan görüyordum ve çoğunun Dante'ye ait olduğunu biliyordum çünkü Cormac'ın güçlendirilmiş kıyafetine karşı daha sıkı çalışmak zorunda kalıyordu.

Dokuma tezgâhına yöneldim ve parmaklarımı üzerinde gezdirip bu odayı bulmaya çalışacak şekilde kapsamını ayarladım. Dante'ye yardım etmek için tek umudum buydu. Odayı bulabilirsem Cormac'ın ipliğini sökebilirdim. Tezgâhta odalar birbiri ardından görünmeye başladılar ama bu odayı bulamıyordum. Yerde boğuşan ikiliye döndüm ve Dante onu yere bastırmayı başardığı anda Cormac'a hamle yapmayı düşündüm. Yardım edebilmeyi ümit ederek onlara doğru koştum. Dante Cormac'ı çözüp açmamalıydı çünkü Protokol Üç'ü tamamen başlatmak için onun şifreyi söylemesine ihtiyacımız vardı. Ama Dante yine de Cormac'ın göğsüne uzandı.

"Yapma!" diye bağırdım. Dante'nin bakışları bana döndü ve ancak o anda ne yaptığımı fark ettim.

Dante'nin dikkatini dağıtmıştım.

Yalnızca bir andı ama Cormac için yeterliydi. Onu durdurmak için ileri atıldım ama çok geçti. Cormac'ın eli Dante'nin göğsüne gömüldü ve elinde sıkıca kavradığı altın rengi ipliği görünce yere yıkıldım.

"Lütfen." Şu an söyleyebileceğim tek şey buydu.

"Kibarca sorduğun için, gözlerini kapatman için sana bir saniye vereceğim."

“Bunu yapman gerekmiyor,” dedim ona hatırlatarak. “Bir seçim yapabilirsin.”

“Evet, yapabilirim.” Ve bir hamleyle Dante’nin bedenindeki zaman ipliğini parçaladı.

Dante’nin gözlerine baktım. “Gözlerini kapat bebeğim. Seninle karşılaştığım için mutluyum.”

Gözlerimi sıkıca kapattım ve zamanı çözmenin tırma-
layıcı gürültüsünü, babamın bedenini erken terk eden
çalınmış yılların uyumsuzluğunun sesini bastırmaya ça-
lıştım. Asla yeterince zamanımız olmamıştı.

“Gözlerini aç,” diye emretti Cormac. Görmesini isteme-
diğim gözyaşlarının akmasına engel olmak istediğim için
gözkapaklarımı sıkarak başımı salladım.

“Daha önce ağladığını görmüştüm,” dedi bana hatırla-
tarak.

Gözlerimi açtım ve öfkeli gözyaşlarımın akmasına en-
gel olmadım. Bunlar nefret ve suçlama gözyaşlarıydı ama
Cormac’a karşı olduklarından tam olarak emin değildim.

Benim hatam olduğu düşüncesinden kaçamazdım ama
bu yeni bir duygu değildi ve bir şey öğrenmiştim.

Önemi yoktu.

Hatalar okyanustaki gelgit gibiydi ve onların içinden
geçmeyi bilmezseniz, su sizi boğarak yok ederdi.

Y İ R M İ A L T I

Cormac tozla kaplıydı ve önemsiz bir şeymiş gibi üstünü temizleyip zaman ipliğini yere, ayaklarının önüne attı. İpliğe uzandım ve avucumun içine aldım.

“Sakla onu,” dedi Cormac.

İpliği bıraktım ve Cormac’a bir yumruk savurdum ama yana çekilince yere düştüm.

“Ne yaptığın hakkında düşünmeni istiyorum,” dedi.

“Ne yaptığımı kesinlikle biliyorum,” dedim ayağa kalkmaya çalışarak ve kendimi ona bir kez daha saldırmaya hazırlayarak.

“Bana ihtiyacın var,” dedi Cormac. “Ve denesen de beni yenemezsin. Sabırsız davrandığın için masum insanların ölmesine mi neden olmak istiyorsun?”

Kollarım iki yanıma düştü ve gözlerimi ona diktim. Gözyaşlarım azalmamıştı ve umurumda değildi.

“Bana şifreyi verecek misin?” diye sordum. Yanıtını zaten biliyordum.

“Kesinlikle hayır.”

“Biliyorsun,” dedim, alçak sesle.

“Neyi biliyorum?” diye sordu Cormac. Çalışma masasına doğru eğildim ve ellerimi pürüzsüz ahşaba dayayıp içkisini doldururken hamle yapacağım anı bekledim.

“İki dünyanın da tehlikede olduğunu. Ama benim *bilmediğim* Yeryüzü olmadan Arras’ın hayatta kalacağını nasıl düşündüğün. Albert’in hesapladığına göre...”

“Bunların zayıf düşmüş bir adamın zırvaları olduğu hiç aklına gelmedi mi?”

“Başkasına zayıf düşmüş diyene bakın,” diye mırıldandım.

Cormac beni önemsemedi ama alışılmadık bir sertlikle bardağını bıraktı. “Ne yapabilirsin? Yeryüzü’nü insanla mı doldurursun? Bu çılgınlık olur. Yalnızca biri yaşamaya devam edebilir... Yeryüzü ya da Arras. Hangisini tercih ederdin Adelice? Herkesin ihtiyaçlarına sahip olduğu bir dünyayı mı yoksa suçlular ve olağandışı yaratıklarla dolu, ölmekte olan bir gezegeni mi?”

“Arras halkı ihtiyacı olan her şeye sahip değil,” dedim.

“Eksikleri nedir?” dedi ağzımı şapırdatarak.

“Özgürlük.” Gözlerimi ayırmadan ona baktım. Bunu biliyordu ve Arras’ta bulunmadığını ve Lonca’nın kontrolü altında asla bulunmayacağını yadsıyamazdı.

“Bu bir *istek* tatlım,” dedi Cormac bir an bile beklemeden. “Kimsenin özgürlüğe *ihtiyacı* yok.”

Sanırım bu konuda anlaşamayacaktık.

“Birbirimizi öldürebiliriz,” dedi Cormac. “Hemen burada ama o zaman Arras ne olur? Ya Yeryüzü?”

“İkimiz de kurtulup hayatta kalırsak ne olacağından emin değilim,” dedim yumuşak bir sesle. İkimizden bi-

rinin buradan çıkıp gitmeyi hak ettiğini düşünmüyordum. Ama ikimizden biri çıkmazsa, diğerleri ne olacaktı? Albert'ın öngördüğü görülmemişlik bir başka kontrol yöntemi, planlarından dikkatimizi dağıtmak ve beni buraya getirmek için Cormac tarafından yayılan yanlış bir bilgi olabilir miydi? Ama Albert buna inanmış mıydı? Çünkü Loricel'e ve bana yalan söylemeyeceğine emindim.

"Hâlâ çok geç değil. Bir araya gelebiliriz," diye öneride bulundu.

"Az önce babamı öldürdün," dedim ona hatırlatarak. "İlişkimizin temeli birbirini izleyen ceset torbaları. Seninle bir araya gelmekten daha kötü bir şey düşünemiyorum. Üstelik bütün bu süre boyunca beni öldürmek istediğini itiraf ettin."

"Bu doğru." Soğuk, siyah gözlerinde hiçbir titreşim yoktu. Eğlenmiyordu. Hesap yapmıyordu. Dünya beklemeyken, gözleri gece karanlığının rengindeydi.

Suç işlemek için düşünüyordu.

"Öyleyse ikimiz de buradan çıkmıyor muyuz?"

Sanki bana bir seçenek sunuyordu.

Cormac'la seçenekler yoktu, yalnızca özenle kurulmuş tuzaklar vardı. Bu benim çok iyi bildiğim bir şeydi.

"Arras hayatta kalamayacak ama Protokol Üç'ü başlatırsak insanları kurtarabiliriz," dedim onunla tartışarak. "Yöntemlerin zevkime göre biraz çarpık olsa da seni tanıdığım günden bu yana hep vatandaşları düşünerek hareket ettin." Onu tatlı sözler ve vaatlerle cezbetmek için kibarca ifade ettim.

Belli ki niyetimi anlayarak güldü. "Beni yatıştırmaya çalışma Adeline. Mesleğimde dilediğimi elde etmek için

sözcüklerle oynayıp durdum. Protokol Üç konusunda uzlaşma olmayacak.”

İşe yaramayan elektronik dosyama baktım. Arayacak kimse yoktu. Her kanal ölüme gidiyordu.

“Hâlâ her şeyi düzeltmeye çalıştığını görüyorum. Vazgeçebilirsin,” dedi Cormac. “Rolünü dikkat çekecek derecede iyi oynadın Adelice.”

Cormac benimle alay ettiğinde genellikle göğsümü yakan öfkeyi hissetmedim. Verilecek akıllı yanıtlar zihnimde canlanmıyordu. Onların yerinde çok daha dondurucu bir şey duruyordu: İçimde yatan tüyler ürpertici boşluk pes ettiğimi hissettiriyordu. Dünya Cormac gibi adamlardan nasıl kurtarılırdı? Sayıları yenilemeyecek kadar çoktu.

Öyle çoktular ki yenmek bir ihtimal bile olamazdı.

Cormac ilgiyle beni izliyordu ve dudaklarında bir gülümseme belirdi.

“Peki, şimdi ne olacak?” diye sordum.

“Tepkini sıkıcı bulduğumu söylemeliyim,” dedi. “Bir kavga ummuştum. Hiçbir şey yapmadan oturan birini çözüp açmayı zevksiz buluyorum. Bir tehdit değilsen, bunu yapmak neye yarar?”

“Söylediğin doğruysa, senin için *asla* bir tehdit olmadım.

“Etkileyici ama yine de...” Cormac başını hafifçe yana yatırarak duraksadı. Odadaki aktarıcılar bir kez daha şifre için uyardılar ama tahliye sirenleri artık bir geri plan gürültüsü gibi hissediliyordu. Uyarıyı duydum ama önemli değildi. “Hannox, Doğu Bölgesi’ndeki birlikleri harekete geçirin.”

Cormac'a baktım ve bu kez gözlerinde mutluluk parıltısı gördüm. Kuklasını oynatmıştı.

"İzlemek ister miydin?" diye sordu.

"Gerekli mi?" diye sordum, onu durdurabilecek bir kamita ulaşmaya çalışarak. "İnsanların yüzeye gitmesine izin verirsen böcekler Yeryüzü'ne daha hızlı yayılırlar."

"Şimdi kim umutsuzmuş, bakalım?" Ekrana dönerek bir güvenlik kodu haykırdı ve Doğu Bölgesi'nin görüntüsü belirdi. Bakanlık ofislerinin önünde bir insan kalabalığı vardı. Kamera görüntüsü uzaktı ama grubu yönlendiren Erik ve Jost'u görebildim.

"Durdur şunu. Durdurmanı istiyorum."

"Yapamam!" Masadan bardağını sertçe alırken içindeki yere döküldü. "Zehir sistemde olduğu sürece, yayılmaya devam eder."

Meydan okurcasına çenemi kaldırdım ve ona baktım. "Öyleyse beni de öldürmen gerekecek."

"Zevkle," dedi.

Cormac duruşumdaki küçük değişiklikleri fark etmemişti. İskemlenin üstünde oturmadığımı, çömelir gibi durduğumu, kollarımın kenetlenmiş ve hazır olduğunu fark etmemişti. Odada uçarcasına aramızdaki birkaç adımı kapattığımda, tepki gösterecek zamanı olmadı.

Uzaklaşmasına fırsat tanımadan çalışma masasını bağlayıp mükemmel ve kesin bir hamleyle Cormac'ın zaman ipliğini sol elime aldım. Altın rengiydi ve yeniydi. Cormac kadar yaşlı bir adam için fazla gençti. Aramızda durduğunu görmemiz için parmaklarıma dolayıp yüzümün seviyesine kaldırdım. Parmaklarım kan içindeydi ve Cormac'ın hayat çizgisine kan sızıyordu.

“Hep sol elinle yol göster,” diye fısıldadım. “Tüm Yaratıcılar bunu bilir.”

“Sanırım bu kazandığın anlamına geliyor,” dedi Cormac. Sesi nefes nefeseydi. Sabırsızdı.

“Bunu asla bir oyun gibi görmedim,” dedim, hassas ip-liği kıvrırken. Yalnızca çekmem gerekiyordu ama çok mu geçti?

“Bir şey mi bekliyorsun?” diye sordu.

“Hep bir şeyin sadece yapılıp yapılmadığı yanılısamasıyla uğraşıp durdun,” dedim. “Ama bu bana eylemlerim hakkında düşünmeyi öğretti.”

“Merhamet etmen için yalvarmamı umduğunu sanıyorum.”

“Bunu asla beklemem.” Gerçekten de beklemiyordum. Cormac yalvarmayacak kadar gururluydu ama şimdi gözlerinde başka bir şey vardı. Yanlışıklıkla dehşet olarak algılanabilirdi ama daha çok bitiş gibiydi.

“Dünya bize bir siyah ve bir beyaz olduğunu söylüyor. İnsanların bu iki sınıfta toplandığını biliyoruz, Adeline. İyi ve kötü. Aydınlık ve karanlık. Ama bizi inandırmaya çalıştıkları gerçek yalan bu. Herkes gride yaşıyor. Yalnızca gerçeğin bu gölgeli algısında yaşayabiliyoruz,” dedi.

“Demek yaptığın şey yanlış değildi,” dedim annemi ve babamı düşünerek. Dante’yi. Belki de şimdi onun ellerinde ölmekte olan Erik ve Jost’u.

“Sana göre yanlış ama griyi göremiyor musun?” diye sordu. “Benim yerimde olsaydın, geri dönebilir miydin? Güçten? Olasılıktan?”

“Ayrıca, masum insanları rahat bırakır mıydım?” diye sordum. “Evet.”

“Ama senin ellerinde de birçok masum insan öldü,” dedi Cormac.

Parmaklarıma dolanmış zaman ipliğine baktım ve Cormac’ın algısının nasıl bu iplik kadar çarpıklaştığını düşündüm. Artık daha iyisi için çabalamıyordu. Cormac kendini bir kahramana dönüştürmüştü. Bu *armağanı* başkalarına bağışladıktan sonra kendine yaratıcının gücünü vermişti. Kendini hata yapmış gibi görmüyordu çünkü doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmıştı.

İşte gri bir alanda sürüp gitmenin ne demek olduğunu kesinlikle bilerek Cormac’ın hayatını ellerimde tutuyordum. Cormac Patton ölmeyi hak ediyordu. Bu kadarından emindim ama onu öldürmeyi ben hak ediyor muydum? Bir insanın bir başkasını öldürmeye hakkı var mıydı?

Ellerimde, hayatım boyunca yetecek kadar kan vardı.

Cormac’ı çözüp açar ve beklerdim. Görülmemişliği beklerdim. Lonca görevlilerinin beni bulmasını beklerdim. Şu ya da bu şekilde ölmeyi beklerdim. Artık pek önemli yoktu.

Çünkü bu senaryoda kimse kazanmıyordu.

“Ani bir merhamet duygusuna kapıldığını söyleme sakın.”

“Düşünüyorum.” Zaman ipliğini parmaklarımın arasında sıkıca bastırınca Cormac’ın nefesi kesildi.

“Şifre nedir?” diye sordum.

“Sana asla söylemem.”

“Öleceksin Cormac,” dedim. Zaten başlamıştı. Saçları yavaşça beyazlaşıyordu ve pürüzsüz yüzünde çizgiler belirlemeye başlamıştı. Lonca’nın yakışıklı yüzü olacak fazla zamanı kalmamıştı. “Ve biz olmadan, Arras olmayacak,”

dedim yumuşak bir sesle. “Neden bana şifreyi söylemiyorsun?”

“Çünkü iki yüz yıldır yaşıyorum ve yalnız öleceğim,” dedi. “Yok olacağım ve kimse yas tutmayacak.”

“Yalnız olmayacaksın.” O anda korkunun aramızdaki bariyer olduğunu ve onu yalnızca benim ortadan kaldırmabileceğimi fark ettim. Ama Cormac’a yasını tutacağımı söylemeyecektim. Ona yalan söylemeyecektim.

“Sen de öleceksin.” Cormac’ın sözleri bir tehdit değildi. Düşünce ve soru arası bir yerde duruyordu. Bunu bilme ve onaylamama ihtiyacı var gibiydi.

“Her şeyin bir başı ve sonu vardır,” dedim. Tamamen çıkarmamaya özen göstererek zaman ipliğini hafifçe çektim. Ucunun ancak dayandığını, hâlâ Cormac’a hayat verdiğini hissedebiliyordum. Tamamen çekebilir ve Cormac’ı çözüp açabilirdim ama bunun yerine yumuşak bir hareketle Cormac’ın göğsündeki ipliği kopardım. Belki saniyeleri kalmıştı. Belki de günleri.

“Neden beni tam olarak çözüp açmıyorsun?” diye sordu.

“Kendi sonunla yüzleşmeni istiyorum.” Zaman ipliğinin çoğunu çıkartarak başkalarından çaldığı hayatı geri almıştım. Onu tamamen çözüp açabilir ve ufalanıp toza dönüşmesini izleyebilirdim ama durduramayacağını bilecek ölümünü seyretmesini istiyordum.

Onu şimdi biraz gevşek tuttuğum için beni duvara doğru iterek kolunu nefes boruma bastırdı. Nefes almak için çabaladım ve siyah noktalar görüşümü kararttı ama onunla savaşmadım. Sonra beni bıraktı ve sendeleyerek geri çekilip güldü. Boğazım rahatlayıp ciğerlerime yenden hava giderken güçlkle soludum.

“Fark etmez. Benimle birlikte yok olmanı sağlayacağım. İkimiz de bu hikâyenin kahramanı olmayacağız,” dedi Cormac ve sırtüstü düşerek göğsünü tuttu. “Yetki: Alfa Bir Üçü Yok Et. Arras yok edilecek ve sen de onunla birlikte yok olacaksın.”

Cormac buradan özgürce çıkmama izin vermeyecekti ve onu suçlayamazdım.

“Şimdi eşitiz,” dedi, sık alıp verdiği nefesler arasında. “İkimiz de burada öleceğiz. Kimse kazanmayacak.”

Soluk alması gittikçe zorlaşıyordu ve sona yakın olduğunu anlayabiliyordum. Yüzünden renk çekilmişti. İşte buydu. Benden her şeyi alan adam sonunda ölecekti. Şimdi beni öldürecek bir yöntem bulması pek de önemli değildi.

“Tahliye zaten başladı. İnsanların güvenliği sağlandı. Benim ölmem önemli değil,” dedim, geri çekilmeden.

“Buna hazır mısın? Dokuma tezgâhlarını kaybetmeye? Kontrolü kaybetmeye?” diye sordu. “Sonsuza dek yaşayabilirdin.”

“Bu yalanla devam etmektense ölmeyi tercih ederim.”

“Bunu yapmak için yetenekli bir kız olmak gerekir,” dedi.

Yanıt vermeden önce uzun süre ona baktım. “Biliyorum.”

Gözlerindeki ışık sönerken bedeni hareketsiz kaldı ve can verdi. Ayağa kalkarak pencereye yürüdüm ve dışarı baktım. Şimdi kaçmanın bir anlamı yoktu. Gidecek hiçbir yer yoktu. Etrafta dolaşan birileri olduğundan şüphe duysam da burada kalan güvenlik güçleri gitmeme izin vermeyeceklerdi.

Kapı hızla açıldı ve burnu hâlâ kanayan Hannox içeri daldı. Durup Cormac'ın pörsümüş ve cansız bedenine baktı. Gözlerimi kapatıp hem misilleme hem de barış için bekledim.

Ama hiçbir şey olmadı. Gözlerimi açtığımda Hannox'un bakışları bana çevrilmişti.

“Demek öldü.”

Yüzündeki ifadeyi anlayamıyordum. Neredeyse duyar-sız bir gevşeklik içinde olan yüzü düşünce ve duygudan tamamen yoksundu. “Evet.”

Hannox tavana baktı ve sonra başını indirip onayladı. “Bu gün için çok bekledim.”

“Onun en iyi arkadaşıydın,” dedim bir tepki yaratmak için çünkü korku bedenimi ele geçirmeye başlıyordu. Dünyayla yok olabileceğime emin değildim. Savaşarak ölmeyi tercih ederdim.

“Görev ve arkadaşlık aynı şey değildir,” dedi.

Dışarıda, ısıldayan bir renk ağına dönüşen gökyüzü gevşeyerek ve bulanıklaşarak olağanüstü bir ışık görüntüsü almıştı. Gözlerimi kapatarak uzayın uyumsuzluğunu ve dünyanın şekli kendi üstüne çökerken zamanın çarpışıp kesişmesini dinledim. Evrenin içinde yok olup gitmenin nasıl bir his olacağını düşündüm. Var olmanın uyuşukluğunun yavaş hareket eden bir ilaç gibi bedenimde süründüğünü neredeyse hayal edebiliyordum ama yine de kendimi tuhaf bir şekilde huzurlu hissediyordum.

Odada bir çatırtı sesi duyuldu ve kendi etrafımda dönünce karşımda Alix'i buldum.

“Nasıl?” diye sordum ve ona bakakaldım.

“Bunun için zamanımız yok, “ dedi bana bir sırt çantası fırlatarak.

Hannox’a baktım ve Alix olduğu yerde donakalıp tabancasını çekip çıkardı. Aynı anda “Hayır,” diye bağırdım ama ve ağzından çıkan bir tek sözcüğü duydum.

“Lütfen.”

Ama her iki sözcük de algılanmadan silah ateşlenmişti ve Hannox duvarın önüne sırt üstü düştü. Bakışlarımız karşılaştı ve gülümsedi. O anda merhamet istemediğini, kurtarılmak istediğini anladım.

Alix geri çekildi. “Bir müttefik olduğunu bilmiyordum.

“Kendisinin de bildiğini zannetmiyorum.”

Alix suçluluğunu dağıtmak ister gibi başını salladı. “Şimdi bunun için endişelenemeyiz. Şunu giysene.”

Onunla ne yapacağımı bilemeden sırt çantasını inceledim. Sonunda Alix homurdanarak tutup askılarını uzattı. Askıları omuzlarıma geçirdi ve bir tanesini belimin etrafına çekti. Kopçasına takarak bağladım ve Alix’in neler olduğuyla ilgili bana bir şey anlatması için bekledim.

“Buraya nasıl geldin?” diye sordum, hiçbir şey anlatmadığını görünce.

“Nasıl olduğunu sanıyorsun?” diye karşılık verdi ve bir kaçış yolu arar gibi odaya dönüp baktı.

“Ama Cormac Doğu Bölgesi’ni yok etti,” dedim.

“Çoğunu ama Loricel yetenekli ve savaşmadan düşmeye kararlı.” Alix Cormac’ın bedenini fark etti ve ıslık çaldı. “Bunu Loricel’e söyleyebilmeyi isterdim.”

“Önemi yok,” dedim kendime güvenerek. Bu zaferin Loricel için de benim için olduğu gibi önemsiz olacağını bilecek kadar ona benziyordum. Neyi beklediğimizi, şimdi

Loricel'in hangi olanaksız başarısına sıra geldiğini merak ediyordum.

Ben merak ederken, ortasında yırtılarak açılmış bir iz bulunan ışık yarığı odayı böldü. Ama artık altımızda Arayüzey yoktu. Protokol Üç Arras'ı çözüp açarak yok ederken Arayüzey dağılmıştı. Loricel'in planı bu muydu? Bu Arras'tan kaçışım gibi değildi. O zaman Kule Arayüzey'in içinde ve zemine daha yakındı. Buradan Yeryüzü'ne atlayarak hayatta kalamazdık.

Ama Alix bunu düşünerek zaman kaybetmedi ve beni yakalayarak dokumanın içindeki bir kesikten kendimizi atmamızı sağladı.

Yeryüzü'nün ipliklerine dokunamayacağım kadar hızlı düşüyorduk. Alix yeleğine uzandı ve fermuarın yakınındaki bir ipi çekti. Bezden bir balon arkasında dalga dalga yükseldi. Tam olarak açılırken Alix sarsıldı ama sonra düşüşü yavaşlamaya başladı. Benim hızım öyle süratle çoğalıyordu ki Alix'in görüntüsü küçülmeye başladı. Çılgın gibi ipimi arıyordum ama parmaklarım hiçbir şey bulamıyordu ve yere gittikçe yaklaştığımız için bu bir sorundu. Sonunda ellerim ipi buldu ve aniden elimden geldiği kadar sertçe çektim. Düşmenin kuvveti beni sarsıyor, rüzgâr ciğerlerimi darbeliyordu ve içime alamadığım havayı solumaya çalışıyordum. İnişim yavaşlayınca derin nefes almaya yetecek kadar sakinleşebildim ve yere çarpana kadar bir top şeklini alıp son panik dalgalarını kolaylaştırmaya çalıştım.

"İyi misin?" diye seslendi Alix, bana doğru koşarak.

Bana biraz ilgi göstermesi için ölümcül bir deneyim yaşamamız gerektiğini düşündüm.

Evet demeye çalıştım ama kendimi kaybetmiş gibiydim. Beni yerden kaldırmak için çekti ama ayağa kalkar kalkmaz elimi bırakışı hiç de şefkatli değildi.

“Loricel bunun senin için bir fırsat olduğunu söyledi,” dedi Alix. “Daha önce sana vermiş olması gereken bir fırsat olduğunu söyledi.”

Başımı kaldırdım ve gökyüzünde hızla hareket eden şekle baktım. Yağmurda gözden kaybolan garip bir bulut gibi giderek belirsizleşmeye başlamıştı bile.

Teşekkür ederim, diye düşündüm.

Alix sırtını döndü ve yürümeye başladı.

“Bekle!” diye bağırdım. “Nereye gidiyorsun?”

“Hayatta kalmayı başaran milyonlarca insan var,” dedi Alix, yüzüme bakarak. “Bana ihtiyaçları olacak.”

Ona ihtiyaçları olacaktı. Bana değil. Çevremizde değişen her şeyden sonra bile, Alix’le aramızda hiçbir şey değişmemişti.

“Diğerleri?” diye sordum. “Çıkmayı başardılar mı?”

“Neredeyse herkes ilk dalgayla birlikte çıktı. Küçük kız güvende,” dedi ama bilmek istediğim şeyi söylemeden aniden durdu ve midem kasıldı.

“Ya Erik’le Jost?”

“Herkesin tahliyesine yardım etmek için kaldılar.” Bir an duraksadı ve yüzünde bir ifade görünüp kayboldu. Alix’le ilgili her şey gibi bu da tamamen anlaşılmazdı. “Bütün bildiğim bu ama senin yerinde olsam çıkacaklarına güvenmezdim.”

“Neden?” diye sordum. “Sen başardın. Onlar da çıkmış olabilirler.”

Alix yanıtlamadan önce tereddüt etti. “Onlar... Loricel’in

beni sana doğru fırlatabileceğine emin olmak için kaldılar. Cormac'ın gönderdiği güvenlik güçlerini uzak tuttular.”

“Üzgünüm,” dedi zayıf bir sesle, uzun bir nefes aldıktan sonra. Söylediği bir tek söze inanmıyordum, ya da belki inanmıyordum çünkü bu hikâyemizi benim anlatacağım anlamına geliyordu ve bunu tek başıma yapmalıydım. Asla unutamayacağım bir geçmişte kapana kısılmış olarak yarım bir hayat yaşayacaktım.

Alix'ten beni beklemesini istemedim. Bunun yerine uyuşmuş şekilde gözlerimi gökyüzüne kaldırdım. Tam da Arras'ın gerçekliği solarsa nasıl hissedeceğimi hayal ettiğim gibiydi. Burada ve hayatta olmama karşın, umduğum kadar donuk ve cansız hissediyordum.

Arras ışıltı ve dantel şeritleriyle gökyüzüne yazılan bir renk ağı olmuştu. Büyüyen deliklerden güneş görünüyordu ve yıllardır ilk kez sıcaklığı Yeryüzü'ne dokunuyordu. Yüzümdeki ıyıyı hissedip zümrüt yeşili yaprakları ve kaybedilmiş olasılıkları düşündüm. Eve doğru yürürken elimi ciddiyetle tutan bir öğrenci kız olmayacaktı. Ay ışığında dans etmek için beni kollarına alan bir erkek olmayacaktı. Dünyanın sonu ve hayatımın başlangıcıydı.

Asla daha yalnız hissetmemiştim.

Y İ R M İ Y E D İ

Kamp birbirine kenetlenmiş ve alçak sesle konuşan ailelerden oluşuyordu. Ceketler ve çantalar üzerinde oturuyorlardı. Kimse buna hazırlıklı değildi ve yeni güneş Yeryüzü'ne yansıyordu. Ayaklarımı sürterek yaklaşırken ayağımın takıldığı grup beni fark etmedi bile. Birkaç kuşukucu bakış bana doğru döndü ama bunun dışında kendimi görünmez hissediyordum. Ve uzun zamandır ilk olarak, hiç kimse değildim. Bu dünyayı bir dokuma tezgâhına dokunarak onaramazdım.

Özgürdüm. Olasılıktım.

Hayatta kalanlara bakarken bir şey kalbimi parçalıyordu. İnce soğuk parmaklarına dokunamıyordum.

“Radyo sistemleri var mı ve çalışmaya başladı mı?” diye seslendi bir adam başka birine.

“Henüz başlamadı ve kim bilir başka kimde vardır?”

“Bu konuda çalışmaya devam etmemiz gerek,” dedi, bir aileyle sohbet etmek için durarak. Uzun boylu ve güçlüydü. Babama benziyordu. Benn burada olsa aynı şeyi yapardı. Plan yapar, insanlara yardım ederdi.

Yapmam gereken şey buydu. Yardımsever olmak. Güçlü olmak. İlerlemeliydim.

“İyi misin?” diye sordu arkamdan biri ama döndüğüm anda sallanarak kollarına yığıldım.

“Suyu olan var mı?” diye seslendi. Etrafımda bir arbede oldu ve az sonra dudaklarıma bir bardak bastırdılar. Susadığımı fark etmemiştim ama suyu içtim ve beni ceketlerden yapılma bir yatağa yatırmalarına karşı çıkmadım.

“Nereden geldiğini biliyor musun?” diye sordu kadın, neredeyse altı tane kaygılı yüz bana bakarken.

Her birine baktım ve onlara ne söyleyeceğime karar vermeye çalıştım. Sonunda en kolay hikâyede karar kıldım. “Cypress’daydım.”

“Soyadın ne tatlım?” diye sordu kadın. “Onlara haber ulaştırmaya çalışacağız. Senin için çok endişelenmiş olmalılar.”

“Lewys,” dedim. “Ama yalnızdım.”

Soyadımı ya da beni, yanımda Cormac olmadan kimse tanımadı. Güzel giysiler, topuz yapılmış saçlar ve kameralar olmadan yalnızca bir başka kızdım. Yalnızca hayatta kalan bir başka kızdım. Kimse benim yaşımdaki bir kızın neden yalnız olduğunu ya da ailemin başına ne geldiğini sormadı ama bu gece burada bulunan tek yetim ben değildim.

Dikkat çekecek derecede sakindiler ama kadın alnımı silerken, biri alçak sesle sordu: “Neler olduğunu anlamayı başardılar mı?”

Kimse konuşmadı ama sonunda bir adam başını salladı. “Elbette teoriler var,” diye fısıldadı ama onları pay-

laşmaya başlayınca gözlerimi bastıran karanlığa daldım.
Teorilere ihtiyacım yoktu.

Eski bir ninninin sesiyle uyandım ve bir an annemin yüzünü görür gibi oldum ama gözlerimi kırıştırdınca karşımdakinin genç ve açık renk saçlı olduğunu fark ettim.

“Amie!” dedim, soluk soluğa.

“Uyandın,” dedi, sesine yansıyan rahatlamayla. Birine el salladı ve Pryana hızla yanımıza koşup Amie’nin beni oturtmasına yardım etti.

“Başardınız. Dışarı çıktınız,” dedim zayıf bir sesle.

Pryana yüzünde hafif bir sırıtma ifadesi olsa da omuz silkti. “Şüpheli mi vardı?”

“Teşekkür ederim.” Ağzımdan çıkan sözcükler çok basit gibiydi ama aramızda asılı kalırken çok ağırdı. Bana hiçbir şey borçlu olmayan ama benim ona her şeyi borçlu olduğum bir kıza sunabildiğim tek şeydi.

“İkinizi yalnız bırakayım.” Gitmeden önce Pryana eğildi ve kollarını dolayarak, tuhaf bir kucaklamayla bana sıkıca sarıldı.

Yutkundum ve ağlayacağım korkusuyla başımı eğdim. Ona borcumu asla geri ödeyemezdim.

“Beni nasıl buldunuz?” diye sordum, Pryana gittikten sonra.

“Pryana beni çıkardı,” dedi Amie. “Cypress’a gideceğini düşündü. Cormac’ı bulmak için.”

Amie onaylamam için bekledi ama yalnızca başımla onayladım. Bu konuda konuşmaya henüz hazır değildim.

“Öldü mü?” diye sordu, ifadesiz bir sesle.

“Evet.”

Amie yüzünü buruşturdu ve suratında kafa karışıklığının acısını gördüm.

“Onu sen mi öldürdün?”

Ona yalan söyleyemezdim. Artık yapamazdım. Yalan söylemek onu asla korumamıştı. “Evet.”

Dudaklarını sıktı ve ikimiz de konuşmadık. Cormac’ı öldürme nedenlerim yaptığım şeyi aklamazdı. Tıpkı Amie’nin bağışlamasının beni temize çıkarmayacağı gibi. Ama yanımdan ayrılmadı. Konuşacak hiçbir şeyi olmayan iki yabancı gibi sessizce oturduk.

Y İ R M İ S E K İ Z

Mülteci kampları yaralıları ve bir tarafı kırılmış insanlarla, öfkeli ve minnettarlarla doluydu. Her kamp, birlikte yaşayan, çalışan ve iyileşen bedenlerden oluşuyordu. Seçilmiş liderler olmasa da çalışan bir sistem kurulana dek yönetmek ve yol göstermek için güçlüler öne çıkıyorlardı. Her kampta durup, yaralıları kontrol ediyordum. Cesetler gönüllüler tarafından gömülüyordu. Arras uzayda yok olmadan önce Yeryüzü'ne ulaşmayı başaranlar da vardı. Tahliye tehlikeliydi ama onu izleyen günler daha kötüydü. Burada barış hâlâ kırılma bir gerçeklikti.

Amerika'nın doğu kıyısındaki kamplarda insanlar bana kendilerini kurtarmaya gelenlerin hikâyelerini anlattılar. Gözleri birbirine benzeyen iki erkek kardeşin, Lonca birlikleriyle savaştıklarını söylediler.

Onları kimse görmemişti.

Amie Pryana'yı ilk kampta bırakarak benimle seyahat etmeyi seçmişti ve bana eşlik ettiği için minnettardım. Ulaşım aracı olmadığı için yürüyorduk ve günler

haftalara dönüştükçe yeni gerçekliğimizi artık yeni gibi hissetmemeye başlamıştık. Bir aydan biraz fazladır yüzeydeydik ve Amie neden aramaktan vazgeçmediğimi sorgulamıyordu.

Arras'ta neler olduğuyla ilgili ona veremeyeceğim yanıtlar istediğini düşünüyordum. O anılar öylesine acıyla iç içeydi ki sözcüklere dökemiyordum ve bu yüzden genellikle sessizce seyahat ediyorduk. Verdiğim bir söze bağlıydım ve umutluydum. Alix Sebrina'nın yüzeye çıkmayı başardığını söylemişti ve onu Jost için bulmalıydım. Ama doğru kıyısında pes etmek üzereyken kıyı şeridinin kuzey ucundaki bir kampın haberleri geldi. Bize doğru yönü göstermesini umarak, kendi kendine atanmış liderlerden biriyle konuştuk.

"O üçra yerleşim, iki günlük yürüme mesafesinde," dedi bize açıklama vererek.

"Amie," dedim kardeşime dönerek. "Ben kontrol etmeye giderken sen burada kalmalısın."

"Hayır, seninle geleceğim." Lüks bir hayatı terk etmesine karşın Amie bir kez bile Yeryüzü'ndeki şartlardan yakınmamıştı. Kıyı şeridi boyunca yürürken, burada geçirdiğimiz haftalar zorlu yolculuklarla geçmişti. Amie'yi bir sorumluluk, bir kurban olarak düşünmekle öyle çok zaman geçirmiştik ki anne babamızın yokluğunda ne kadar güçlü bir insana dönüştüğünü görmemiştik. İkimiz de fazla erken büyümüştük.

Kamptaki erkeklerden biri bize yaklaştı ve liderin kulağına bir şey fısıldadı. Konuşmaları alçak sesle ve gergindi ama bittiğinde lider bize döndü. "Size iki motosiklet verebilirim."

“Onları ödünç alamayız,” dedim. “Hafta sonuna kadar batıya gideceğiz. Onları geri veremem.

“Bu bir armağan.”

Çok verici bir ruh halinde gözükmüyordu. Belli ki diğer adamın fikriydi. Amie kolumu sıkırsa da başımı bir kez daha salladım. Kabul etmemi istiyordu. Ben de istiyordum ama burada bir motosikletin ne kadar değerli olduğunu da biliyordum.

“Cömert bir öneri,” dedim. “Ama sizden motosikletleri alamam. Onlara ihtiyacınız var.”

“Bayan Lewys, yaptığınız şeyi nasıl yaptığınızı bilmiyorum,” dedi diğer adam. “Ve Arras’ta sizle Patton arasında geçenlerle ilgili burada birçok söylenti olduğunu da biliyorum. Burada herkes sizi sevmiyor.”

Demek tanınmıştım. Hayatta kalanların şoku hafifleyince bunun olacağını biliyordum. Arras’ın yıkımından yalnızca birkaç hafta önce, her ekranda ben vardım.

“Bana bilmediğim bir şey söyleyin.”

“Ben onlardan biri değilim ve size teşekkür ettiğimi söylemek istiyorum,” dedi. Önerisini bir kez daha geri çevirmem konusunda bana meydan okur gibi gözlerini kırpmadan ve bir an bile gözlerimden ayırmadan bana baktı.

“Teşekkür ederim.” Başka bir şey söylemedim. İhtiyacı olan birine verecek hiçbir şeyinizin olmamasının nasıl bir duygu olduğunu çok iyi biliyordum. Teşekkür etmenin bile ne kadar zor olduğunu biliyordum.

Motosikletler geniş ve düzgündü. Terk edilmiş madenlere yakın Lonca depolarından kurtarılmışlardı. Krom tüpleriyle, park edilmiş halde bile neredeyse motorva-gonlar kadar geniş görünüyordlardı. Adam Amie’yle bana

nasıl kullanılacakları hakkında bilgi verdi. Daha önce bunlardan birine bindiğimi ya da şimdi binmekten çok korktuğumu ona söylemedim. İyilikten anlamaz görünmemek için olduğu kadar, kardeşime iyi bir örnek oluşturmak için. Amie'nin bu dünyada güçlü ve becerikli olduğumu görmeye her şeyden çok ihtiyacı vardı. Bacaklarım arasında motorun çalışma sesini duydum. Titreşim parmaklarıma kadar ulaşmış uçlarında yok oldu. Kolları sıkıca kavradım ve yola çıktık. Son umudumuza doğru arkamızda bir uğultu bırakarak ilerledik.

Uzak yerleşim yerine motosikletle yolculuk yalnızca birkaç saat sürdü. Bize yol gösterecek pusulamız vardı ama yaşam izlerini görmemiz uzun sürmedi. Şimdi Yeryüzü'nün nüfusu hızlanarak arttığı için iki uzak nokta arasında yolculuklara daha sıkça rastlanıyordu. Yeryüzü'ndeki mülteci ve yaralı sayısı düşünülünce, gittikçe daha çok insan kendilerini çevreleyen yeni topluluklara yardım eli uzatıyordu. Bizim geldiğimiz kampa doğru yürüyen iki genç erkeğin yanından geçtik. Bize el salladılar ve onlarla konuşmak için yavaşladım.

"İlerde yaralılarla dolu bir kamp bulunduğunu duyduk."

"Birkaç yaralımız var, bayan. Allia savaşındaydılar."

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve motor uğultusuna karşın çarpıntı sesinin duyulabildiğini düşündüm. Doğu başkenti. Orası Cormac'ın birliklerini salıverdiği yerd. Erik ve Jost'un orada olduklarını biliyordum.

"Sizi motosikletle götürebilir miyiz?" diye sordu Amie.

"Hayır bayan." Erkek ona kocaman bir gülümsemeyle baktı ve hafif bir endişeyle genç adamın, Amie'nin güzel olduğunu düşündüğünü fark ettim.

Küçük kız kardeşimin artık neredeyse benim yaşımda olduğunu kavramam hâlâ zordu. Ya da genç bir kadın olduğunu. Bana göre yalnızca birkaç ay ayrı kalmıştık ama onun için yıllar geçmişti. Ben onu göremediğim sürede büyümüştü.

“Gitmeliyiz Amie.”

Bana sıkıntıyla, biraz da eğlenerek baktı. Belki onu nasıl koruyacağımı biliyordum.

Kamp pek uzakta değildi ve motosikletleri çadırların dışına park ettik.

“Burada saflık standartları bulunmadığını biliyor olmalısın,” dedi Amie bana, kolumu dürterek. “Erkeklerle konuşabilirim.”

“Beni rahatsız eden erkeklerle *konuşma* kısmı değil,” dedim kuru bir sesle.

“Bir erkeği aramak için dünyanın yarısını sessizce dolaşan ben değilim.” Amie eliyle ağzını kapattı. Sözlerini geri almak istediğini biliyordum ama göğsümdeki keskin acıyı ele vermemek için gözlerimi devirdim. Suçlaması beni yaralamıştı çünkü doğrudu.

Erik hakkında konuşmuyorduk. Yeryüzü’nde bulduğumuz süre boyunca onun hakkında bir şey sormamıştı ama aşk izlerini bırakan bir duyguydu. Kız kardeşim bile izleri görebiliyordu.

“Bu yüzden senin için endişeleniyorum,” dedim. “İnan bana, bu senin için istediğim bir şey değil.”

Amie beni durdurdu ve bir an yüzümü inceledi. “Onu seviyor musun?”

Bu gezilerin amacını Sebrina’yı bulmak olarak tanımlasam da Erik’i bulmayı da ümit ediyordum. Ve Amie de

bunu görebildiği için başımla onayladım.

“Neden benim için bunu istemezdin?” diye sordu Amie. “Birbirini seven bir anne babayla büyüdüğümüz için şanslıydık, Ad. Âşık olmakta bir sorun yok.”

Ona yalnızca hafifçe gülümseyebildim. Bunun beni öldürdüğünü ona söylemedim. Bilmemenin, içim parçalanırken güçlüymüş gibi davranmanın beni öldürdüğünü söylemedim. Âşkın anlamının savunmasızlık olduğunu söylemedim.

“Safılık standartları meselesi,” dedi Amie, konuyu değiştirerek.

“Evet?”

“Hâlâ onlara uygun olma olasılığın var mı?”

“Erik’i gördün,” dedim, sırtıtmama engel olamayarak. “Ne düşünüyorsun?”

“Bu soruyu sorduğumu unut.”

Çadırların arasında dolanarak hayatta kalanlarla konuşmak için durup, şimdiye kadar her kampta yaptığımız gibi açıklamalar ve ipuçları arayarak yürüdük. Bir çadırın önünde duran kadın biz yaklaşırken temkinli şekilde izliyordu.

“Merhaba,” dedim, cana yakın görünmeye çalışarak. “Allia’dan kurtulan bazı kişileri arıyoruz. Burada olabileceklerini düşünüyoruz. İki...”

“İki erkek kardeş hakkında hiçbir şey bilmiyorum,” dedi kadın.

Amie’ye baktım. Erkek kardeşler hakkında bir şey söylememiştim. İçimde yükselen şüpheyi bastırdım ama bir şey söylemeyi başaramadım. Kadını yalan söylemekle suçlamak istiyordum.

“Emin misiniz?” diye sordu Amie. Sesi doğal olarak benimkinden kibarlı.

“Hayır.”

“Yine de teşekkürler,” dedim Amie’nin kolunu tutup oradan uzaklaştırmak için onu sürükleyerek. Kadının bizi izlediğini biliyordum.

“Bu da neydi?” dedi Amie düşünceli bir sesle.

“Burada olmaları,” dedim dişlerimi gıcırdatarak. Gözlerim çadırlar arasında dolaştı ve önlerinde bulunan bez parçalarını bir bir kaldırıp çadırların içine bakmaya başladım. Bazıları bana bağırıyorlar ama özür diler gibi elimi sallayıp aramaya devam ettim.

“Kadın bize neden yalan söylemiş olabilir?”

“Bilmiyorum.”

Bir sonraki çadır bezini kaldırdığımda karşımda Alix’i buldum.

Uzun, sarı saçlarını kısacık kesmişti ve kot pantolonla eski, flanel bir bluz giymişti. Kimse bu kadının tehdit olduğunu düşünmezdi ama ben onun hakkında ne düşüneceğimi hiç bilmiyordum. Zorlama ve kandırma konusundaki becerisinin farkındaydım. Bu yüzden onu burada gördüğüme şaşırma mıştım. Cormac’ın ofisinde gördüğüm andan bu yana Alix’in bir şey gizlediğini düşünmüştüm. Başka hangi nedenle, yüzeye ulaşır ulaşmaz gözden kaybolmuş olabilir?

“Adelice,” dedi ama sesindeki şaşkınlık gerçek değildi. Geleceğimi biliyordu.

“Ne gizliyorsun?” diye sordum, başımı çadırın içine sokarak.

“Seni de görmek çok güzel.” Beni karşılamak için ayağa kalktı ama uzattığı elini sıkmadım. Dönüp elini Amie’ye

uzattı ve o da benim tarafıma rahatsız bir bakış atarak Alix'in elini sıktı.

"O, burada mı?" diye sordum. Erik'le bir geçmişı olduğunu biliyordum ama tüm olanlardan sonra onu benden uzak tutar mıydı?

Alix bana sırtını döndü ve elini saçlarının arasında gezdirdi. Konuştuğunda sesi mesafeli ve alçaktı. "Erik öldü."

O dakikada öldüm. Amie'nin kolu belime dolandı ama onu itip uzaklaştırdım. Gözlerimi sıkıca kapattım ve sözcükleri kafamdan silmeye çalıştım.

"Yalan söylüyorsun," dedim onu suçlayarak.

Alix bana döndüğünde gözleri yaşla doluydu. "Keşke yalan söylüyor olsaydım."

Ve o anda, doğru olduğunu anladım çünkü kalbinin kırıldığını görebiliyordum. Alix'in gözlerinin ardındaki yoklukta görüyordum. Midemdeki boşlukta hissediyordum.

"Ne oldu?" diye sordu Amie çünkü ben soramıyordum.

"Emin değilim. Orada değildim," dedi, eğilip yerden bir çanta alarak. "Gelin."

Çadırın dışına çıkan Alix'i izledik. Her adım otomatikti.

Onu izliyordum çünkü mecburdum. Nereye gittiğimizi umursamıyordum.

"Öldüğünü nasıl bilebilirsin?" diye sordu Amie. "Orada olmadığına göre..."

İçimde bir umut ışığı belirdi. Neden bunu sormayı akıl etmemiştim?

"Onun cesedini gördüm."

Ufacık ışık yok oldu.

"Nerede?" diye sordum.

“Onu gömdüm.”

Nereye gömdüğünü sormadım. Önemi yoktu. Artık Erik orada değildi. Doğal olarak ölen insanlar hakkında Loricel’in bana ne söylediğini anımsamaya çalıştım. Onların bir parçası evrene geri dönerdi. Yeryüzü’nün yüzeyinde durup, Erik’in Arras’la birlikte yok olmasını mı izlemiştim? Hayır, Alix onu gömdüğünü söylediğine göre, buraya gelmeyi başarmış olmalıydı.

“Bekle,” dedim, Alix’in bileğini kavrayıp bükerek. “Bana Erik’in nerede olduğunu bilmediğini söyledin. Protokol Üç gecesi.”

“O zaman nerede olduğunu bilmiyordum.”

“Ama onu bulduğunda bana haber vermedin,” dedim onu suçlayarak.

“Burası Arras değil,” dedi Alix, bana hatırlatarak. “Fırlatmayla yolculuk olanaksız. Adelize, Erik öldü. Bunu değiştiremem.”

Bunu değiştiremezdi ve onun hatası değildi. Ama birine öfkelenmeye ihtiyacım vardı çünkü içimdeki acı, oksijene muhtaç bir cehennem gibi büyüyordu. Acımın beni yiyip bitirmesini, yok etmesini istiyordum.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Amie, konuyu değiştirmeye çalışarak.

Alix, çeşitli çadır bezlerinin bir araya getirilerek yapıldığı geniş bir gölgeliğin önünde durdu. Girmemiz için bize işaret etti. İçerisi yaralıların ve iyileşmekte olanların yatığı, geçici bez yataklarla doluydu. Alix yataklar boyunca yürümeye başladı. Birkaç gönüllü soru sormak için onu durdurdu. Anlaşılan Alix bu kampta liderlik konumuna yükselmışti.

“Başımdan beri Gündem üyesiydin,” dedim sonunda.

“Hayır, döndürüldüm,” dedi.

“Kim tarafından?” diye sordum.

“Sanırım bunun yanıtını biliyorsun.”

Söylemesini istiyordum. Cormac’a ihanet etmesi için onu ikna eden Erik miydi? Alix’i *nasıl* ikna etmişti? Aralarında nasıl sözler verilmişti? Erik hakkında keşfedilecek daha çok şey vardı. Şimdi bu sırları ancak Alix kanalıyla ortaya çıkarabilirdim.

“Adelice.” Alix döndü ve gözlerini dikerek bana baktı. “Soruların olduğunu anlıyorum ama bilmeni istediğim yalnızca tek bir şey var. Erik seni seviyordu.”

“Bunu biliyorum.” Gerçek olduğunu hissettiğim tek şey buydu.

“Öyleyse başka hiçbir şeyin önemi yok.”

Ölümün bıraktığı boşlukta bunu algılamak zor gözü-küyordu. Elbette başka şeylerin önemi vardı. Çünkü yanıtlar olmadan, yalnızca Erik’in can acıtan yokluğu vardı. Yanıtlar boşluğu doldurabilirdi ve onları aramaya devam edecektim.

Ama bunu düşünürken bile yanıtların asla işe yaramayacağını anladım.

“Söyleyebileceğim hiçbir şey onu sana geri getirmeyecek ve düşünmen gereken başka şeyler var.”

“Ne gibi?” diye haykırdım. Bu kayıpla başa çıkmak için Alix’in haftalarca zamanı olmuştu. Ama benim için yeni bir yaraydı ve bunun nasıl üstesinden geleceğim konusunda bana nutuk çekmesine ihtiyacım yoktu. Belki Alix unutabilirdi ama ben asla unutamazdım. Zaten şimdiye kadar birçok insanı unutmak zorunda kalmıştım.

“Onun gibi.” Alix yanında durduğu bez yatağı işaret etti. Öfkeyle yatağa döndüm ve görüntü solugumu kesti.

Kötü şekilde yaralanmıştı ve başına sarılı, kalın gazlı bezin üstü, kurumuş kanla kaplıydı. Jost’un yanına yığıldım ve yüzündeki saçı geri itip çenesindeki savaş izlerini ortaya çıkardım. Hızlı iyileşiyordu ama hasar yoğundu.

“Jost?” Sesim kalbimin hızla çarpmasını bastıramayan bir fısıltıydı.

“Herkesi kaybetmedin,” dedi Alix, bana hatırlatarak.

Hikâyeyi anlatmak için yalnız değildim. Bu düşünce içimdeki boşluğu dolduruyor, dağılıp sevince dönüşüyordu.

“Yaşayacak mı?” diye sordum Alix’e ve sorumu yanıtlamak ister gibi Jost’un eli hızla uzanıp elimi kavradı.

“Jost?” Bu kez, beni duyması için ben ona seslendim.

Kirpikleri titredi ve ağzını açtı ama inleme dışında bir ses çıkmadı.

“Kötü durumda,” dedi Alix. “Ama o bir savaşçı ve yaşamak için iyi bir nedeni var.”

“Sebrina,” dedim, tahmin yürüterek.

“O burada. Beş dakika önce çıktı.”

“Seninle mi kalıyor?”

“Jost iyileşene kadar ona bakacağım,” dedi.

“Onunla ilgilenmek için söz vermiştim. Haftalardır onu arıyoruz. Onun nerede olduğunu söylemeden gözden kayboldun,” dedim.

“Sebrina burada güvende,” dedi Alix ama başımı salladım.

Jost iyileşse de bu ona verdiğim sözdü.

“Ad.” Lakabım o kadar alçak sesle söylenmişti ki dudaklarından çıktığını hayal ettiğimi düşündüm.

“Buradayım.” Jost’a doğru eğildim ve diğer elimi benimkini kavrayan elinin üstüne yerleştirdim.

“Sebrina’ya bakmalısın,” dedi.

“Bakacağımı sana söylemiştim,” diye hatırlattım yumuşak bir sesle.

“Benim bunu yapabileceğimi sanmıyorum,” dedi. Elimin içindeki eli titremeye başladı ve sarsılma tüm bedene yayıldı. Bir doktor yanına koştu ve ona bir iğne yaptı.

“Üzgünüm ama yeniden uyuyacak,” diye açıklama yaptı.

“Sorun değil, bir süre burada olacağım.”

“Uzun bir süre uyuyacak,” dedi, beni uyurarak.

“İyileşecek mi?”

“Yaraları ciddi ve yapılan işin bir kısmı çok yoğun.”

“İş mi?” diye sordum.

“Anlaşılan bir Terzi yaralarından bazılarını iyileştirmeye çalışmış,” dedi Alix, araya girerek.

“Bir Terzi mi?” diye sordum, korku içinde.

“Hepimiz de kötü değiliz,” dedi doktor göz kırparak ve bu adamın elbette bir Terzi olduğunu utanarak fark ettim. “Arkadaşınız iyileşecek.”

“Teşekkür ederim,” dedim

“Bırakalım da uyusun,” dedi Alix, elini omzuma koyarak. Ondan uzaklaştım.

“Onunla birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum, olur mu?”

Doktor ve Alix bakıştılar ama söylediğimi yaptılar.

“Alix’in yanında olacağım,” dedi Amie. Eğildi ve alnımdan öptü.

Çıktıkları anda dikkatimi Jost’a yönelttim. Bazı yara

izleri neredeyse belirsizdi ama diğerleri, omuzlarında derin çizgiler halindeydi. Göğsünü incelemek için çarşafı aşağı çektim. İzler buraya kadar uzanıyordu. Ona her ne olduysa, ciddiydi. Doktorun Jost'un yaşayacağına dair verdiği güvenceye karşın korkuya kapıldım. Nasıl hayatta kalmayı başarmıştı? Tam olarak nasıl değiştirilmişti?

“Sebrina.” Adı Jost’un kuru dudaklarından fısıltı gibi çıktı.

“O iyi,” dedim. “Alix ona bakıyor.”

“Ona söz verdiğin gibi bana da söz ver,” dedi Jost geveleyerek.

Bana ne söylemeye çalıştığından emin değildim. Ona verdikleri ilaçlar sayıklamasının nedeni olabilirdi.

“Ona bakacağına söz ver,” diye yineledi.

“Söz veriyorum Jost.” Yeminin ağırlığı omuzlarımdaydı ama Jost rahatlamış görünüyordu ve elimi kavrayan eli gevşemişti.

“Ama sen savaşmalısın Jost,” dedim. “Onun için. Benim için.”

“Asla vazgeçme...” Sözcükleri bir ses labirentiydi ve ilaçların etkisi altındaki Jost’un bulanıklığında kayboldum. “Sen.”

“Dinlen,” dedim, bereli yanağına yumuşak bir öpücük kondurarak. O anda uyumaya başladı ve gitmek için ayağa kalkarken “asla vazgeçeme sen” derken ne kastettiğini merak ettim.

Ama yakamı bırakmayan düşünce mümkün olamazdı.

Y İ R M İ D O K U Z

Başka bir gün şafak sökene kadar, akşam basan karanlık Yeryüzü'nde sessizce kaybolan güneşin yerini aldı. İyileşmekte olan bu gezegende her zaman daha erken karanlık basıyor gibi geliyordu ama kampın sessizleştiğine memnundum. İnsanlar geçici evlerine ve çadırlarına döndüler. Amie benden daha iyi kalpli biri tarafından bize ödünç verilen bir çadırda uyuyakaldı ve sessizce dışarı çıkıp, dünyanın sakin olduğu ve havanın ağır, siyah bir battaniye gibi asılı durduğu kampın ucuna gittim. Burası yıldızları görebildiğim yerdı.

Alix karanlığın içinden öyle sessizce ortaya çıkıverdi ki neredeyse yanıma varana kadar geldiğini fark edemedim. Yırtık pırtık bir çantayı ellerimin içine bıraktı.

“Bu nedir?” diye sordum, yalanlarından ve sırlarından bıkmış bir ifadeyle.

“Aç onu.”

“İstemiyorum.” Artık bana verebileceği hiçbir şey yoktu. Yanıtları yoktu ya da yönlendirmesi ve özellikle de umut vermesi olanaksızdı.

“Kalbi kırık tek kişi sen değilsin,” dedi yumuşak bir sesle.

Ona bakmadım. Birinin ne zaman âşık olduğunu anlamak zor değildi, özellikle de o kişi sizinle aynı erkeğe âşıklsa. Ama bu durum ona karşı hislerimi yumuşatmıyordu.

“Bu yüzden mi nasıl öldüğünü bana anlatmıyorsun?” diye sordum. “Onun son anlarını paylaşmadığın için mi?”

Alix bana doğru bir adım attı ve yeniden konuştuğunda sesi alçaktı. “Erik’in bunu paylaşmanı isteyebileceğini düşünüyor musun? Jost için, onun yaşayabilmesi için öldü.”

Bunu itiraf ederken gözleri tam olarak anlayamadığım bir yükün ağırlığı altında eziliyordu.

“Peki, öyleyse Jost’un nerede olduğunu neden bana söylemedin? Bunu neden gizledin?”

“Jost ve istekleri hakkında kendimden fazla emin davrandığım için özür dilerim,” dedi.

Onu susturdum. “Kendinden emin değil, kasıtlı davrandın. Planlı davrandın. Onun ne istediğini biliyordun. Benim hayatta olduğumu biliyordun. Bunu biliyorum. Bilmediğim tek şey gerçeği benden niçin gizlediğin.”

Alix ağzını açtı ama sonra yeniden kapatarak kampa doğru döndü.

“Al bunu,” diye seslendim, çantayı tutarak.

“Onda bir hak iddia edemem,” dedi Alix. “Sabah buradan ayrılmış olacağım. Sebrina’ya bak. Jost yakında güçlenecek.”

Onunla tartışmalı, durdurmaya çalışmalıydım ama onun yerine karanlıkta gözden kaybolmasına izin verdim

ve söylediklerini düşünmeye koyuldum. Jost'ta bir hakkı olduğunu hissetmişti. Bu yüzden onu benden uzak tutmuştu ama nedeninden emin değildim. Jost'un Erik'ten kalan son parça olması dışında. İçimdeki boşluğu doldurmak yerine onu alevlendiren acımı düşündüm. Bu yüzden Jost'u benden uzak tutmuş ve Erik'in son anlarını anlatmamıştı.

Ona olduğu kadar bana da ait anlar. Öyleyse bana şimdi ne vermiş olabilirdi? Hak iddia etmediği şey ne olabilirdi? Çantayı baş aşağı çevirdim ve içindikilerin yere düşmesini sağladım. Yerde duran şey ay ışığını yakalıyor ve istenmeyen ama gücü yadsmamayan bir uyarı ışığı gibi yansıtıyordu.

Küçük, kristal bir kutu.

O T U Z

Binalar atık ve bulunan malzemelerle yapılıyordu. Anneler bebeklerini doğuruyorlardı. Her birimiz geride bırakılanlarla yeniden ayakta durmaya çalışırken Yeryüzü güç yerine bir vaatler dünyasına açılıyordu. Kendimi her zamankinden daha yalnız hissedeceğimi düşünmüştüm. Ama acil durumlarıyla, endişeleriyle ve hatta kahkahalarıyla zamanımı dolduran insanlar vardı.

Bulduğum birkaç düzensiz odayı bir ev haline getirip kapısını tuhaf, her nasılsa bir araya gelmiş aileme açtım.

Yeni şehrimizin kalabalık caddelerinde bazen annemin beni izlediğini gördüğümü düşünüyordum. Bazen de fısıltılar beni izliyordu. Öyle günlerden sonra haftalarca dışarı çıkmıyordum ama hikâyemi Amie'ye anlatmaya başlamıştım. Sıkışık oturma odamızda, soru sormadan dinliyordu. Ama arada bir, yeni bir şey öğrendiğinde soluksuz kalıyordu ve o zaman Romen'daki yatak odamıza geri gidiyordum. Karanlıkta dedikodu yapan iki kız kardeşe. Hiçbir şeyi atlamadan anlatıyordum çünkü her şeyi bilmeyi hak ediyordu.

Bu hikâyeyle başkalarının ilgileneneceği bir gün gelecekti ve hatırlamaya kararlıydım.

Ailem Sebrina, Jost ve Amie'yi korumak için o anla yüzleşecektim.

Sonunda yeniden inanmaya hazır olduğumda, dolabımdaki üst raftan eski bir hayatın kalıntısını çekecektim. Kendisinden aldığım her şeyi bana veren Pryana'nın hediyesi ve kalbi kırık kız Alix'in enkazdan kurtardığı küçük, kristal bir kutu içinde annemin insan olan yanı vardı.

Belki bir gün beni hayatın dışından gözetleyen kайдından bulamadığım yanıtları arardım. Bakmadığımızı düşündüğü anlarda beni ve Amie'yi izlediğine emin olduğum kadar, bu yanıtlara sahip olduğuna da emindim. Ama o hikâyeyi annemden duymaya pek hazır değildim.

Ama daha az tehlikeli hikâyeleri paylaşıyordum. Tanıdık yüzlere sahip olmayan kahramanların hikâyelerini okuyordum. Uzun zaman önce ölen kişilerin anlattığı hikâyeleri. Kitaplara dâhıyor, sayfalar arasında kendimi kaybediyordum.

“Biraz daha oku,” diye yalvardı Sebrina, yıpranmış kitabı kapattığımda. Hikâyeleri bütün gece dinleyebilirdi.

“Biraz uyumalısın, küçük gece kuşu.”

Sebrina baykuş sesi çıkardı ve ona gülümseyerek saçını fırçalayıp alnına yumuşak bir öpücük kondurdum. Mümkün olduğuna inanamayacağım bir bedelle bu sakın hayata alışıyorduk. Güçlükleri vardı ama dikim yapmak için toprağı hazırlamakla Lonca'yla yüzleşmek arasında bir seçim yapmam gerekirse, memnuniyetle bu hayatı seçerdim.

“Ad, Jost ne zaman daha iyi olacak?” diye sorunca duygulandım. Ona hâlâ *Baba* demiyordu. Söylemesini diliyordum.

“Zaten daha güçlüyüm,” diye seslendi Jost kapı eşiğinden eğilerek.

“Yakında ikinizin ayrı bir evi olacak,” dedim Sebrina’ya. “Çünkü baban her geçen gün daha sağlıklı oluyor.”

Sebrina suratını ekşitti. “Seninle yaşamayı seviyorum. Sen Adeline’le yaşamayı sevmiyor musun?” diye sordu Jost’a.

Sıkıntılı bir sessizlik oldu.

“Seviyorum ama özel alanını istiyor olabilir,” dedi.

“Gitmemizi istiyor musun?” Sebrina’nın gözleri büyük ve parlaktı. Jost’tan çok Erik’in gözlerine benzediklerini düşündüm ve başımı salladım.

“Dilediğiniz kadar kalmanızı istiyorum.”

Örtüyü çenesine kadar çekip sıkıca bedeninin etrafına sardım. Sonra, Jost’un hâlâ orada durduğunu fark ederek annemin ninnisini söyledim. Sebrina’nın nefesi düzenli bir horultuya dönüşünce kapıyı arkamdan sessizce kapattım.

“Bu durum için özür dilerim,” dedi Jost, oturma odasına girdiğimde.

“Özür dileyecek hiçbir şey yok,” dedim, oturmak için yanından geçerken.

“Sana bağlanıyor.”

“Ve sen bundan hoşlanmıyor musun?” diye sordum ona.

“Hayır, hoşlanıyorum.” Bana baktı. Gözlerinde hüznü vardı. “Kapana kısıtılmış gibi hissetmeni istemiyorum, Adeline. Ondan sorumlu olan sen değilsin.”

“Çok şey değişti, Jost,” dedim.

Ama aramızdaki boşluk ya da yaşadığımız kayıp hakkında konuşmadık. Jost ve benim için ilerlemek olanaksızdı. Geçmiş ikimizde de asla iyileşmeyecek bir yara bırakmıştı. İkimiz de bunu biliyorduk.

Ama yine de her şey değişmişti. Jost değişmişti. Hep gülümsüyor ve şakalar yapıyordu. Ama gözlerindeki ateş yok olmuştu. Artık suçluluk ve sorumluluk duyguları onu yiyip bitirmiyordu. şimdi gözlerinden sakın bir bilgelik yansıyordu. Belki de fark ettiğimden daha çok Erik'e benziyordu. Belki bunu bana göstermek için Sebrina'nın yanında olması gerekiyordu. Ama başka bir şey vardı. Düşünmemeye çalıştığım ama rüyalarımnda yakamı bırakmayan, bilinçaltıma takılıp kalan, uyandığım saatlerde Jost'u bana bakarken yakaladığımda zihnimin bana oyunlar oynadığı bir şey vardı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Elini uzattı ve bir parmağını bileğimdeki mührün etrafında gezdirdi. Tenim tatlı bir ürpertiyle karıncalandı ve kabul etmeyi reddetsem de zihnimde içimi titreten bir düşünce canlandı.

Elimi çektim. "Hayaletler."

Gözlerimiz karşılaştı ve boynuma doğru yükselen bir ürperti hissettim.

"Hayalet yok," dedi, elini yeniden uzatarak. "Benimle dans eder misin?"

"Müzik yok."

"Biliyorum," dedi. Merakla elini tuttum ve bana dokunduğu anda içim titredi. Bir yakınlık. Bir içgüdü. Onun sakın mavi gözlerine baktım ve benimle vals yaparken, ağızıma kadar gelen soruyu yuttum. Bakışlarımız karşılaştı ve onu tanıdım.

Ben aşk demem aşka, şartlar değiştiğinde değişiyorsa.

T e   e k k   r

Öncelikle okura sonuna kadar dayandığı için teşekkür etmem gerek. Bu   lemeyi baştan sona görenlere teşekkür etmek için son fırsatım olduğundan, bu uzun bir yazı olacak.

Bu serüven boyunca edebi destekçim olduğu için, kitapları yayına hazırlayan Janine O'Malley'ye teşekkür ederek ba lamalıyım. Büyük bir bebek dünyaya getirdik.

Kitaplarımla ilgili coşku ve destekleri için tüm Macmillan ekibine özel teşekkürler. Simon Boughton, Allison Verost, Elizabeth Fithian, Ksenia Winnicki, Caitlin Sweeney ve ekibin kalanına teşekkür ederim. Gerçekten bir aile gibisiniz!

Bu hikâyeyi en başında gören, sunmak için çabalayan ve tüm kasırğa boyunca elimi tutan Mollie Glick olmasaydı bu kitap elinizde olamazdı.  nceki asistanım, dahi Katie Hamblin'e her üç kitapla ilgili m kemm l notları için büyük bir teşekkür.

Kitapevleri olmasaydı, kitaplar için raflarımız olmazdı.

En büyük te ekk rlerim beni mağazalarına kabul eden birçok kitapçıya, özellikle mahallemdeki mağazalar, Rainy Day Books ve Liberty Bay Books'a.

Büyürken kitaplarımı kütüphaneden aldım. Şimdi bir

yazar olarak bile kütüphanelere daha büyük bir sevgiyle bağlıyım, özellikle Johnson County Library sistemine. Seni selamlıyorum Joshua Neff!

Arkadaşlarım olmasaydı, uyduruk dünyamda yaşıyor olurdum. Lindsey Barjenbruch, Ashley Fuller ve Bethany Taylor, beni zihnimden dışarı çıkardığınız için teşekkürler.

Karakterlerin kalbinizi kırabildiğini ve sizi boş yere hayal kırıklığına uğratabildiğini anlayan yazı arkadaşlarıma özellikle minnettarım. Özlü sözleri ve yaslanıp ağlanacak omuzları için Michelle Hodkin, S.J. Maas, Lissa Price, Josephine Angelini ve Jen Armentrout'a teşekkür ederim. Bu çılgın yolculuğu Harika Kızkardeşler, Jessica Brody, Anna Banks, Ann Aguirre, Emmy Laybourne, Marie Rutkoski, Caragh O'Brien, Marissa Meyer, Lish McBride ve Leigh Bardugo ile sürdürdüğüm için inanılmaz şanslıyım.

En yakın eleştirmenlerim ve destekçilerim Bethany Hagen, Robyn Lucas, Laurelin Paige, Tamara Mataya, Kayti McGee ve Melanie Harlow'a teşekkür ederim.

Son olarak, ailem olmadan bunu asla yazamazdım. Anne babama, okumamı ve kütüphaneye ulaşımı sağladıkları için teşekkür ederim. Jessica, senin özel kütüphanenden dışarı kitap çıkardığım için sorumluyum. Elise, senin için inanılmaz şeyler düşünüyorum. Josh, evlenmeyi teklif ettin bile! Dikkat çekmeden, gizlice aldığın kitapları ve CD'leri bana getirdiğin için teşekkürler Kristi teyze. Dünyadaki en iyi kayınvalide ve kayınpedere sahip olduğum için mutluyum. Jim ve Robin, beni kızınız gibi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Sıkça ihmal edilen çocuklarım James ve Sydney, siz benim dünyamsınız. Ve daima inanan Josh. Sen benim koruyucumsun.

Adelice'in dünyası attığı her adımda değişiyor.

Ardında bıraktığı Kule, ailesini ondan söküp alan Lonca, dünyayı sarıp sarmalayan dile gelmez bir kötülük...

Her şeye rağmen ufukta barış ihtimali olsa da bunun bedeli çok ağır olacağı benziyor.

Ama Adelice en umutsuz anında yalnız olmadığını fark ediyor. İnsanlığın geleceği için savaşabilmenin ise tek bir yolu var: Geçmiş silip atmak.

Şimdi imkânsız gördüğü bir ittifak kurmakla, sevdiği herkesi yok edebilecek bir savaş arasında seçim yapmak zorunda...

Yaratıcı Dünya serisi *Yaratıcı* ve *Halka* kitaplarından sonra *Zaman*'la yine soluk kesiyor.

sertifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 22

**DE
X**

facebook.com/DEXpub
www.dexkitap.com